

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

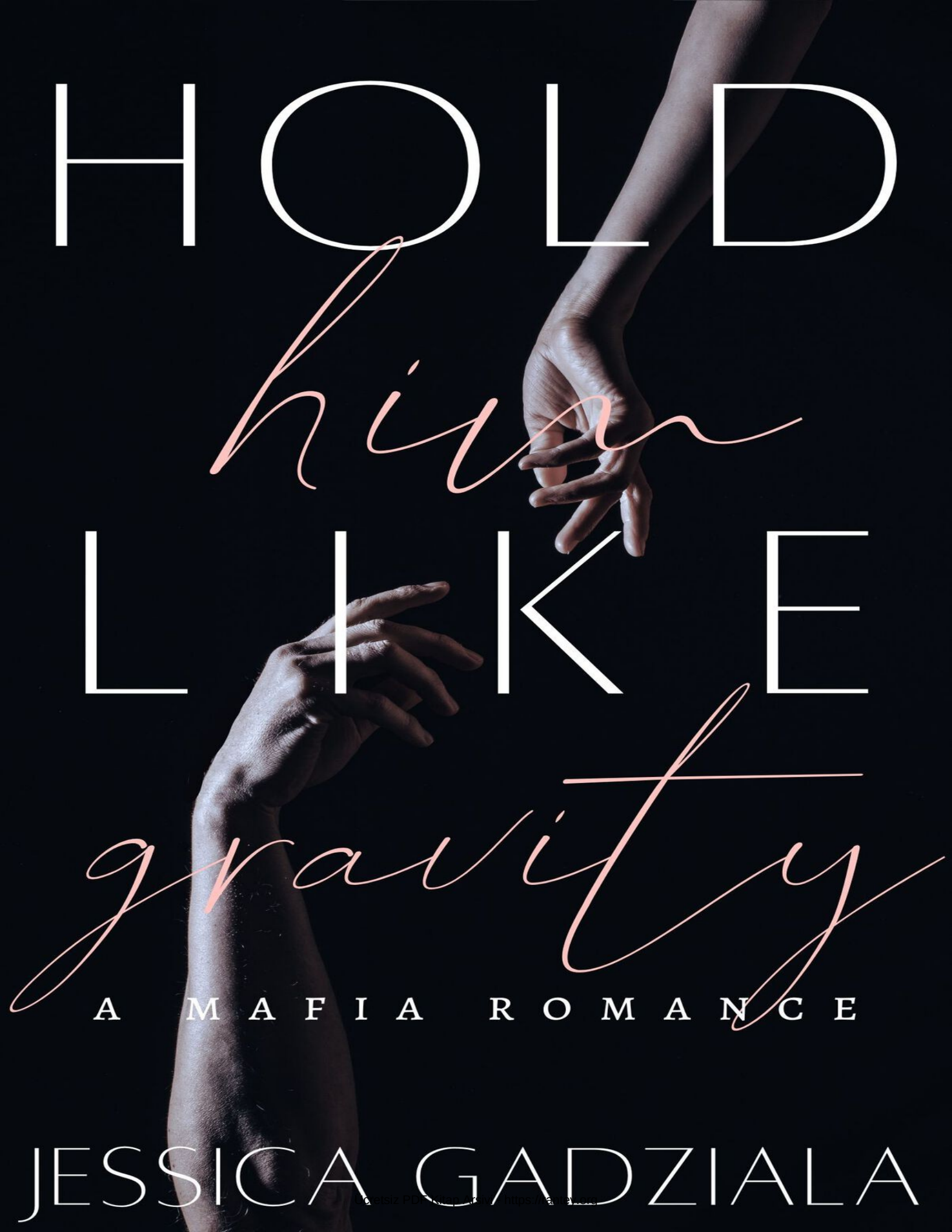
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLD

hiss

LIKE

gravity

A M A F I A R O M A N C E

JESSICA GADZIALA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık](#)

[Hakları](#)

[Uyarı](#)

[Başlığı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Öndördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Onuncu Oniki](#)

[Onüçüncü Onbeşinci](#)

[Onaltı Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Öndokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

.

[Bölüm Yirmi Dört](#)

[Yirmi Beş Bölüm Yirmi](#)

[Altı Sonsöz Teşekkür](#)

[Ayrıca Jessica Gadziala](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Stalk Her](#)

HOLD
HIML
IKE
GRAVITY

-

Jessica Gadziala

Telif Hakkı © 2024 Jessica Gadziala

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

"Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir."

Kapak görseli: Shutterstock .com/ Aloha Hawaii

**"Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka araçları kullanılarak yazılmadı.
Her bir kelime insan eliyle işlendi."**

Uyarı:

Bu kitap, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek, önceki yakın bir partnerden gelen zihinsel ve fiziksel istismar tasvirleri içermektedir.

Yakın bir partneriniz tarafından istismara uğruyorsanız, *yalnız değilsiniz*. Ve yardım alabilirsiniz.

Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı: 800-
799-7233

HOLD
HIML
IKE
GRAVITY

BİRİNCİ BÖLÜM

Rico

Et ne zaman bu kadar pahalı oldu?

Burada, hayat onlarca yıldır hepsini ezip geçtiği için mahalleyi rahatlatmaya çalışıyordum ve lanet tedarikçiler geçen yıl fiyatlarını yüzde yirmi yedi oranında artırdı.

Ve, kahretsin, anladım. Onlar için yem maliyeti artmıştı. Bunlar yılda milyonlar kazanan devasa fabrika çiftlikleri değildi. Etimi, hayvanlarını önemseyen ve onları iyi besleyen daha küçük çiftliklerden , bu yüzden son ürün daha kaliteliydi.

Et dükkanını devraldığımndan beri maliyetleri düşük tutmaya çalışırken bu artışın küçük bir kısmının tüketiciye çok kötü oldu.

Mesele şu ki, paraya ihtiyacımız bile yoktu. Dükkan belli ki bir paravandı. Paramızı aklamamanın bir yolu. Vergi memurlarını arkamızda bırakmanın bir yolu. Bu tür şeyler. Ama kâğıt üzerinde kâr ediyormuş gibi görünmek zorundaydık, bu yüzden fiyatları artırmak zorunda kaldım.

Zammın yürürlüğe girmek üzere olan bazı tadilatlarla aynı zamana denk gelmesi nedeniyle müşteriler doğal olarak zammın bu tadilatlar için yapıldığını düşüneceklerdir.

çektim, klavyeyi kendimden uzaklaştırdım, sonra sandalyemde arkama yaslandım ve burayı işletmeye başladığımdan beri orada olan tavandaki bir lekeye baktım.

Her an gelebilecek olan müteahhitlere söylenmesi gereken bir başka şey daha var.

"O kadar kötü, ha?" dedi bir ses, kapıya doğru döndüğümde çalışanlarımdan birinin orada durduğunu gördüm.

Bu tür şeylerden sorumlu olan adam tarafından işe alınan en yeni elemandı. Et dükkanında çalışan hiç kimse aileden değildi çünkü burayı meşru göstermek için elimizden geleni yapıyorduk.

Birden fazla kez, bu hatunun etrafa saçtığı güzellikler yüzünden mi işe alındığını merak ettim.

Et dükkânı çoğu zaman tam bir sosis festivaliydi. Görünüşe göre, erkeklerin sadece diğer erkeklerden et almak istediğine dair çağdışı, cinsiyetçi bir kural ya da bunun gibi bir şey vardı.

Erkek meslektaşlarının birçoğundan daha yetenekli olmasa da en az onlar kadar yetenekli kadın mafya babalarının olduğu bir mafya ailesi için çalışmak bana çok saçma geldi.

Ama iş devam etmeliydik, bu yüzden bu kızın tüm binada çalışan tek kadın olduğunu görmezden geldim. Genelde de kasaları dolduruyor ya da sandviç yapıyordu.

İroni kaçmadı.

Ama, evet, o lanet bir nakavt oldu.

Yalan söylemeyeceğim, dükkânın etrafında güzel bir yürüyüş görmek güzeldi. Ve bu onda fazlasıyla vardı.

Bir için bile kısaydı, kalça, popo ve göğüs çevresi biraz yumuşaktı ama bunun dışında oldukça derli topluydu. Yine de asıl dikkatinizi çeken yüzüydü. Uykulu bakışlı ela gözleri, koyu bordo rengine boyanmış uzun saçları, sarkık dudakları ve yeterince yaklaşırsanız burnunun ve yanaklarının üzerindeki çilleri görebilirdiniz.

Ve, inanamıyorum, kadın her zaman yaban mersini reçeli gibi kokardı. Lanet olası yaban mersini reçeli. Uzun bir vardiyadan sonra bile.

O anda bile kokusunu alabiliyordum, odanın öbür ucundan.

Uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve göz makyajı gözlerinin altına biraz bulaşmıştı.

Açılıştan beri buradaydı ama inşaat başlamadan önce yapılmasını istediğim derinlemesine temizliğin bir kısmını yapmak için geride kalmıştı.

"Sence insanlar burayı bir fasulye ve pilav dükkanına dönüştürmeye karşı çıkar mı?" diye sordum ve ondan şaşkın bir gülümseme ve baş eğme hareketi aldım. "Daha ucuz olur," diye ekledim.

"Siyah fasulyeli parmağın popüler bir sandviç olmayacağından eminim," dedi.

"Kesinlikle doğru. Çıkıyor musun?"

"Evet. Her şey tamam. Şey, hayır. Çöpü çöp kutusuna götürmeliyim."

"Hayır. Bırak. Ben yaparım."

"Bu bir 'küçük kadınlar geceleri karanlık sokaklara girmemeli' meselesi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Bazen bana birlikte çalıştığım kadın kapoları hatırlatan şeyler söylerdi. Bir keresinde bir adamın elini kıyma makinesine sokmakla tehdit , sonra da onunla sandviç yapıp yedirdiğini duymuştum.

O eliyle kızın kıcını tutmuştu, yani bunu hak etmişti.

Ama şımarıklığı sevdim.

Patronu olduğumu düşünürsek, muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla.

"Evet, öyle," dedim başımı sallayarak, sadece onu kızdırmak istiyordum.

Eğer biri benim sokağında , kıcına tekme yedi ve bunu biliyorlardı. Orada olması onun için yeterince güvenliydi.

"Bundan önce Bronx'ta bütün gece açık bir büfede çalıştım," dedi bana, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "O sokaktaki hiçbir şey beni korkutamazdı."

"Olmayabilir ama çöp kutusuna ulaşmana yardımcı olacak bir taburemiz olmadığından eminim," dedim ve onu biraz güldürdüm.

"Bu... adil. Ama patronumun benim yerime işimi yapmasına izin vermemem gerektiğinden eminim."

"Patronun sana bir şey yapmanı söylediğinde dinlemen gerektiğine eminim," diye karşılık verdim ayağa kalkıp odanın karşısına geçerken. "Evine git, Kick. Geç oldu."

Yakından bakınca yaban mersini kokusu neredeyse ezici geliyordu. O kadar dikkatim dağılmıştı ki, adının dudaklarımda çınlamasıyla göz kapaklarının nasıl ağırlaştığını ve dudaklarının nasıl aralandığını neredeyse kaçıırıyordum.

Sikeyim.

Evet, tek kadın çalışanımın benden hoşlanmasına ihtiyacım yoktu. Onu ofisime sürüklemeyi, kapıyı kapatmayı, masanın üzerine yatırmayı, pantolonunu indirmeyi ve...

Lanet

olsun.

Hayır.

Aklımın oraya gitmesine bile izin veremezdim. Bu bir İK

kabusuydu. Doğru, bu durumda İK bendim. Ama yine de.

"Pekala," diye kabul etti, başını salladı ve birkaç adım geri çekildi, arkasından yaban mersini kokusunu bırakarak arka kapıdan çıktı.

odaya, dükkana ve sanırım ön kapıdan dışarı.

"Çalışanlara göz mü dikiyorsun Rico?" diye sordu bir ses, döndüğümde aklımdan geçen kadın kaptanlardan birinin orada dikildiğini gördüm.

Saff çoğumuzdan daha gençti ama onu daha yaşlı gösterecek hırsı ve cesareti vardı. Ona bakarak gezegendeki en iğrenç adamlardan bazılarıyla dişe diş mücadele ettiğini ve kazandığını anlayamazdınız.

Komik derecede küçük ayakları, aldatıcı derecede narin görünen kalp şeklinde yüzü, büyük açık kahverengi gözleri, çilleri ve aşk tanrısının yayı gibi ağzı vardı. Tüm bu yumuşak ve tatlı görüntüyü bozan tek şey burnundaki hızması ve elektrik mavisi saçlarıydı. O anda saçlarını balon örgülerle arkaya toplamıştı. Muhtemelen parmak eklemleri ve gömleğinin köşesi gibi kanlanmasın diye geriye doğru çekmişti.

"Yine biri seni mi çağırdı?" Ona bakarak sordum.

"Birisi benim paramı almamış. Yine," dedi gözlerini devirerek.

Yıllar boyunca hepimizin bizi kazıklamaya çalışan şerefsizlerle sorunları oldu. Ama Saff adil payından daha fazlasını aldı. Muhtemelen yukarıda bahsedilen küçüklüğü yüzünden.

Bu adamlar Saff'ın neredeyse psikotik bir öfkeye sahip olduğunu çok çabuk öğrendiler. Lanet bir saç tetiği ile.

"Araştırılması gereken bir şey mi var?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Saff, çenesini öne çıkararak.

"Bunu biliyorum. Ancak son kez insanların ödeme yapmama eğilimi olduğunda, bunun ciddi bir şey olduğu ortaya çıktı."

"Öyle bir şey değil. Görünüşe göre bebeğinin annesine binlerce dolar nafaka borcu varmış. Ama kayıt dışı çalışıyormuş, bu yüzden hiçbir şey haczedilememiş."

"Gerçek bir prens."

"Evet, biliyorum," dedi Saff başını sallayarak. "Ama o kadın onun oyununu biliyordu, evine girdi ve parasını çaldı. Kendim ve kadın için onu dövmüş olabilirim *de* olmayabilirim *de*. Ona ve bize olan borcunu ödemek için beş işte birden çalışabilir. Ona bir hafta verdim. Ve o kadar çirkin bir yüzü var ki bir süre daha kimseyi hamile bırakamayacak."

"Güzel. Peki burada ne yapıyorsun?"

"Renz bu gece burada inşaata başlayacağınızı söyledi. Etrafta bir çift göz isteyebileceğinizi düşündüm. Bilirsiniz, uslu durduklarından emin olmak için."

Eski bir rakip aile olan Costalar'ın üyelerinden biri bir inşaat işi kurmuştu. Paralarını aklamak için elbette, ama aynı zamanda kendi evlerinde iş yapmak için güvenebilecekleri bir şirkete sahip olmak için.

Evinize ya da iş yerinize birini getirmek her zaman riskliydi. Polisler sinsiydi. Zamanında kablo tamircisi kılığına girip gizlice içeri girerek ve böcek yerleştirerek bazı büyük patronları yakalamışlardı.

Ve bu, böceklerin daha büyük ve saklanması daha zor olduğu ve baktan pil ömürlerine sahip olduğu zamanlardı.

Şimdi mi? Bu şeyler neredeyse görünmezdi ve sonsuza kadar devam edebilirdi. Dışarıdan birini herhangi bir şey yapması için tutmak büyük bir risk almak demektir.

Özellikle de et dükkânı gibi, sık sık aile işleriyle uğraştığımız ve daha da sık bu konuda konuştuğumuz bir yerde.

Patron Renzo'ya mekânı güzelleştirmek istediğimi ve tüm işleri kendim yapmak istemediğimi söylediğimde, kendisi de eski bir Costa olan eşi Lore, Costas'lara yaptırmamızı önermişti.

İtiraf etmeliyim ki Renzo'nun, Lorenzo Costa'nın bir süre önce babasının yerine geçmesinden bu yana ailelerimiz arasında var olan kan davasına son vermek için Costa'lı bir kadınla evlenmeyi kullanma planını pek desteklemiyordum.

Elbette, Lore'dan hoşlanıyordum. Patronumuz ona aşık olduğu için de mutluydum. Ancak Costas'lara duyduğum güvensizliğin çoğu zaman içimde kaynadığını söylemeliyim.

Belli ki Saff da aynı şekilde hissediyordu.

Gerçi adil olmak gerekirse, Saff her zaman karşı çıkacak bir düşman arıyordu.

"Onlara bakıcılık yapmamızın iyi görüneceğini sanmıyorum," dedim ve ön tarafa gidip

kasadan parayı almak için. Costalar bizden çalacakları için değil. -Heriflerin yeterince parası vardı ama erkekler girip çıkıyordu ve çaresiz biri gizlice girip kendisine ait olmayan şeyi almaya karar verebilirdi.

"Neye benzediği kimin umurunda?" Saff gözlerini devirdi.

"Renzo, sanırım. Onlar onun kayınvalidesi."

"Yani... eğer soyağaçlarını hatırlıyorsam, Anthony sadece kuzen ya da onun gibi bir şey. Lore'un kardeşlerinden biri değil."

"Yine de," dedim, eve dönerken bırakmak üzere parayı bir torbaya tıktırırken.

"En azından kamera koydunuz mu?" "Ne için?"

"Burayı dinlemediklerinden emin için."

"Her zamankinden daha fazla kamera yok," dedim ve boya ya da toza bulanmasını istemediğim her şeyi almak için ofisime geri döndüm. "Gözlerini Brooklyn'e dikmiş değiller. Orayı dinlemek için bir sebepleri yok."

"Ne zaman bu kadar yumuşadın?" Saff, aldığım pislikleri bir hazırlık masasının üzerine yığarken beni takip ederek sordu, ardından Kick'e benim halletmem için bırakmasını söylediğim çöp torbalarını aldı.

Saff bir tane bile almadı.

Bir keresinde, Renzo'nun evindeki bir toplantıda Elian'ın temizlik yapmasına neden yardım etmediğini soran birine, "*Herhangi bir erkeğin hayatını kolaylaştırmayı reddediyorum*," demişti.

Ve, hey, buna saygı duymalısın.

"Patronumuzun isteklerini kabul etmenin yumuşak bir davranış olduğunu düşünme evlat," dedim sırf onunla dalga geçmek için. Hepimizden daha genç olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"İyi. Dinlen, çalın ve tutuklan," dedi ve sokaktaki duvara çöplerden kurtulmak için ileri geri yürümemi izledi.

"Benim için endişelenmen çok dokunaklı," dedim binaya geri dönerken ona sırtımdan baktım.

"*Sana söylemiştim demek için seni kalemde ziyaret edecek değilim*," dedi gözleri parlayarak.

"Yapmayacağını biliyorum. Hadi, eve git. Şu eklemlerini temizle. Enfeksiyon kapmak istemezsin," dedim ve tam o anda ön kapının çaldığını duydum.

"Tamam," diye kabul etti ama beni dükkânın önüne kadar takip etti, sonra da müteahhitleri içeri almak için kapıyı açmamı bekledi, ancak yollarına çıktı.

"Hareket edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu ve Anthony Costa yana doğru çok fazla adım atıp bu sırada kendini çerçeveye çarpınca homurdanmama neden oldu.

"Çok çekici, değil mi çocuklar?" Sordum, onlardan birkaç kıkırdama ve Saff'iki orta parmak aldım, kapıdan geri geri çıkarken bana bir gülümseme attı.

"İşe koyulmaya hazır mısınız?" Anthony içeri girerken sordu.

Bir yanım burayı yeniden yaptırmak için bir hafta kapalı kalmaktan endişe ediyordu. İşimi kaybedeceğimden endişeliydi. Sanki çok önemliymiş gibi.

Olay şuydu ki... biraz öyleydi.

Ve hayatı boyunca bir 'aile' adamı olmuş biri için başka bir şeyi önemsemek çok garipti.

"Evet," diye kabul ettim.

İKİNCİ BÖLÜM

Tekme

Anahtarımı kilide sokarken dairemin kapısından "Dur bakalım, seni küçük pislik," diye seslendim.

, kuyruğu çöp öğütücüsüne sıkışmış gibi ses çıkaran bir kedinin uzun, ağlamaklı feryadını duyabiliyordum.

"Bütün binayı uyandıracaksın," diye seslendim, kapımı çarpıp kilitledim, anahtarlarımı kaseye fırlattım ve çantam hâlâ omzumdayken daireyi koşarak geçtim.

Pencereyi çekerek açtım ve kedinin yangın merdiveninden içeri girmesine izin verdim. O benim değildi.

Ya da, belki de öyleydi?

Dürüst olmak gerekirse, çılgınlıkları yüzünden şafak vakti yataktan fırlayıp pencereyi açtıktan ve onu yangın merdivenine geri bıraktıktan sonra ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki bir evi vardı, onu besleyen ve seven insanlar. Ona her dokunmaya çalıştıklarında tırmalamıyordu.

Ya da belki de içimde bir enayi bulan bir sokak kedisiydi; birinci sınıf kedi maması, bir tabak süt ve bir süreliğine saklanabileceği sıcak ya da soğuk bir yerden hoşlanıyordu.

Bilmiyordum.

Önemli değildi.

"Evander," dedim, kulağının yarısı ısırılmış halde içeri giren tortie kediye başımı sallayarak.

Kuşkusuz, onu beslediğimden beri oldukça tombullaşmıştı. Ama kış yaklaşıyordu. Hepimiz biraz ekstra dolgu kullanabilirdik.

soğukta. Ya da en azından, eve döndüğüm her gece kendime üç ızgara peynirli sandviç yaptıktan sonra televizyonun karşısında dondurma çubuklarıyla devam ettiğimi ya da etmediğimi söylüyordum.

"Çılgılık atman mı gerekiyor?" Tezgâhın üzerine sıçrayıp otururken ve boş kâsesine bakarken ona sordum. "Açıkçası henüz evde değildim," diye ekledim, çantamı kancaya takmak için yürüdüm, aldığım ama işte saymaya fırsat bulamadığım nakit bahşişler için içine uzandım.

Bir-on.

İşimin bahşiş gerektiren bir iş olmadığını düşünürsek hiç de fena değil. Ne diyebilirim ki? Genç yaşta öğrendim ki, mahallenin yaşlı erkekleriyle sohbet ederseniz, sırf onlara iyi davrandığınız için size fazladan bir yirmilik vermekten mutluluk duyarlardı.

Bana sorarsanız biraz acınası bir durum ama Evander'in midesinde çok pahalı kedi maması kalmasını sağladı. Ben ise ucuz beyaz ekmek üzerine plastik peynir yedim.

"Gerçekten mi?" Tezgâhtan bir şeyin fırlayıp yere düştüğünü duyduğumda sordum. "Geliyorum. Tanrım."

Her zaman biraz öğürmememe neden olan yaş kedi maması konservesini açtım ve penceremde belirlediği üçüncü gecedten sonra kendimi evcil hayvan dükkanına uğrarken bulduğum kabın içine koydum. Bir yatakla birlikte. Ve bazı oyuncaklar. Yataktan nefret ederdi. Keskin tırnaklarıyla kanepemin kenarını parçalayarak kendini eğlendirmeyi tercih ediyordu.

"Mutlu musun?" Yemeğe başlamak için hareketlendiğinde sordum. Sütü alıp kâsesinin diğer tarafına dökerken, "Gerçekten ihtiyacın varmış gibi değil, seni ahmak," dedim.

Aynı evcil hayvan dükkanında kedilere gerçekten süt vermemem gerektiğini öğrenmişim. Ama Evander, evcil hayvan dükkanındaki kadının sağlıklı süt alışkanlığı hakkında ne söylediğini hiç umursamıyordu. Yani, evet, her gece lanet sütünü içiyordu.

"Ne yiyeyim?" Çoğunlukla boş olan buzdolabımı açarken sordum. "Sadece bir sandviç için yeterli peynir dilimim var," dedim ona, sanki yediklerim umurundaymış gibi. Muhtemelen açlıktan ölmemi ve sonrasında benimle ziyafet çekmesini sorun etmezdi. Kediler bu şekilde kalpsiz küçük pisliklerdi. Bu yönlerini severdim.

İç çekerek dondurucuya girdim ve dondurulmuş tek porsiyonluk pizzalardan birini çıkarıp mikrodalgaya attım. Hayır, tost makinesi bile yok.

sakızlı bir kabuk vardı. Benim küçük pis dairemde gerçek güzel bir yemek.

Ne diyebilirim ki?

Bronx'tan cebimde neredeyse hiç para olmadan ve sadece oradan siktir olup gitmek için çılgınca bir aceleyle alabildiğim ayrılmıştım.

Yeniden başlamak hiç kolay olmadı.

Sahip olduğunuz her şeyin üçte ikisini geride bıraktığınızda daha zordu.

Et dükkanındaki işi kaptığım için şanslıydım. Dürüst olmak gerekirse, orada çalışan herkes erkek olduğu için beni gerçekten işe düşünmeden, tamamen çaresizlikten bir başvuru almak için içeri girmiştım.

Ama Tanrı'ya şükür, müdür bana acımış ve iş vermişti. Ucuz bir etek bifeği ile yüz dolarlık bir bonfile arasındaki farkı söyleyemememe rağmen.

Maaşı bile iyiydi. Ve sosyal haklar. Yani, hey, geçişi kolaylaştırmak için hiçbir planlama veya birikim yapmadan kesip kaçmak zorunda kaldığımı düşünürsek, iyi gidiyordum.

Lombardi Premium Meats'te çalışmaya başladığım ilk ay, kendime bir hafta boyunca yıkanmayacak kadar kıyafet, bazı temel kişisel bakım malzemeleri, havlu, yastık, kahve makinesi gibi şeyler almayı başarmıştım.

İkinci ay, kısa süreli kiralık bir evden çıkıp gerçek bir daireye taşındım.

Evander beni orada buldu. İkinci gecemde. Beni huzursuz bir uykudan uyandırdı, kalbim küt küt atıyordu, böyle bir sesi neyin çıkardığına dair hiçbir fikrim yoktu.

O gece kedi maması olmadığı için son ton balığı konservemi yedi, kahve kremamı içti ve yastığımın üzerinde uyudu.

O zamandan beri hayatımı yeniden inşa etmeye çalışıyordum.

Mikrodalga bir savurganlıktı. Tam boy bir fırınım varken tost makinesi aptalca bir lükstü. Isınmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Genelde bu kadar uzun vardiyalarda çalışmazdım.

Ama mağaza tadilat nedeniyle bir hafta kapalı kalacaktı. Bu da maaşımı alacağım ama o süre için bahşış alamayacağım anlamına geliyordu. Bu yüzden elimden geldiğince fazla bahşış almak istedim ve derinlemesine temizliğe yardım etmeyi teklif ettim.

Açıkkçası en son ne zaman işten bir hafta izin aldığımı hatırlamıyordum, gecenin Bronx'tan ayrıldıktan sonra iş aradığım zamanlar hariç. On beş yaşımdan beri kıcıımı yırtıyordum.

Zamanımı ne halt ederek geçirecektim? Televizyon mu izleyecektim?

Tam olarak tek bir yayın hizmetim vardı ve altyazı gerektirmeyen hemen hemen her şeyi izlediğimden emindim. Ve aynı anda hem okuyup hem de izlemekle ilgilenmiyordum.

Belki evin etrafına ucuz bir çeki düzen verebilirdim. Pek el işi sayılmazdım. Ama yoksulluk, aklınıza koyduğunuzda her türlü yeni yeteneği edinmenizi sağlayabilir.

Bugünlerde YouTube'da her şeyi yapmayı öğrenebilirsiniz.

Ya da yeni evim Brooklyn'i daha yakından tanıyabilirim.

Taşınmışım çünkü Bronx'tan olabildiğince uzaktaydım ama yine de makul kira fiyatları vardı. Ama bölge hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Gerçekçi olmak gerekirse, hâlâ da bilmiyorum. İşe ve eve, sonra da çamaşırhaneye, evcil hayvan dükkanına ve markete giden yolu biliyordum.

Hepsi bu kadar.

Başka bir yere gidecek param yoktu, ama en azından işlerin biraz gevşediği gün için nerede olduğunu öğrenebilirdim.

Oraya doğru gidiyordum. Birkaç ay daha ay sonunda maaşımın bir kısmı bile kalacaktı.

Evander tohumlarını saçmadığı ve benden de otlanmak için bir anne bebek ve yavru kedi getirmediği sürece.

"Duydun mu dostum?" Yumuşak pizzayı yaz indiriminden elli sente aldığım ucuz melamin tabaklardan birine yerleştirirken sordum. "Bebek yok. Aslında, bebek yapabilir misin?" diye sordum, onun tüm... durumuna gerçekten hiç bakmamıştım. Aslında erkek olup olmadığını da bilmiyordum.

Sadece tahmin ettim. Tüm o dramatik olaylar göz önüne alındığında.

Kadınların daha duygusal olduğunu söyleyen biri, belli hiç hasta bir adamla ya da en hafif bir rahatsızlıkla bile karşılaşmamıştı.

Evander kendini tımar etmeye başlarken bana sıkılmış bir bakış attı.

"Güzel bir konuşma oldu," dedim, kâsesini lavaboya koyarken, İçine biraz bulaşık deterjanı sıktım ve tabağımı, bıçağımı ve çatalımı almadan önce ıslatmak için doldurdum - çünkü bu elinize alabileceğiniz türden bir pizza değildi - ve kanepeye doğru yol aldım. "Ama yatmadan önce uzaylıların kaçırılmasıyla ilgili diziyi tekrar izleyeceğim. İlk izin günümde beni sabahın köründe uyandırmazsan sevinirim."

Bunun üzerine Evander kuyruğunu salladı ve tımarına geri dönmeden önce ne istediğimi hiç umursamadığını belirten bir bakış attı.

Pizzanın son parçasını ağızıma atmayı henüz bitirmiştım ki aklıma bir anı geldi.

"Eve git, Kick. Geç oldu."

Tanrım, o derin, hışırtılı sesiyle adımları söyleme şekli.

Tüyler ürpericiydi.

Adımı bildiğini bile düşünmemiştim.

Ya da bildiyse bile, resmi adımları -Kathleen- iş evraklarımdan biliyordu, gerçekte kullandığım adımları değil.

Ama işte oradaydı.

Benden sadece birkaç adım ötede.

Puro ve odun dumanı gibi kokuyordu; karanlık, seksi, gizemli.

Saçlarımda hapsolmasını istediğim türden bir kokuydu, soyduğumda kıyafetlerimin her yerinde. Yüzünü sürdükten sonra çıplak tenimde.

Hayır.

Hayır.

Patronum hakkında küçük seksi fanteziler kurmayacaktım. Benim, kuşkusuz, kesinlikle gülünç derecede ateşli patronum.

Siyaha yakın saçları, koyu renk gözleri, etkileyici boyu ve onu bir şeyler yaparken yakaladığımda belki bir iki kez göz göze geldiğim o güçlü kollarıyla 'uzun boylu, esmer ve yakışıklı' tanımının tam karşılığıydı ve kasları, olduğu kadar seksi olmaya hakkı olmayan bir şekilde seğirip bükülüyordu.

Güzel.

Muhtemelen düzineden fazla olmuştur. Yine de.

Onun hakkında fantezi kurmayacaktım. O , vücudu gerginken, boşalırken parmakları etime batarken adımları o ağızdan nasıl çıkacağını bilmek için ölsem bile.

Yani, tamamen hayal kurdum. Hem de çok. Uyurken. Ama bunu kontrol etmek mümkün değildi.

Uyanırken bu oyuna gelmeyecektim.

Adımı söylediğinde omurgamın nasıl titrediğinin önemi yoktu.

Adımı sadece ikisinin bildiği küçük seksi bir sır gibi söyleyen rastgele seksi bir adamla güzel, eğlenceli, sıradan bir seks yapmaktan hiç çekinmedim.

paylaştınız.

Ama o seksi adam patronunuz olduğunda?

Qualms.

Bir sürü endişe vardı.

"Kahretsin," diye ekledim iç monologuma.

Belki de ondan uzakta geçireceğim bu hafta, onunla ilgili aklımı başıma toplamak için ihtiyacım olan şeydi.

Belki de aldığım son yüz dolarlık bahşışın bir kısmını yeni, güçlü, pilli bir erkek arkadaşına yatırmam gerekiyordu. Şarj edilebilir pillerle. Çünkü bu gidişle sağda solda pilleri bitirecektim. Ve bunun için param yoktu.

Rico ile fazla zaman geçirmediğim bile. Ama nedense o adam hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Özellikle de uyumadan hemen önce yatakta geçirdiğim o sessiz anlarda. Diğer tüm sesler kesildiğinde geriye kalan tek şey, patronumun zamanının çoğunu geçirdiği arka ofisten çıkıp bir içki ya da hazır sandviç almak için dışarı çıktığını gördüğüm o nadir andı. Ya da müdürle konuşmasına kulak misafiri olduğumda, adımı söylediğinde kulağa nasıl geleceğini hep merak ederdim.

Ve şimdi, şimdi biliyordum.

İç çekerek kumandadaki oynat düğmesine bastım ve *"Hâlâ orada mısın?"* mesajının kaybolmasını sağladım. Çoktan programa dalmış olmama rağmen.

Burası arka planda bir şeyler olmadan uyuyabileceğiniz türden bir apartman değildi. Görünüşe göre komşularımın yarısı geç saatlere kadar video oyunlarında çılglık atmayı, çok yüksek sesle müzik çalmayı, yatakta gıcırdayarak sevişmeyi veya partnerleriyle tartışmayı seven vampirlerdi. Diğer yarısı da benim yapmayı öğrendiğim şeyi yapıyordu. Gürültüden uyuyabilmek için televizyonlarının ya da beyaz gürültü makinelerinin sesini açıyorlardı.

Arkama uzanarak kanepenin arkasındaki battaniyeyi indirdim ve kendimi minderlerin üzerine bıraktım.

İkinci el eşya satan bir dükkandan aldığım, yatak böcekleri için ince bir tarakla inceledikten sonra yeni daireme kadar taşımama yardım etmeleri için iki adam tuttuğum pütürlü, eflatun bir kanepeydi. İnternette satın aldığım, Evander'in tımarını bitirdiğine şüphe olmayan karton bir kutuyla aynı kalınlıkta ve yumuşaklıkta olan şilteden fersah fersah daha rahattı.

Ve belki, sadece belki, gece yatak yerine orada , araflarırna dolanmış, kıyafetlerim ter içinde, kalbim hızla çarparken ve vücumu şehirde gerçekten elimi süremediğim tek adama duyduğum ihtiyaçla neredeyse titrerken uyanmazdım.

Lanet olası patronum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tekme

O kahvaltısını yaparken ve ben kahvemi yudumlarken Evander'a "Dinle, bugün işe dönüyorum," dedim. Dondurucuda yanmış markasız waffle'lardan oluşan hüzünlü bir kahvaltıyı atlamayı tercih ettim ve vardiyadaki bedava yemeğin, öncesindeki açlık sancılarına değeceğine karar verdim. "Yani günün herhangi bir saatinde yangın merdiveninde çığlık atamazsın, tamam mı? Saat sekizde döneceğim. O zaman gelebilirsin."

Evander kuyruğunu salladı, ben de dışarı çıkmak için eşyalarımı toplamaya başlamadan önce gibi davrandım.

Ben hazır olduğumda Evander çoktan pencereye çıkmış, yerdeki bir şeyi izliyordu. Bir sıçan olduğunu hayal ettim.

"Dikkatli ol dostum," dedim pencereyi açarken. "O farelerden senin iki katın büyüklüğünde," diye ekledim o dışarı fırlayıp aşağı inerken.

Bir haftalık tam ve mutlak tembellikten sonra normal bir programa dönmek garip hissettirdi. Bölgeyi tanımak, bazı ev işlerini halletmek, çalışırken fırsat bulamadığım her şeyi yapmak istiyordum.

Sonunda televizyon karşısında abur cubur yiyip uyudum.

Geçtiğimiz yıl çok şey yaşadığım bu konuda kendimi çok fazla hırpalamamayı tercih ediyordum. Küçük bir molayı hak etmiştim.

Lombardi Premium Meats'in köşesini döndüğümde sinir uçlarımdaki beklentinin cızırdadığını itiraf etmekten gurur duymuyorum. Bunun işe dönme, iş arkadaşlarımla vakit geçirme ve hatta tadilatı görme heyecanıyla çok az ilgisi vardı. Ve her şey terli rüyalarımnda başrol oynayan adamla ilgiliydi. Yeni vibratörümü ciddi bir şekilde kullanmama rağmen, bu durum cinsel dürtülerimi azaltmayı değil, sadece arttırmayı başarmıştı.

Et dükkânı tadilattan önce biraz eskimişti. sürü çimento, eski, uyumsuz vitrinler ve atıştırmalık rafları.

Bu yüzden işe gitmek yepyeni bir mağazaya adım atmak gibiydi.

Duvarlar ve tavan, önceki boyalı duvarlara göre temizlenmesi çok daha kolay olacak koyu harçlı parlak beyaz karolarla yeniden yapıldı. Muhtemelen bir duvar paspası alabilir ve bu işi sadece birkaç dakikada halledebilirdim.

Nesillerdir üzerinde yüründüğü için çimento , aşınmış ve lekelenmiş zeminler suni ahşap karo döşemelerle değiştirildi. Tezgâhın yanında ise ahşap karolar sıcak krem karolarla kırılarak bir tür modern-vintage elmas görünümü kazandırılmış.

Camın altında yuvarlak ön yüzleri olan o büyük, çirkin vitrinlerin yerini tertemiz camlı, düz siyah vitrinler aldı.

Et dilimleme makineleri bile parlak ve yeniydi.

Doksanlı yıllardan kalma, düğmelerindeki yazıların kullanımdan dolayı bulanıklaştığı yazar kasa gitmiş, yerine 1920'lerden kalma pirinç bir yazar kasa gelmişti ama tezgâhın arkasında hephayatını kolaylaştırmak için ön tarafa güzel bir dokunmatik ekran yerleştirilmişti.

Menü ve spesiyaller için kullanılan panolar bile yeniydi. Adamların en iyi el yazısına sahip olduğumu iddia ettikleri için bana yazı yazdırdıkları kara tahtalar gitmişti. Onların yerine, tahminimce çok daha kolay güncellenebilen dijital ekranlar vardı.

"Ne düşünüyorsun anne?" Müdürüm Ricky, yürüyen, konuşan bir İK kabusu, ama mümkün olan en tatlı şekilde, zil varlığını duyurduğunda sordu ve sosisleri kasaya yerleştirdiği yerden başını kaldırmasına neden oldu.

"Vay canına," dedim başımı sallayarak. "Yeni üniformalar mı?" Önünde şirket logosu olan siyah tişörtünü fark ederek sordum.

"Evet. Daha önce giymek zorunda kaldığımız beyaz şef önlüklerinden daha iyi. Arkada bir kutunun içindeler. Kimse bebek bedenleriniz için kavga etmeyecek," dedi ve bana sırtıarak baktı.

Ricky muhtemelen zamanında gerçek bir kadın avcısıydı. Ama şimdi, dört çocuğu olan evli bir adamdı ve tansiyonu kontrolden çıktığı için birkaç kilo vermesi konusunda sürekli tepesine bir karısı vardı.

Bana, başka bir şirkette olsa kıçına tekmeyi basmasına neden olacak her türlü lakabı taktı ve tüm arkadaşlarına çok fazla kişisel soru sordu.

Astlar.

Ama hepimiz ona
hayrandık. Müşteriler de
öyle.

"Diğer her şey hâlâ aynı mı?" Siyah kot pantolonuma ve spor
ayakkabılarıma el sallayarak sordum.

"Evet. Ne giyiyorsan . Zaten bizi çoğunlukla belden yukarımızla
görüyorlar."

Arka tarafın çok farklı olmasını beklemiyordum.

Ancak doğrudan zeminde gider bulunan kasaplık odasına girmek yerine,
yanından geçen küçük bir odaya yönlendirildim. Tabandan tavana akrilik
duvarlar sayesinde odanın içi hâlâ görülebiliyordu ama bu sayede küçük bir
çalışan odası da vardı.

Aynı karo ahşap zemin ve beyaz karo duvarlar beni oraya kadar takip etti.
Paslanmaz çelik bir hazırlık istasyonunun üzerinde bir kutu dolusu tişört
duruyordu. Bedenimi buldum ve hepsini kaptım çünkü Ricky haklıydı, başka
kimse onlara sığmazdı.

Döndüğümde hepimizin eşyalarımızı koymak için küçük dolaplar aldığını
gördüm. "Güzel," dedim, etiketlerden birinde adımı görünce.

"Onaylıyor musun?" diye sordu bir ses ve omurgamın yeniden ürpermesine
neden oldu.

Onu duyarken bile, onunla özdeşleştirdiğim o puro ve odun dumanı
kokusunu aldım.

Derin bir nefes aldım mı? Evet, evet, aldım.

Ama sonra döndüm ve ona dostça bir gülümseme olduğunu umduğum bir
bakış attım. "Bu harika," dedim ona, ciddiydim. "Bu şekilde temizlemek çok
daha kolay olacak," diye ekledim, çantamı ve fazladan tişörtlerimi küçük kare
dolabıma tıktırırken.

Sonra uzanıp mevcut gömleğimi çıkardım.

Rico'nun gözleri büyüdü mü? Yoksa bu sadece muydu?

Patronumun önünde soyunmuyordum. Bunu yapmayı ne kadar istemiş da.
Gömleğimin altında bir atlet vardı. Ama tatmin edici miktarda tenimi
gösteriyordu. Ve Rico'nun bakışlarının oraya kayışını, kendini tutup başka
tarafa bakmadan önce gözlerinin bir an için ağırlaşmasını izledim.

"Bunlar da güzel tişörtler," dedim tişörtümü giyerken, etek ucunu
pantolonumun bel bandına sokmak için aşağı uzandım.

"Ucuz olanları yeniden satın almaktansa uzun süre dayanacak kaliteli şeylere harcama yapmanın daha mantıklı olduğunu düşündüm."

"Kendi bedenimdeki hepsini çaldım," dedim

ona. "Hepsini senin için aldım," dedi omuz .

Bir şey söyleyecek gibi görünüyordu ki yanımdaki kapı açıldı ve birkaç kez etrafta gördüğüm o mavi saçlı, zarif, küçük kadın içeri girdi.

Rico'ya, "Konuşmamız gerek," dedi ve onun başını sallayarak kasaplık odasının etrafındaki koridora, sanırım ofisine ilerlemesini sağladı.

Rico'yu o kadınla hayal ederken, kıskançlık, sıcak ve yoğun bir şekilde, ben var olduğunu bile bilmeden karnımdan göğsüme doğru yükseldi. Saff, sanırım bir keresinde birinin ona Saff dediğini duymuştum.

Bu onun tipi miydi?

Hemen yüzlerimizi, vücutlarımızı karşılaştırmaya başlamamdan nefret ediyordum. Saff kısaydı. Ben *o kadar* kısa değildim. Onun kalın kalçaları vardı. Benimkiler, bilirsiniz, ortalama. Üst tarafı biraz daha düzdü. Ben her zaman göğüslerimle gurur duymuşumdur. Ama ikimizin de kadınsı yüzleri ve boyalı saçları vardı.

O...

"Tanrım, dur!" diye homurdanarak dolabımı kapattım.

Eğer hoşlandığı kişi buysa, hoşlandığı kişi de buydu. İki çekici kadını bir başkasının tercihlerine göre karşılaştırmak için hiçbir neden yoktu.

Bu yüzden Ricky'nin dükkânı açılışa hazırlamasına yardım ederken başka bir şey düşünmeye çalıştım. Sonra, ne mutlu ki, kapıda saatlerce sıra vardı, bu da işten başka bir şey düşünmeyi imkansız hale .

İşler nihayet kapanmak üzereydi, bu da bana evi gerçekten temizlemeye başlamam için zaman verdi.

Geriye kalan tek çalışan olan Ricky, kasanın yanındaki çöp kutusundan siyah bir poşet çıkarırken bana "Çöpü çöpe atacağım," dedi.

"Tamam, sen dönene kadar işim bitmiş olur," dedim son dilimleyiciyi bitir.

"Güzel. Lanet olası sırtım beni öldürüyor. Bütün gün ayakta olmamaya alıştım," dedi arkaya doğru yürürken.

Kapı arkasından kapanmadı, yani muhtemelen onu tekrar içeri almak zorunda kalmamak için kapıyı bir süt sandığıyla destekleyerek açmıştı.

Yani olay olduğunda çarpma sesini duymuştum.

Ama ben aptalca, çöp konteynerinin yanlışlıkla ıskaladığını ve çöpün yan tarafa çarptığını falan düşünmüştüm.

Ta ki ön kapı açılana, mutlu küçük ziller şingirdayana kadar... Rico'nun tadilattan sonra da bu özelliğini korumasına sevinmiştim.

"Üzgünüm. Kapalıyız. Yarın sabah onda açıyoruz," diye seslendim kafamı kaldırmadan.

Bu benim ikinci aptalca hareketimdi.

Arkadan gelen ayak seslerini duyanaya kadar, birkaç , midem düştü ve başım yukarı kalktı.

İşte . İki adam.

Uzun, sağlam, hepsi siyah.

Yüzlerindeki kar maskeleri ve ellerindeki eldivenler de dahil. "Kahretsin," diye tısladım, diğerini hatırlayana kadar geriye doğru koştum.

Ayak sesleri.

Döndüğünde, arkadan iki adamın daha yaklaştığını gördü.

Kendimi kasaya yasladığım sırada içlerinden biri "Aç şu lanet kasayı!" diye bağırdı.

Korku yüzünden değil. Yine de adrenalinin sistemimde yükseldiğini, kalbimin göğüs kafesine çarpmasına ve ellerimin terlemesine neden olduğunu kabul ediyorum. Ama kasanın yanında Ricky'nin sopasını tuttuğu yer olduğu için.

gerçekten kullanırken hiç görmemiştim ama birkaç kez 'birkaç kafatası kırması' gerektiğini iddia etmişti.

Bir işyerinde soygun yapmanın mantığı... ne istiyorlarsa onu yapmaktır. Kasayı aç. Onlara parayı ver. Sigorta bu işi halleder.

Bu mantık, gece vakti bir dükkânda dört maskeli adamla yalnız başına olan bir kadının başına gelebilecek *diğer* şeylerden duyulan korkuyu hesaba katmıyordu.

Para umurumda değildi.

Belli ki Rico, tadilat ve yeni üniformalar için her türlü parayı harcadığına göre, bu paraya sahipti.

Kendi iş yerimde toplu tecavüze uğramaktan kendimi korumak istedim.

"Bir şey için gidiyor," dedi içlerinden biri.

Ve sadece bir saniye sonra, biri beni at kuyruğumdan tutup geriye doğru çekerken ve sonra da yere fırlatırken kafa derimde acı çılgılık attı.

Yan tarafa, nefesimi kadar sert bir şekilde tezgâha çarpmama neden oldu.

"Sadece bir sopa," dedi diğerlerinden biri.

Ama bu beni yakalayan adam için yeterince iyi .

Tekrar bana uzandı, bu sefer boğazıma sarıldı, göğsüm acımaya ve yüzüm bulanıklaşmaya başladığında beni kendine doğru çekti.

"Aptal orospu. Aç şu lanet olası kasayı da belki o güzel yüzünü morartmayayım."

Tamam

.

Tamam

.

Pekala.

Belki de sadece kasayı açmalı, parayı vermeli ve onlar parayı almakla meşgulken arka kapıdan kaçmaya çalışmalıydım.

Kararımı verdim, başımı salladım ve boynumu bıraktı ama onun yerine omzumu tuttu, beni o kadar sert itti ki ayağımı kaybettim, kendimi destekleyemeyecek kadar hızlı bir şekilde öne doğru düştüm ve yere düşmeden önce dudağımı kasanın köşesine neden oldu.

"Tanrım," diye hırladı adam, beni gömleğimin arkasından yakaladı ve yarılan dudağımdan ağzıma kan dolarken beni ayağa sürükledi.

Dilimi içgüdüsel olarak dişlerimin üzerinde gezdirerek gevşeklik olup olmadığını test ettim. Hiçbirini bulamayınca, kasaya doğru uzanırken acıyı ve kan damlasını görmezden gelmeye çalıştım, titreyen parmaklarımla ekrana dokundum, çalışan şifremi bir kez karıştırdıktan sonra doğru şifreyi girdim ve para çekmecesinin şenlikli *bir çınlamayla* açılmasını sağladım.

"Boşalt şu boku," dedi arkamdaki adam, beni yine boynumdan tutup kasadan uzaklaştırarak. "Kasa nerede?" diye kulağıma hırladı.

"Şuranın altında," diyerek aşağıyı işaret ettim, ancak yeni soğutmalı vitrinde kasa için bir yer olmadığını fark ettim. "Oradaydı," dedim sesimdeki yalpalamadan nefret ederek.

"Bana ofisi göster," diyerek yakamdan tuttu ve arkadaşlarına dönerken beni kendisine yakın tuttu. "Ofise giriyoruz. Bizi bölmeyin," dedi, sözcükler ve ses tonu mideme korku saldı, boğazıma safra kaçtı. "Sıra sana geldiğinde haber veririm," diye ekledi ve boğazımın dibinde bir hıçkırık sesi çıkmasına neden oldu, ama onu geri bastırdım.

Her şey yoluna girecekti.

Bu adamlardan biriyle dövüşme şansım vardı, sonra arkadaşları neler olduğunu görmeye gelmeden önce arka kapıdan kaçtım. Bu benim kaçmak için tek şansımdı.

Bu yüzden sakinleştirici bir nefes aldım ve bacaklarımı beni sokaktan aşağıya, akrilikle çevrili odanın etrafına, sonra da ofise taşımaya zorladım.

Biraz yenilenmiş. Yeni zemin. Taze boya. Lekeli tavan döşemesi değiştirilmişti. Ama onun dışında eskisi gibiydi.

Yine de masanın altındaki kasayı fark ettim.

Ben daha işaret edemediğim kapı saldırganın arkasından tekmeyle kapandı ve beni masaya doğru götürürken eli kalçama gitti.

Niyetini tahmin edemediğim eli sırtımın ortasına gitti ve beni masanın üzerine eğilmeye zorladı.

geçti, niyeti açıktı, kıcıma bastırıyor ve karnımın sertçe sıkışmasına neden oluyordu.

"Biliyor musun, çığlık atman umurumda değil," dedi, bir eliyle boynumu masaya yaslarırken diğer eli kot pantolonumun kemerine gitti.

Birdenbire işe her zamanki gibi yoga pantolonu değil kot pantolon giydiğim için şükrettim. Çünkü çekiştirmesine rağmen pantolonu yerinden oynatamıyordu.

Gözümün ucuyla bir şey fark ettim ve daha ne olduğunu düşünmeden elim kalemin etrafından dolanmaya başladı.

Saldırganım boynumdaki tutuşunu bırakacak kadar sinirlendi ve ikinci elinin pantolonumu indirmeye çalışmasını istedi.

Ama o bana tekrar uzanamadan, ben arkamı döndüm ve tüm kişisel koruma uzmanlarının söylediği gibi kalemi tam gözüne sokmak için elimi kaldırdım.

Aynı uzmanların, kadınların bir saldırganı savuşturmaya çalışırken karşılaştıkları en büyük sorunun aslında onlara zarar vermek olduğunu iddia ettiklerini hatırlıyorum, sanki doğuştan gelen ve kimseye zarar vermek istemeyen bir yanımız varmış gibi.

Görünüşe göre ben bir anomaliydim. Hiç tereddüt etmedim.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşününce midem bulanmadı değil.

Büyük, kötü bir şehirde küçük bir kız olarak geçirdiğim bir ömür bana kimsenin bana merhamet göstermeyeceğini öğretmişti. Bu yüzden bana zarar vermeye çalışan birine karşı da merhamet göstermeyeceğimden emindim.

Ama ben doğru nişan alamadan saldırgan kolunu kaldırıp darbeyi savuşturdu ve diğer elini kaldırıp yanağıma öyle sert bir ters yumruk indirdi ki vücudum yana doğru uçu ve sonra yere çakıldı.

Düşüşümü dizlerim ve avuçlarımla desteklemeyi başardım, ama acı hala omuzlarımdan ve kalçalarımdan yukarı fırlıyordu.

Ancak adamın botla kaplı ayakkabısı karnımın alt kısmına bir tekme indirip beni sırtüstü yere sererek bir kez daha havasız kalmama neden olunca bu his çabucak silinip gitti.

Ama geliyordu, karşı koymaya çalıştığım için kızgındı.

Ondan uzaklaşmazsam bunu bana ödeteceğini biliyordum.

Bacaklarımı göğsüme doğru çektim, sonra içimdeki her şeyle birlikte onları dışarı attım.

Tatmin edici bir güçle yere indiler. Ama çok alçaktan.

Uyluk ortasına iniyor.

Sadece onu başardı, gerçekten incitmedi.

Lanet olsun.

Tekrar tekme atmak için onları geri çektim, ama onlara uzandı, her bir ayak bileğini mengeneyle kavradı, sonra aşağı inerken, üzerime eğilirken onları göğsüme geri bastırdı.

"Küçük bir kavgayı severim," dedi, o delici mavi gözleri kar maskesindeki deliklerden bana bakıyordu.

Bacaklarımı aşağı çekerek her birini sabitledi.

Acı içime işledi ama elleri düğmelerime ve fermuarıma giderken korku bir anlığına beni uyuşturdu.

"Hayır!" Bağırđım, yumrukladım, pençeledim, kıvrandım.

Fermuarımı indirdikten sonra parmaklarını karnımda hissettiğimde "*Evet*," dedi.

"Hayır!" Daha yüksek sesle bağırđım, hareket etmeye çalıştım. Ama benden çok daha iriydi.

"Hey," dedi başka bir ses, saldırganın arkasında bir beden belirirken. "Hey, gitmemiz gerek."

"İşim bittiğinde," dedi saldırganım pantolonumu hafifçe aşağı çekerken. Ama kalçalarımı sıkıştırdığı için daha fazla indiremedi.

"Hayır, şimdi," dedi diğer adam, saldırganımın omzunu tutmak için uzandı, bu hareket kolunun yukarı kaymasına neden oldu.

Ve kolunun iç kısmındaki dövmeyle gördüğümde kanım dondu. "Sessiz bir alarm var. Kız alarmı çalıştırdı," dedi diğer adam, yalan söyleyerek. Dışlerini. Sessiz alarm yoktu. En azından benim kadarıyla. Ve hiçbir şeye takılmadığımdan eminim.

"Siktiğimin kaltağı," diye hırladı saldırganım, öfkeyle uzanıp yanağıma bir yumruk indirdi.

Acı tüm yüzümde sekerken gözlerimden istemsizce yaşlar aktı.

"Kahrolası eğlencemi mahvediyor," diye ekledi.

"*Gidelim*," diğer adam, ofisin dışına çıkana kadar arkadaşını yarı sürükleyerek odanın diğer ucuna .

Ayak sesleri geri çekilirken, şoktan , hatta kapıyı kapatıp kilitleyemeyecek uzun bir süre orada yattım.

Onlar dışarı çıkarken ön tarafta çanlar çalıyordu. Yine de kendimi hareket ettiremiyor gibiydim.

Ricky'yi kontrol etmek için. Polisi aramak için.

Herhangi bir şey yapmak için.

Ama beş dakika geçmeden çan seslerini tekrar duydum.

Sonra tanıdık bir ses, biraz panikle farklı bir ses. "Tekmele!" Rico seslendi. "Tekmele!" diye tekrar seslendi, ses giderek yaklaşıyordu.

Sonra, işte oradaydı.

Ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rico

" oluyor?" Benimle konuşmak için et dükkanına uğradıktan sonra caddede Saff sordu, Kick ile dolapların arkasındaki ilginç bir anı böldü.

"Yok bir şey," dedim omuz silkerek, ellerimi ön ceplerime sokarken. Hava bir ya da iki gün gibi kısa bir sürede elli dereceden otuz dereceye düşmüştü.

"Sen genelde ellerini kirletmeyi seversin," dedi Saff, bu işin peşini bırakmayı reddederek.

"Olmadığımı hiç söylemedim."

"Evet, ama seninle ilgili her şey et dükkanına geri dönmeyi tercih ettiğini söylüyor," dedi. "Ve London broil'i bu kadar önemseydiğini hayal edemediğim için, bunun ben içeri girdiğimde gözlerini becerdiğin o güzel kızla ilgili olduğu sonucuna varmak zorundayım.

"Kimseyle göz göze gelmiyordum," diye yalan söyledim.

"Lütfen," dedi Saff, beni bir yan sokağa götürürken gözlerini devirerek.

"Bu senin müstehcen kitaplarından biri değil evlat," dedim dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Herkes çalışanlarını becermek istemez."

"Yani, hayır, Ricky'yi masanın üzerine eğdiğini göremiyorum," dedi bana gülümseyerek. "Ama o kızın her yerinde senin tipin var."

"Benim bir tipim yok."

"Doğru ya. Yani şehirde sadece kısa boylu, güzel ve harika rafları olan kızlar olduğu için başka seçenek yok, öyle mi?"

"Saff, ben Kick'le ilgilenmiyorum. Bırak gitsin."

"Tekme," diye tekrarladı Saff. "Bunu sevdim. Güzel. O zaman ne hakkında konuşmak istersin? Kuzeninden mi?"

"Peki ya kuzenim?"

"Yakında hapisten çıkmayacak mı?" diye sordu.

"Çıkıyor," dedim başımı sallayarak. "Bir haftadan biraz fazla bir süre içinde." "Ve?"

"Ve ne?"

Bir kapı koluna uzanırken, "Konuşma becerilerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor, dostum," dedi. "Ama şu anda tek ihtiyacım olan senin o kasların," dedi ve beni, ona hâlâ borcu olan ve şimdi ondan saklanmaya çalışan o piçin saklandığı bir binaya doğru salladı.

Yarım saat sonra omuzlarımda yıllardır hissetmediğim bir rahatlama hissederek oradan çıktım. Eski moda bir kış tekmelemenin sınırlara yaptığı şey inanılmazdı.

Ve oraya ulaşmak için eklemelerimi kırmam bile gerekmedi. Saff'ın parasının yarısı vardı. Adamın Tanrı korkusu vardı. Her şey yolundaydı.

Ben de daireme doğru ilerledim, kuzenimin çıktıktan sonra biraz zaman geçireceği boş odamda bazı işler yapıyordum.

Neredeyse on yıldır içeride.

Başka bir adamla paylaşmak zorunda kaldığı daracık bir hücrede geçirdiği o kadar zamandan sonra en azından odasının güzel olmasını sağlayabileceğimi düşündüm.

Şimdiye kadar duvarları boyamış, şifonyer ve komodinleri kurmuş, yatağı da teslimata hazır hale getirmiştım. Ancak yatağın hala bir araya getirilmesi gerekiyordu.

Bu akşam üzerinde çalışmaya başladığım şey buydu.

Ta ki saat sekiz gibi telefonum çalmaya başlayana kadar. Ekranda Ricky'nin adını görünce kaşlarımı çattım ve cevap vermek için telefonu kaydurdum,

Ayaklığı tutan vidaları sıkarken aramayı hoparlöre ayarladım.

"Ricky, ne-"

"Rico, buraya gel," dedi, sesi çılgınca, yavaş ve geveleyerek karıştı.

" oluyor?" Tornavidayı bırakıp telefonumu aldım ve ayağa kalktım.

"Adamlar üzerime atladı. Sanırım içerideler," dedi, tahmin ettiğim gibi ayağa kalkmaya çalışırken . "Kick'le birlikte," diye ekledi.

"Siktir," diye tısladım ve silahımı kaptığım gibi binadan çıktım.

Et dükkanından sadece birkaç blok ötede oturuyordum, bu yüzden oraya yürüyerek gittim, bir taksinin sürebileceğinden daha hızlı koşabileceğimi düşündüm.

Kalp atışlarım göğsümü dövüyordu. Efordan değil. Ama yıllardır hissetmediğim bir şeyden dolayı. Korku.

Benim kadar uzun yıllar suç dünyasında çalışıp yükseldiğinizde ve bir mafya babasının sağ kolu olduğunuzda, pek çok durumda tedirgin olmuyorsunuz.

Ama Ricky'nin üzerine atlayan ve sonra da muhtemelen dükkânın içinde Kick'i köşeye sıkıştıran adamlar fikri midemi düğüm düğüm etti.

Uzakta dükkânı gördüm, ışıklar hâlâ yanıyordu ama etrafta kimse yoktu.

Kapıya yaklaştığımda silahımı çektim, kapıyı açtım ve geldiğimi haber veren zil sesiyle irkildim.

Para çekmecesini açtı.

Ve, *lanet olsun*, tezgahta kan vardı. Umarım onların, seslendiğim gibi.

"Tekmele!"

Çalışanların olduğu bölümden geçip orta odayı dolaştıktan sonra ofise doğru koşarken sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadım.

"Tekmele!" Daha yüksek sesle, biraz daha çılgınca seslendim.

Ofisin kapısı açıldı ve bakışlarım yana kaymadan önce, ayrılırken masamda duran kâğıtların yere saçıldığını gördüm.

İşte oradaydı.

Yerde yatıyordu, pantolonunun düğmeleri açıktı, dudağı yarılmıştı ve yanağında kararmaya başlayan bir morluk vardı.

"Hey, iyisin," dedim, silahımı belime soktum, telefonuma uzanırken bir elimi ona doğru kaldırdım, Renzo'ya et dükkanına gitmesini söyleyen hızlı bir mesaj attım. "Gitmişler," diye ekledim, ona doğru ilerlerken telefonumu bir kenara koydum. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Ayağa kalkmaya çalışırken bana telaşlı bir şekilde başını salladı.

"Bekle, orada kal. Bir yerin incindi mi?" Vücudunun yanında diz çökmek için hareket ederek sordum. "Kaburgalar? Dalak?"

"Dalağımın nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf etti, bana gülümsemeye çalıştı ama bu dudağındaki yarığın biraz daha genişlemesine neden oldu.

"Dalak burada," dedim elimi sol kaburgasının altına bastırarak. "Hayır," dedi, sesi havadaydı. "Beni tekmeledi," diye itiraf etti. "Denediğim için Onu bir kalemle bıçaklayın," diye ekledi.

"kızıma," dedim, fermuarını yukarı çekmek için uzandım ve gözünden düğmeye bastım, Renzo ve diğerleri birkaç dakika içinde binaya koşarak geldiğinde kendini açıkta hissetmesini istemiyordum. "Nereye tekmelendin?"

"Sadece burası," dedi elini karnının alt kısmına bastırarak. "Sorun yok. O kadar da zor değildi" dedi.

"ister misin?" Ona elimi uzatarak sordum. Elimi tuttu.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, onu ayağa kaldırırken elimden ve kolumdan göğsüme doğru bir akımın geçtiğini hissettim.

"Ricky," diye nefes nefese kaldı, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Beni aradı. İyi olacak," diye güvence verdim, kendisi yapamazsa diğer çocuklardan birinin onu bulup içeri sokacağını biliyordum. "Şu anda senin için endişeleniyorum."

"Ben... iyiyim," dedi.

"Dudağını temizleyelim, olur mu?" Ofis sandalyemi çekerek sordum ve kapıya doğru ilerlemeden önce oturmasını bekledim. "İlk yardım alacağım," dedim ve odadan çıkarken başıyla onayladı.

Neredeyse Renzo'ya çarpıyordum.

Ailenin en yeni üyesi Coal da hemen onun peşindeydi.

"Coal, Ricky ara sokakta," dedim ona bakarak. "Saldırıya uğradı." Coal başını salladı, döndü ve arka kapıdan çıktı.

"oluyor?" Renzo sordu.

"Burası soyuldu," dedim ona ve yanından geçip binanın çalışan bölümündeki duvardan ilk yardım çantasını aldım.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi kaşları çatılırken.

Çünkü, evet, aklı başında kim bir mafya babasının soyar ki? Özellikle de bu bölgede. Herkesin kim olduğumuzu ve bize bulaşmamaları gerektiğini bildiğinden emin olduğumuz bir yerde.

"Para çekmecesini boş. Tekme hırpalanmış."

"Kahretsin," dedi Renzo iç çekerek. "O iyi mi?"

"Öyle görünüyor. Yarık dudağın gerekiyor," dedim ve kiti ona doğru salladım.

O da başıyla onayladı.

" . Kızı korkutmak istemem."

Başımı salladım ve ofise geri döndüğümde Kick'i boynunu ovmak için uzanırken buldum.

"Orada neler oluyor?" Ben sordum.

Cevap veremeden saçlarını önümden çektiğimde cildinde parmak büyüklüğünde morluklar oluştuğunu gördüm.

Şerefsizler.

Kitin içine uzandım, bir buz torbası buldum, için salladım ve sonra boynuna bastırdım.

"Teşekkürler," dedi ve uzanıp onu tuttu, böylece ellerim küçük serum fizyolojik tüpünü ve dudağını temizlemek için gazlı bezi bulmakta serbest kaldı. Ben kandan kurtulurken, o bir şampiyon gibi oturdu ve neredeyse hiç irkilmedi.

"Üzerine bir şey koymayacağım. O boku yutmanı istemiyorum. Ama kötü görünmeye başlarsa, biraz merhem sürebilirsiniz."

"Bu benim ilk dudak çatlağım değil," dedi ve bakışlarımın onunkilere fırlamasına neden oldu. "Ama teşekkürler," diye ekledi.

"Mideni nasıl hissediyorsun?"

" değil. Biraz uyuduktan sonra muhtemelen ağrıyacak ama bu beni çalışmaktan alıkoymayacak."

"Yarın çalışmayacaksın," dedim ve kaşlarının çatılmasını izledim.

"Ne? Neden olmasın?" diye sordu. "Dört kişilerdi," dedi sesi gerginleşerek. "Onlarla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Biriyle dövüşmeni beklemiyordum."

"Parayı çekmecedan aldıklarını biliyorum-" "Para umurunda değil," diye kestim sözünü. Umurumda değildi.

Çekmecede en fazla bin dolar olabilirdi. Büyük şemaya göre önemsiz bir para.

Önemli olan birinin dükkanıma gelip *benden* çalabileceğini düşünmesiydi.

"O pisliklerden sonra birkaç gün izne ihtiyacın olması dışında bunun o pisliklerle hiçbir ilgisi yok."

"Yapamam."

"Sana yapabileceğini söylüyorum."

Bunun üzerine bakışlarını indirdi ve karnıma baktı. "Daha fazla izin alamam."

"Paranı alacaksın," dedim.

Yani, benim yüzümden o güzel yüzünü mahvetti. Tabii ki ona biraz izin için para verirdim.

"Sadece o değil. Bir de," diye başladı iç geçirerek, "çalıştığım zaman aldığım bahşişler var."

"Anlıyorum," dedim, çantanın fermuarını çektim, ayaklarının dibine çömelip masamın altındaki kasanın kodunu girdim, sonra uzanıp bir deste, sonra bir tane aldım ve kalçasına koydum. "İşte. Bu işimizi görür," dedim ve kasayı yeniden kilitledim.

"Ben... Bunu kaldıramam."

"Yine de, tam olarak yapacağın şey bu. Aslında, seni eve götüreceğim ve paranın da oraya gitmesini sağlayacağım."

"Benimle eve yürümek zorunda değilsin."

"Bebeğim, seninle eve kadar yürüyeceğim," dedim başımı sallayarak.

"Dolabından çıkarman gereken bir şey mi var?" diye sordum.

"Ben... evet."

"K. Al şunu. Sonra yola çıkacağız."

birlikte ayağa kalktı, ben kaşlarımı kaldırmadan önce parayı masanın üzerine koymaya başladı, sonra odadan çıkarken parayı elinde tuttu.

Renzo, o dışarı çıkar çıkmaz içeri girme fırsatını yakaladı ve bana bir çene kaldırma hareketi yaptı.

"Ricky nasıl?"

"Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor. Ona çok iyi çarpmış. Aşağı inerken yüzünü kaldırma çarpmış."

"Kahretsin," diye iç geçirdim. "Birkaç günlüğüne iki kişi eksileceğiz," dedim, çenemdeki bir kasın kasılmaya başladığını hissederek.

Tezgahımın arkasında saldırıya uğramış gibi görünen insanlar olamazdı. İnsanlar bir araya gelir ve birinin beni soyacak cesareti olduğunu anlar. Bu da bizi ileride böyle şeylerin olmasına açık hale getirirdi.

Renzo omuz silkerek, "Askerlerinizden biri bu yükü çeksin," dedi. "Zaten buralarda biraz ekstra güvenlik olması iyi bir fikir. En azından daha fazlasını öğrenene kadar. Bir şey söyledi mi?"

Boş bakışım karşısında homurdandı.

"Ona bir şey sormadın, değil mi?" diye sordu, gözlerinde bilmiş bir bakışla.

"Onu eve götüreceğim. O zaman onu ızgara yaparım. Daha çok yüzü için endişelendim."

Saff ve Serano'nun arka kapıdan girmeye çalıştıklarını gördüğümde Renzo, "Elbette ," dedi.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Saff sordu. Serano her zamanki gibi sessizce kapı aralığında belirdi.

"Bu pisliğin ortaya çıkmasını istemiyoruz," dedi Renzo. "Ama soymakla övünenlere karşı kulağınız açık olsun. Rico kızla eve kadar yürüyecek ve daha fazla bilgi alacak. O gittiğinde biz de güvenlik kayıtlarını inceleyeceğiz."

"Ricky'yi eve götüreceğim," dedi Coal Serano'nun arkasından. "Evet, teşekkür ederim," dedim. "Ona birkaç gün izinli olduğunu söyle. Ödedim. Artı hasarlar için biraz para. Yarın onu görmek için uğrayacağım."

Ve muhtemelen koruyucu karısı tarafından azarlanırım. Bu dayacağı sessizce kabul ederdim. Bunu hak etmişim. Çalışanlarım iş yerinde güvende olmalıydı.

"Hazır mısınız?" Kick'in arka kapının yanında durduğunu görünce sordum. Bana başıyla onay verdi.

"Birazdan dönerim," dedim Renzo'ya. "Hadi bebeğim," dedim ve Kick'i ön kapıdan dışarı çıkardım, Coal'un iddia ettiği kadar kötü görünüyorsa Ricky'yi görmesini engellemek istiyordum.

"Bu ," dedi Kick ve beni dairesine doğru götürdü. "Çalışmak için gerçekten iyiyim," diye ısrar etti.

"Muhtemelen haklısın. Ama yine de birkaç gün dışarıda kalmanı istiyorum."

Bu konuda benimle yine tartışmadı. Onun yerine, bu kadar uzun şaşırdığım bir şey sordu. "Neden polisi aramadın?"

"Ne halt edecekler?" Profiline bakarak, bir şekilde kim olduğumu bilmediğini merak ederek sordum. Renzo'nun kim olduğunu. Aslında ne iş yaptığımızı.

"Sigortanın zararınızı için polis raporuna ihtiyacınız yok mu?"

"Para için endişelenmiyorum. Bu bokun bir daha olmayacağından emin olmak için endişeleniyorum."

"Bu ," dedi Kick, birkaç bina aşağıda, belki de en fazla yirmi dairenin bulunduğu binaya bakmamı sağladı. Fahişeler ve uyuşturucu satıcılarıyla bilinen bir ara sokaktaydı.

Maaşıyla karşılayabileceği tek şey bu muydu?

Birdenbire oturup hesapları yeniden dengelemem gerektiğini hissettim, yapabildiklerinin en iyisi buysa herkese lanet bir zam yapmalıydım.

Bana bakarken, "Seni yukarı çıkaracağım," dedim. Israr etmek için iyi bir neden yoktu.

Onunla özel olarak birkaç dakika daha geçirmek istemek dışında.

Bunun hiçbir anlamı olmamasına rağmen. Onu sokakta sorgulayabilirdim.

Yine de onun yerine Kick'i ön kapısına kadar takip ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tekme

Adam hiçbir şey yokmuş gibi bana iki deste para uzattı. Bankadan yeni gelmişlerdi. Etraflarında hala küçük kağıt bantlar vardı. Kenarları kahverengi olanlardan. Bu da her destenin beş *bin dolar* değerinde olduğu anlamına geliyordu.

Birkaç gün izin almam için bana on bin dolar vermişti.

Hayır. Muhtemelen yüzümün dağılmasından dolayı suçluluk duymuştur. Bu yüzden bana para vermişti.

Çantamı ve kazağımı almak için dolabıma gittiğimde onu saklayacak bir yer bulmayı düşündüm. Ama başka birinin onu rastgele bulup alması fikri hoşuma gitmedi.

Bu yüzden yığınlar şu anda çantamın dibinde ağır bir şekilde duruyordu ve gerçekleştirebileceğimden emin olmadığım olasılıklarla doluydu.

O ofiste gördüklerimden sonra olmaz.

Bir adam diğerini üzerimden çekip almadan önce onları oradan çıkardı.

Bu anı kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu; bir elimi oraya bastırıp hissi yok etmeye çalışmama olacak kadar acı vericiydi.

Ama Rico ve onun keskin, muhteşem gözleri , koridordan daireme doğru yürürken, dürtümle savaştım, bunun yerine anahtarlarımı aramaya uzandım.

"Bu ne lan?" Rico kapımın önüne geldiğimizde sordu. Evander yangın merdiveninde çığlık çığlığa bağıyordu.

İstedığı gibi girip çıkması için pencereyi açık bırakma fikrini düşünmüştüm. Ama bu bölgede gereğinden fazla fare vardı. Evander'ın yaptığı gibi yangın merdivenine tırmanmaya istekli ya da yetenekli olup olmadıklarını bilmiyordum ama bu riski göze alamazdım.

"Düğmeyi çevirirken Rico'ya, "İster inan ister inanma, bu bir kedi," dedim. "Ölüyor mu lan?" diye sordu ışığı yakıp koşarken.

pencereyi açmak için dairenin geçtim.

"Sanırsın," dedim Evander bana sinirli bir bakış attığında, muhtemelen her zamankinden daha geç kaldığım için, tezgâha doğru ilerlemeden önce. "Ama hayır, o sadece bir pislik."

Kedi eşyaları yere düşürmeden önce mama kutusunu almak için acele ettiğimde Rico bana sırtarak, "Beslediğin bir pislik," dedi.

"O benim bile değil. Yani, başka bir evi var mı bilmiyorum. Ama geceleri yemek yemek ve uyumak için buraya geliyor. Sonra sabah onu dışarı salıyorum, ne bileyim, avlanmaya gidiyor."

"Bir adı var mı?" Rico yaklaşarak sordu. "Evander."

"Holyfield gibi mi?" Rico, onun için nadir görülen bir şeyi, gerçek bir gülümsemeyi yaparak sordu. "Kulağındaki ısırik yüzünden mi?"

"Evet," dedim ve küçük bir kahkaha attım, bu küçük şakayı paylaşabileceğim biri olduğu için garip bir şekilde mutluydum, çünkü bu yeni hayatım şimdiye kadar yaşadığım en yalnız hayattı. Bu da bir şey ifade ediyordu. Rico kediye doğru uzanırken, "Ben olsam yapmazdım," dedim. "O şey olmaktan hoşlanmıyor... oh," dedim, Rico için hemen mırlamaya başlayan kediye gözlerimi kısarak. "Seni küçük pislik," dedim.

"Onu okşamana izin vermiyor mu?"

"Sadece o başlatırsa," dedim. "Ve sadece çok özel yerlerde."

Ama lanet kedi Rico için bir köpek gibi yuvarlanmaya ve karnını vermeye hazır görünüyordu.

Rico'ya sevgi dolu gözlerle bakmadan önce bana kısa bir bakış atan Evander'a, "Sana o pahalı yiyecekleri alan benim, biliyorsun," dedim. "O zaman neden gidip onun yangın merdiveninde çılgılık atmıyorsun?" Kaseinin diğer tarafı için süt almaya giderken sordum.

"Benim yok," dedi Rico. "Yeni mi taşındın?" diye sordu, çıplak duvarlarıma ve çok az eşyama bakarak. Sehpalarım bile yoktu. Eşyalarımı çıkardıktan sonra bantla kapattığım karton teslimat kutularının üzerinde uyumsuz lambalarım duruyordu.

"Birkaç ay önce," dedim ona. "Et dükkanında çalışmaya başladıktan hemen sonra," dedim. "Ah... kahve ister misin?" Ona sunacak başka bir şeyim olmadığı için sordum.

"Elbette," dedi ve beni şaşırttı. Benimle kapıya kadar yürüyeceğini ve sonra da aceleyle gideceğini düşünmüştüm. Belli ki dükkânda onu bekleyen arkadaşları ya da ailesi vardı. "Bundan önce Bronx'ta çalıştığını söylemiştin?" diye sordu, ben taze telveyi filtreye koyarken hâlâ Evander'ı okşuyordu.

"Evet, Bronx'ta büyüdüm" dedim. "Neden buraya taşındınız?" diye sordu.

Sıradan bir soruydu. Şehirde yaşayan çoğu insan kendi bölgelerini seçme ve oraya sadık kalma eğiliminde gibi görünüyordu. Sadece ilçeler, küçük mikro mahalleler bile. Ömrü boyunca şehirde yaşamış biri için böylesine 'büyük' bir taşınma yapmak tuhaftı.

"Sadece yeni bir şey istedim," dedim, ona gerçeğin sadece bir kısmını anlatarak. "Ve Brooklyn Manhattan'dan çok daha uygun fiyatlıydı," diye ekledim. "Burada mı büyüdün?"

"Evet," dedi ben ikimiz için bardakları indirirken. "Bunlar dükkândaki arkadaşların mıydı?" diye sordum.

Cevap vermeden önce bana anlamadığım uzun bir bakış attı. "Aile," dedi.

"Bu çok hoş."

"Ailen yok mu?"

"yok," dedim daha iyi bir ifade bulamadan.

Bu onu. Gerçek olsa bile. Sahip olduğum tek şey bendim.

"Benim Evander'ım var," dedim kediye küçük gözler fırlatarak. "Bir şans verilse beni senin için terk edeceği çok açık olsa bile."

"Bu sınıf düşürmek olur, dostum," dedi kediye.

Baştan savma bir yorumdu ama bunu aylardır bu adamla ilgili fanteziler kuran sistemime anlatmaya çalışın.

Ona bir fincan kahve uzattığımda "Teşekkürler," dedi.

"Peki, ne kadar süre evde kalmamı istiyorsun?" diye sordum.

Bana aylarca işten uzak kalmama yetecek kadar para vermişti. Et dükkanındaki ofiste gördüklerim için üzülmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

"Bu çürük her geçen dakika daha da koyulaşıyor," dedi. "Geçmesi ne kadar sürerse o kadar çıkar."

"Makyaj malzemesi satıyorlar, biliyorsun" dedim. Boş bakışları karşısında yanağıma el salladım, "Kapatabilirim."

"Bırak iyileşsin. Dudak da. Sonra geri gel."

"İşim hâlâ orada olacak mı?" Şüpheli bir şekilde sordum. İşler yürümüyordu.

"İşin hiçbir yere gitmiyor. İyileşmenin ne kadar sürdüğü önemli değil. Bak," dedi ben hala ikna olmamışken, "beni tanımadığını biliyorsun. Ama ben söz verdiğimde, tutarım. Bir hafta, üç , ne zaman istersen gel. Ama iyileşmiş olarak gel" dedi ve yüzünü işaret etti.

Yani belki de, bilmiyorum, estetik bir şeydi.

Nesnel olarak, et dükkanında çalışan herkes göre oldukça iyi görünümlüydü. Ve oradaki tek kadın olduğum için belki de bu standart benim için iki katına çıkıyordu. Kelimenin tam anlamıyla, en iyi yüzümü ortaya koymak zorundaydım.

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Potansiyel olarak birkaç hafta hiçbir şey yapmadan geçirme fikri içimi korkuyla doldursa da.

Yapacak bir şey yok.

Çünkü şimdi, bazı şeyleri halletmek için kışımı Bronx'a kadar sürüklemem gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Kahvelerimizi yudumlarken, bana soygunla ilgili bazı sorular sordu, ancak daha fazla ayrıntı için beni zorlamıyor gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra onu telefonunu kontrol ederken yakaladığımda "Sorun değil," dedim. "Geri dönebilirsin. Ben iyiyim. Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

Rico kahvesini bitirdi, hevesli Evander'ı bir kez daha kaşdı, sonra kapıya yöneldi.

Koridora çıkarken, "Ne zaman daha iyi olursan o zaman gel," dedi.

"Yapacağım," dedim.

Kapıyı kapatırken, kendi parasının on bin dolarını bu kadar rahat bir şekilde alıp gitmesini aklım bir türlü almıyordu. Kasadan da bir bin dolar kadar kaybettikten sonra.

Adamın hiçbir şey olmamış gibi davranması için içinde yuvarlanıyor olması gerekiyordu.

Zengin bir adam gibi giyinmiyordu. Onu daha önce koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört ya da düğmeli bir bluzdan daha resmi bir kıyafetle gördüğümünden emin değildim.

Yine de, evet, kolundaki o saat? Eğer gerçekse, muhtemelen on beş ya da yirmi bin dolara mal olmuştur.

Eğer bir aksesuara bu kadar para harcamak istiyorsa, on bin dolar onun için muhtemelen bir şey ifade etmiyordu.

Belki birazını yatırabilirim. Gerçek sehpa alırım. Duvarları boyarım. Biraz dekor bulup asarım. Burayı daha çok evim gibi hissettiririm.

Buraya geldiğimde bir parçam, köklerimi salmanın ancak onları tekrar söküp atmanın iç karartıcı olacağından endişe ediyordu.

Ama çıplak daireme bakmak da bir o kadar iç karartıcı olmaya başlamıştı.

Mantıklı yanımda, bu paranın mümkün olduğunca çoğunu 'planı' olarak kullanmak üzere biriktirmek istiyordu. İşler daha da sarpa sararsa diye.

Aklım o ofiste yerde olduğum ana gitti. Üzerime abanıp pantolonumu çıkarmaya çalışan adam. Diğer adamın onu yakalaması, gömleğini yukarı kaldırması ve ön kolunun iç tarafındaki dövmeyle bana göstermesi.

Tanıdık bir dövme.

Sanırım işe ara verdiğimde yapacağım ilk şeyi biliyordum. O dövmeyle yaptırılan piçin izini sürmek.

ALTINCI BÖLÜM

Tekme

Sabah soğğunun uzun kollu tişörtümün ve kapüşonlu tişörtümün içine işlediği binaya baktım ve zihnimde yapılacaklar listeme yeni bir kışlık ceket almak için alışveriş yapmayı ekledim. Kış hızla yaklaşıyordu. Sabahın erken saatlerinde şehri romantik bir ışıkla yıkayan güneş bile pek ısıtmıyordu.

Bebek arabasıyla çıkmak üzere olan bir kadını görünce iç geçirdim, bunun içeri girmek için tek şansım olduğunu biliyordum. Hazır olsam da olmasam da.

Teknik olarak bana iyilik yapan o olmasına rağmen minnettarlığını kabul ederek kapıyı açmak için merdivenleri koşarak çıktım.

Koridor tanıdık kokuyordu. İşten sonra kolay bir akşam yemeği için güveçte kaynayan baharatlı bir şeyin ipucu, sigara dumanı ve önceki gecedan kalan otun izleri.

Büyümeye başlayan endişemi bastırdım ve bacaklarımın beni asansöre götürmesi, asansöre binmem ve parmağımı sekizinci katın düğmesine sokmam için zorladım.

Birden planladığım gibi çöpe atmadığıma sevindiğim anahtarı buldum ve cesaretimi kaybetmeden kapıya doğru yürüdüm.

Anahtarı kilide soktum ve kapıyı iterek açtım, ardından varlığını duyurmak için arkamdan kapıyı .

Odanın karşısındaki masada, oyun koltuğuna uzanmış uyuyan adam bir anda doğruldu, kahverengi gözleri çılgınca etrafa bakarken kolları masayı tutmak için fırladı.

"Nerede o?" Daireye girerken sordum.

İçeri girdiğinizde bir erkeğe ait olduğunu hemen anlayabileceğiniz türden bir yerdi. Perde yoktu. Duvarlarda çerçevesiz sanat eserleri yoktu. Yastık ya da kilim yoktu. Ev gibi hissettirecek hiçbir şey yoktu. Ama arka sokağa bakan pencerelerin yanında deri koltuklar, devasa bir televizyon, çok sayıda oyun konsolu ve iki bilgisayar seti vardı.

Fahişeler John'larını oraya getirip polislerin görmeyeceği yerde sakso çekmeyi seviyorlarmış.

Masaların bu yüzden mi oraya kurulduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Düzenli olarak böyle bir şeye tanıklık etmek için röntgencilik dürtüsü ile.

İğrenç.

"Nerede o, Bobby?" Banyo ve yatak odası kapılarını açmak için koridorda aceleyle . Ama hiçbir şey bulamadım. Yapılmamış yataklar ve koridordan kokusunu alabildiğim çamaşır yığınları dışında. Ter, sarımsak ve düşünmek istemediğim diğer kokular. "Nerede. Nerede. Nerede?" Masaya doğru yürürken hırladım, aşağı uzandım, ayaklığı yakaladım ve sandalyenin geriye doğru dönmesine neden olacak şekilde yukarı kaldırdım.

Bobby homurdanarak yere düştü, gözleri kocaman olmuştu, sanki yaptığı şeyi inanamıyordu.

"Ne oluyor, Kick?" diye sordu, dört ayak üzerine düştü, sonra ayağa kalkmaya çalıştı ve bu sırada azımsanmayacak miktarda kıcını gösterdi.

Biri size oyuncu olduğunu söylediğinde aklınıza gelen kişi Bobby'ydi. Orta boylu, biraz kilolu, birkaç kez kesilmesi gereken yağlı saçları, üzerinde bir süper kahraman tişörtü ve sık sık kulaklık taktığı için kafasında gerçek bir çukur .

Dürüst olmak gerekirse, Bobby'yi umursamadım.

Elbette, zamanının neredeyse tamamını internette muhtemelen hiç öpüşmemiş, sevişmemiş diğer erkeklerle geçirdiği için biraz incel eğilimleri vardı, bu yüzden ara sıra kadın oyunculara ya da büyük göğüslü kadın karakterler hakkında iğrenç kadın düşmanı şeyler kusuyorlardı.

Ama onu oyun sistemlerinden uzaklaştırırsanız, komik biriymiş, dürüst olmak gerekirse biraz oyuncak ayı gibiydi. Elbette, sürekli bir duşa ihtiyacı vardı. Keskin bir tıraş bıçağı ve deodorant kullanabilirdi. Yine de iyi bir adamdı.

Böyle bir oda arkadaşına sahip olması onun için sadece kötü bir şanstı.

"Nerede o?"

"Burada değil," dedi Bobby, içe doğru eğilmekten ve kumandalarını tutmaktan sürekli öne eğik duran omuzlarını yuvarlayarak. Bir keresinde ona bir duruş düzeltici almıştım. Hâlâ dolaptaki ambalajında durduğundan emindim.

"Görüyorum Bobby. Nerede o?"

Bobby benden uzaklaşarak, menteşelerinden sarkan dolaplar ve o noktada iki yıldır sıkışmış olması gereken gümüş eşya çekmecesini ile tamamlanan küçük mutfağa doğru ilerledi. Tamir etmek yerine, tezgahın üzerindeki karton kutuda sakladıkları yeni, uyumsuz gümüş takımlar almışlardı.

"Bilmiyorum," dedi Bobby, dolaba uzanıp bir fincan ramen çıkardı, sonra da kahve için değil, sadece sıcak su için kullanıldığından emin olduğum tek servislik kahve makinesinin altına koydu. Bobby enerji içeceği seven bir adamdı. Oturma odasının tek gerçek dekoru olan çeşitli konserve kutularıyla dolu raflara bakarak onun hakkında bunu bilmiyorsanız diye söylüyorum.

"Bu saçmalık için vaktim yok," diye tersledim ve ilk kez bana bakmasını sağladım.

Göz temasıyla arası pek iyi değildi. Sanırım bu, ona sürekli ne kadar boktan biri olduğunu söyleyen boktan bir babaya sahip olmasından kaynaklanıyordu. Ama size baktığında, genellikle kulağınızın arkasına ya da çenenize bakardı.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu, gözleri biraz üzgündü. "Bu yüzden Jake'i bulmam gerekiyor."

"Bekle. Hayır. Bunu Jake yapmadı," dedi başını sallayarak, arkadaşını savunmaya hazırды. Jake'in iyiliğine olan inancı tamamen yersiz olsa bile.

"Jake buna seyirci kaldı ve olmasına izin verdi. Bu da bir o kadar kötü. Peki onu nerede bulabilirim?"

"Buna inanmıyorum," dedi Bobby, eriştelerin yumuşaması için kaşığını eriştelerin üzerine koyarak.

"Bu din değil Bobby. Bir gerçeğe inanmamayı seçemezsin. O oradaydı. Bunun başıma gelmesine o izin verdi," dedim ona yüzümü sallayarak.

"İyi bir nedeni olmalı," diye ısrar etti, başını sallayarak, dünyadaki tek gerçek arkadaşının gerçekte olduğ u gibi bir bok kafalı olabileceğine inanmayı reddederek.

"İyi bir neden," diye alay ettim. "Gerçekten bir erkeğin bir kadının yüzünün mahvolmasına seyirci kalması için iyi bir neden olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki araya girseydi vurulurdu ya da başka bir şey olurdu."

"Vay be... Vay be," dedim, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak. "Bu mümkün."

"Jake'i göklere çıkarma, Bobby. O bunu hak etmiyor."

Çizgi romanlarındaki ya da filmlerindeki erkeklerden herhangi biri bir kızın seyirci kalır mıydı?" Jake'ten çok örnek aldığı tek 'kişilerin' onu büyüten kurgusal kişiler olduğunu bilerek sordum.

"Ama süper güçleri var."

"Jake'in büyüklüğü ve gücünün benimkinden daha büyük bir süper güç olduğunu düşünmüyor musun?" Kendime doğru el sallayarak sordum.

Hakkını vermek gerekirse, bunu bir an için düşündü.

Yine de nihayetinde, arkadaşına olan sadakati kendi ahlaki kurallarından daha güçlüydü.

"Jake iyi bir nedeni olmasaydı bunun olmasına izin vermezdi."

O yaptı.

O yaptı.

Ama Bobby'bu konuda tartışmak boşluğa bağırma gibiydi.

Bobby'nin bana inanmasına ihtiyacım yoktu. Küçük bir şekilde de olsa, inanmaması canımı yakıyordu. Benim tarafımda olmaması. Jake söz konusu olduğunda şeyden sonra.

Özellikle de Bobby için yaptığım onca şeyden sonra.

Bir keresinde sırf arkadaşlarına bir kızı tavlayabildiğini göstermek için onunla birlikte çizgi roman kongrelerinden birine cosplay yaparak gitmeyi kabul etmek de buna dahildi. Ve bu kıyafet bir sütyen, eğildiğimde *Playstation*'ımı herkese gösterecek bir etek ve gözlerimi açık tutmakta zorlanacağım kadar büyük kirpiklerden ibaretti.

Oh, pekala.

En başta hiç sahip olmadığım bir şeyi gerçekten kaybetmiyordum. Bobby her zaman Jake'in tarafını tutardı. Ne kadar hatalı olursa olsun.

"Biliyor musun, her neyse. Benimle aynı fikirde olup olmaman umurumda değil," dedim ve bundan biraz incinmiş görünmesinden küçük bir memnuniyet duydum. "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Lanet olsun ki gerçek bir işi olmadığını biliyor. Peki şu anda nerede?"

"Bilmiyorum. Gerçekten mi!" dedi, onun yarısı kadar olduğum düşünüldüğünde, dünyada başka hiç kimsenin muhtemelen tehdit edici bulmayacağı bir şekilde ona doğru ilerlediğimde. Ama aslında tezgâha doğru geri çekildi ve elini uzattı.

Ellerini. "Bir süredir buraya gelmedi. Gerçek bu," diye ekledi telaşla başını sallayarak.

"Ne kadar uzun bir süre?" Kaşlarımı çatarak sordum. Başka nereye gidebilirdi ki? Burada yaşamak için kira ödüyordu. Ve Tanrı biliyor ya, hiçbir zaman harcayacak fazla parası olmamıştı.

"Birkaç hafta, sanırım."

"Birkaç *hafta* mı?" Omurgamı dikleştirerek sordum.

"Evet."

"Peki ya kira? Faturalar?"

Bobby buna omuz silkti.

"Onu mu koruyorsun?" Başımı sallayarak sordum. Bu yeni bir alçaklıktı. Bobby iyi iş çıkarıyordu. Telefonla bilgi yapan bir gece işinde çalışıyordu. Yine de. Bütün faturaları ona ödetmek çok şey istiyordu. "Hiç geri dönmedi mi? Kıyafet almak için mi? Hiçbir şey için mi?"

"Hayır."

"Onu en son gördüğünde ne oldu?"

"Aslında hiçbir şey. D&D oyunu oynadığım bir videonun ortasındaydım. yüzden çok dikkat etmiyordum," diye itiraf etti. "Ama içeri girdi
-."

"Yalnız mı?"

"Evet, yalnız. İçeri girdi. Sonra odasına gitti. Belki sırt çantasıyla çıkmıştır. Tam hatırlamıyorum. Ama beni birazdan göreceğini söyledi. Sonra da gitti."

"Onu aradın mı? Mesaj attın mı?"

"Hayır. Aramak için bir nedenim yoktu."

Kiranın ödenmesi . Ama Bobby, doğası gereği, kolay vazgeçen biriydi. Babası da onu böyle yetiştirmişti. Yine de üzücüydü. Özellikle de Jake gibi adamlar birinin bu tür karakter kusurlarından faydalanmakta tereddüt etmedikleri için.

Onun yaptıklarına nasıl katlandığıma bir bak.

Hayır.

Hayır.

Oraya geri dönmeyecektim.

Şu ana odaklanmam gerekiyordu. O pisliği bulmaya. "Onu arayabilir misin?" diye sordum.

"Neden onu aramıyorsun?"

"Bobby, . Bir dost ol. Sadece bu ," dedim, sesim yorgun çıkıyordu. Çünkü öyleydim. Jake'i düşünmekten çok yorulmuştum.

"Tamam," dedi, erişmelerini masasına götürdü, sandalyesini düzeltti, oturdu ve telefonuna uzandı. Bu hareket, hareketi algılayan bir tür neon ışığın kısa ve küçük bir desen halinde yanıp sönmesine neden oldu.

"Bu biraz havalı," diye itiraf ettim.

"Değil mi? Onları bana gönderdiler."

"Gönderilmiş mi?"

"Kim tarafından?"

"Şirket tarafından."

"Bir şirket onları neden göndersin ki?" diye sordum ve boynunun ve yanaklarının kızarmasını izledim. "Ne?"

"Yayın yapmaya başladım," dedi, dirseği faresini dürterek ekranının ve kanalının ana ekranını sağlarken bana bakmadı.

Neredeyse yarım milyon takipçisi vardı. "Vay anasını Bobby," dedim gözlerim dönerek.

"Para kazanıyorum," dedi gülümseyerek. "Bu senin hayalindi, değil mi?" diye sordum.

"Yani, ," dedi, alarak. Bu arada, en sevdiği yayıncıları ve en sevdikleri şeyi yaparak hayatlarını kazanmalarının ne kadar havalı olduğunu anlatıp durmasını dinledim.

"Bu gerçekten harika Bobby. Ciddiyim. Aferin sana."

Tüm hatalarına rağmen, aslında adamın kötü olmasını dilemedim. Aksine, evden daha fazla çıkmasını ve biraz daha normal bir hayat yaşamasını diledim. Eğer gerçekten istediği hayat , ben kim oluyordum da onu yargılıyordum?

"Teşekkürler," dedi ve telefonunun kilidini açıp rehberinde gezinirken kendi kendine gülümsedi.

Telefonunu kulağına ama kaşlarının çatılması sadece birkaç saniye sürdü.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Bobby telefonu kapattı, sonra hoparlörü açıp tekrar aradı.

"Üzgünüz. Ulaşmaya çalıştığınız numaranın bağlantısı kesilmiş veya artık hizmet vermiyor. Bu mesaja yanlılıkla ulaştığınızı düşünüyorsanız, lütfen numarayı kontrol edin ve tekrar deneyin."

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle sordum. "Jake'in böyle bir repliği var... ezelden beri." Bobby'nin buna ekleyecek bir şeyi yoktu, sadece başını salladı.

"Gitmeden önce garip davranıyor muydu?" "Hiç sanmıyorum."

"Yeni biriyle takılıyor muydu? Onu son gördüğünüzden hemen önce."

"Buraya getirdiğinden değil. Sürekli birileriyle mesajlaşıyordu, Yine de."

"Siktir," diye tısladım, dairenin diğer ucuna doğru yürümek için arkamı döndüm. "Siktir," diye ekledim, daha da yenilmiş bir halde.

Bunun kolay olması gerekiyordu.

İçeri girdim, Jake'e aklımdan geçenleri anlattım, benden uzak durmasını söyledim. Ve bu kadardı. Her şey bitmişti. Bu eski hayatımla bitmişti. Bu sefer temelli.

Şimdi mi?

Şimdi, o salak ve kendini neyin içine soktuğu hakkında endişelenmem gerekiyordu. Kendime umursamamamı, çekip gitmemi ve arkama bakmamamı söylemek istedim.

Sorun şu ki, kendime rağmen, bir parçam hala umursuyordu. Diğer parçam da bunun son olmayacağından endişeleniyordu. Belki de o adamlar et dükkanına geri dönecek, bir adam başladığı işi bitirecekti.

Lanet olsun.

"Pekâlâ," dedim ve Bobby'nin masasına geri dönüp yapışkan bir not olarak yeni e-posta adresimi not ettim. Bobby'ye ve muhtemelen buna bağlı olarak Jake'e yeni telefon numarama erişim izni veririm lanetlenirdim.

"Ondan haber alırsan bana e-posta gönder."

"Ona söyleyeyim mi?" Kapıya doğru ilerlerken Bobby sordu.

"Yapma desem de beni dinlemezsin zaten," dedim ve omuz silkerek koridora çıktım.

Asansöre binene kadar bekleyip duvara yaslandım ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım.

Bir daha asla Jake ve onun saçmalıklarına bulaşmak istemedim.

Ama işler ters gittiğinde öylece çekip gidemezdim.

Yapabili

r miyim?

Hayır.

Hayır, tabii ki değil.

Ne de o benim kardeşimdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rico

Soruşturmamız hiçbir yere varmadı.

Elbette, elimizde görüntüler vardı. Ama adamlar maskeli ve eldivenliydi. Yani genel vücut tipleri ve bir iki göz rengi dışında elimizde başka bir şey yoktu.

Ofisteki görüntüler beni koltuğumdan kaldıran, sokaklara dökülüp birini öldüresiye dövmek istememe neden olan şeydi.

Elbette, Kick mağazanın önünde itilip kakılmıştı. Dudağı . Ama bunların hepsi, bilirsiniz, soygunun bir parçasıydı. Düşünmesi kadar boktan olsa da.

Ama o şerefsiz, kasadan para alma onu ofise geri götürdü. Sadece ona saldırmak için onu yalnız yakaladı.

Bunu izlemek çok zordu.

Ama bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istedim. Ve gerçekten, hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Ta ki diğer adam gelip Kick'e saldıran kişiyi yakalayana ve Kick'in var olmayan sessiz bir alarma bastığını iddia edene kadar.

Elbette, belki de adamın vicdanı devreye girmiş ve daha fazla ilerlemeden bu işi durdurmak istemiştir. Ama bilemiyorum. Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler vardı. Nedenini anlayamadım, bu yüzden de peşini bırakmak zorunda kaldım.

Tüm kaptanların kulakları yerdeydi ama kimse soygun hakkında konuşmuyordu. Böyle küçük suçluların ağzını açmaması nadir görülen bir durumdu. Eninde sonunda bir şeyler ağzından kaçardı.

Tabii kimden çaldıklarını bilmiyorlarsa ve şimdi intikam korkusuyla saklanıyorlarsa o başka.

Tek bildiğim, bir buçuk hafta boyunca hiçbir ipucu bulamadığım ve kendimi Kick'in erken dönme ihtimaline karşı orada olmam gerekmesi bile et dükkanına uğrarken bulduğumdu.

Elinde on bin dolar varken bunu yapması için onu pek teşvik etmemiştim. Evine bakılırsa, o kadar para onu aylarca idare edebilirdi.

Bu, dükkâna doğru yürürken gerilmemi engellemedi, acaba tezgâhın arkasında sandviç yapıyor muydu? Ya da kalabalığın arasına dalıp elini uzatan erkekleri tehdit edecek miydi?

Ricky, "Patron," diye seslenince irkildim ve Kick'in kapıdan içeri girişini düşünürken kaybolduğumu fark ettim.

O da henüz yüzde yüz iyileşmemişti. Ancak evde acı çektiğini, karısının onu sadece 'tavşan yemi' ile beslediğini ve doktorun bunun çoğunlukla sarsıntılarla ilgili bir kocakarı masalı olduğunu söylemesine rağmen uyandırmadan bir seferde yarım saatten fazla uyumasına izin vermediğini iddia etti.

Bu yüzden hepimiz onun düşüp yüzünü çarptığı hikayesini kabul ettik. Ki bu pek de yalan sayılmazdı.

"Ne ?" Boynumdaki bir kırıışıklığı yuvarlayarak sordum.

"Seni görmek isteyen biri var," dedi.

"Müşteri mi?" Birinin biftek fiyatından ya da 'ince kesilmiş' etlerinin yeterince ince olmadığından yakınmasıyla uğraşacak havada olduğumdan emin olmadığım için sordum. Ya da biri ne hakkında şikâyet etmek istiyorsa.

"Hayır. Sandviç sipariş etti ama hayır."

"Pekâlâ," dedim, kaşlarım çatık bir şekilde onu takip ederek dışarı çıktım.

Tezgahın diğer tarafında duran kuzenimi buldum.

"Bastian mı?" Şaşırmış bir halde sordum. "Ne oluyor lan?" Tezgâhın etrafından dolaşarak onu yakaladım ve hızlıca sarılmak için kendime çektim. "Seni almam gerekiyordu."

"Evet, ama artık buna gerek yok."

Sadece kuzendik ama aramızdaki aile benzerliği çok güçlüydü. Yaşlı adamlarımızı birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı. Genleri de çok güçlüydü.

İkimiz de uzun boylu, ince ama güçlü bir yapıya sahiptik. Gerçi Bass uzakta olduğu süre boyunca benden daha fazla spor yapmıştı.

Koyu renk saçları kısacık tıraş edilmişti ve uzakta geçirdiği zaman yüz hatlarını biraz daha keskinleştirmişti. Koyu kahverengi gözleri ve kızların her zaman yorum yaptığı kirpikleri vardı.

"Hapishane dövmen var, ha?" Onu son gördüğümde boynunda olmayan dövmeyle incelemek için başını yana doğru iterek sordum.

Bass omuz silkerek, "Zaman öldürmek için bir şeyler yapmalıyım," dedi.

"Çavdar ekmeğinde biftek," diye seslendi çocuklardan biri ve Bastian elini kaldırdı.

"O bizden," dedim Ricky'ye, o da bana başıyla onay verdi. "Yediği her şey şirketten," diye ekledim.

"Yüksek bir kuzene sahip olmanın avantajları," dedi Bass yemeği alırken. "Burası güzel bir yer."

"Bazı tadilatlar yeni bitti. Arkada yiyin, orada konuşabiliriz." "Huh," dedi Bass beni arka tarafa doğru takip ederken.

"Ne?"

"Sadece merak ediyorum, et dükkânını satın alırken karar verme sürecinin bir parçası da zeminde gideri olan tamamen plastik bir odaya sahip olmak mıydı?" dedi ve bana sırtarak baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, duvarlar tadilattan önce yoktu," dedim ve sandviçinden bir ısırık alırken ondan küçük bir homurtu duydum. "Buraya kadar nasıl geldin?" Ofise girdiğimizde sordum.

"Adadan çıkmamız için hepimize bir Q100 verdiler. Ama getirildiğimde üzerimde güzel bir zincir vardı. Etrafta dolaştım, bir rehinci dükkânı buldum, parayı aldım ve buraya gelmek için parayı kullandım."

"Gelip seni almamı beklesen daha kolay olurdu."

"Yıllardır bir kafesin içindeydim. Hareket edebilmek iyi . Nasıl hareket edeceğimi unutacak kadar uzun süre uzak kalmadım."

Adil olan buydu. İkimizin de boktan ev hayatları vardı, ilkokuldan beri Brooklyn ve diğer ilçelerde dolaşıyorduk.

"Peki gün için planlarınız neler? Yemek ve kıyafet sonra muhtemelen bir kadın olacak."

"İtiraf etmeliyim ki burada tek bir tane bile görememek büyük hayal kırıklığı yarattı." "Bir tane var. Birkaç haftadır dışarıda."

"Dahası da var," dedi Bastian ısırıklar arasında, gözleri benim üzerimdeydi.

Kimsenin fark edemediği şeyleri fark etmekte her zaman iyi olmuştur.

"Yaklaşık bir buçuk hafta önce bir soygun oldu."

"Soygun mu? Burada mı? Dalga geçiyorsun."

"Biliyorum. Ben inanmadım. Ve bunu kimin yaptığına dair hiçbir gelişme olmadı."

"Kaybettiğimiz kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır. O zamana kadar burayı tamamen yasal tuttum. Ama dışarıda gördüğünüz gibi müdürüm saldırıya uğradı. Ve tek kadın çalışanımız tartaklandı, sonra buraya sürüklendi ve neredeyse saldırıya uğruyordu. O zamandan beri ücretli izinde."

"Onun dağılmış yüzünün mahalleye buranın soyulabileceğini istemeyiz."

"Aynen öyle," diye kabul ettim.

"O kadar taşlı mıydı?" diye sordu.

Elbette, bazılarımız o onun defterlerine para yatırmıştık. Hatta onu ziyarete bile gittik. Ancak mektuplar ya da ziyaretler aracılığıyla birine söylediklerinize çok dikkat etmeniz gerekiyordu. Her şey taranıyor ya da kaydediliyordu. Herhangi birimizin isteyeceği son şey, bir şeylerin kulak misafiri olması ve Bastian'ın serbest bırakılma şansını mahvetmesi ihtimaliydi.

Bu yüzden, insanların evlenmesi, çocuk sahibi olması ya da yeni iş girişimlerine başlaması gibi önemsiz şeyler dışında, son birkaç yılda olup biten hemen hemen her şeyden habersizdi.

"Hayır. Her şey sakın. Yani, Renzo'nun burayı ele geçirmek için ilk çalıştığı zamanlara kıyasla. Renzo'nun evliliğiyle ilgili bazı sorunlarımız vardı, sonra Cinna'nın da dahil olduğu bazı kavgalar. Son zamanlarda da Bratva ile bazı görüşmelerimiz oldu. Ama sonunda kendi istekleriyle Doğu New York'a taşındılar. Başka bir şey. Her zamanki gibi insanların ödeme yapmak istememesi dışında."

"Artık ben varım. Beni burada ek bir koruma katmanı kullanmak ya da sokaklarda bir şeyler yapmamı istiyorsanız, ben oradayım."

"Bunu takdir ediyorum. Ancak işe dönmeden önce biraz özgürlüğünüzün tadını çıkarma şansını hak ediyorsunuz."

"Bütün gece ve yarının yarısında eğleniyor olacağım. Ama ondan sonra, oraya geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Yolumu kazanacağım."

"O zaman burada olmanızdan mutluluk duyarım. Ama önce Renzo ile konuşmamız gerekecek. Yine de yarına kadar bekleyebilir, eğer gitmek istersen

biraz eğlence."

"Buralarda bir şeyler içmek için iyi bir yer var mı?" Bass sordu. "Evet, ben de geliyorum."

Bir içki birkaç içkiye, başkalarıyla buluşmaya, yemeğe ve Bastian'ın kadınla meşgul olur olmaz sıvıştığım kulübe dönüştü. Ertesi güne kadar onu görmeyi beklemiyordum.

Kulübün birinin evine ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim, ta ki kendimi onun sokağına bakarken bulup kapısına gitmenin ne kadar ürkütücü olacağını düşünene kadar.

Mantıklı aklım beni bundan vazgeçiremeden, ön taraftaki merdivenlerden yukarı çıkıyordum. Lanet olası ön kapıyı sadece açık değil, aynı zamanda kilidi kırılmış halde buldum.

Gerçekten güvenli.

Telefonuma uzandım ve Kick'in katına çıkmak için asansöre binmeden önce Coal'a kilitli ilgilenmesi için bir mesaj attım.

İçeride, televizyondaki şeyin kısık sesini duydum ve neredeyse arkamı döndüğüm bir an yaşadım.

Ama sonra elimi kaldırdım ve kapısını çaldım. "Ben Rico," diye seslendim televizyonun sesi kısıldığında.

"Rico?" diye seslendi kafası karışmış bir halde, kapıya doğru ilerleyip kilidi ve zinciri kaydırarak açtı.

İşte oradaydı.

Sarı ve pembe çizgili bir çift uyku şortu ve altında hiçbir şey olmadığı belli olan eski, yıpranmış, çok fazla yıkanmaktan yumuşamış beyaz bir tişört.

"Ben... sadece kontrol ediyordum," dedim, gözlerimin dolaşmasına izin vermek için can atıyor olsam bile bakışlarımı yüzünde kalmaya zorlayarak.

Daha iyi görünüyordu.

Yanağındaki morluk neredeyse hiç yoktu ve dudağındaki yarık, bakmayı bilmeseniz muhtemelen fark etmeyeceğiniz açık pembe bir yara izine dönüşmüştü.

"Oh, bu... güzel," dedi, sesi biraz dalgın geliyordu.

Tam o sırada, kedisi koridordan aşağı doğru adım atarak geldi, kuyruğunu havada salladı, sonra bana doğru bir çizgi çizdi, vücudunu bacaklarıma çarptı ve bana sürtündü. Bacaklarımin arasında dolanıyor, beni bir sürtünme direği olarak kullanırken küçük tatmin edici mırıltılar çıkırıyordu.

"Seni hain," dedi kediye, gözlerini ona dikerek. "Bu arada, seni sevmeye çalıştığım için başıma bunlar geldi," dedi ve taze kırmızı çizikler olan kolunu gösterdi. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu bir adım geri çekilerek.

"Elbette," diye kabul ettim, kediye almak için eğildim, böylece içeri girip kapıyı kapatabilecektim.

Bakışlarım sehpaye kaydı, sehpanın üzerinde bir sürü ıvır zıvır vardı. Bir harita da dahil. Şu turistlerin satın aldığı katlanabilenlerden.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi Kick hızlıca hepsini bir araya getirmek için ileri atıldı. Ama haritanın her yerinde bir sürü X işareti görmeden önce değil. X'lerin neyi işaret ediyor olabileceğini bir kenara bırakın, hangi bölgenin haritası olduğunu bile anlayamadan gitmişti. "Ben... hemen döneceğim," dedi ve kâğıtları göğsüne bastırarak dönüp koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Bu çok garipti, değil mi?" Gözlerini dikmiş bana bakan kediye sordum. Ben.

"Tamam. Ah, kahve?" diye sordu geri döndüğünde, daha az görünmüyordu telaşlıydı, aurası kabarık ve garipti.

"Elbette," diye kabul ettim ve onunla birlikte mutfağa doğru ilerledim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Ben iyiyim," dedi. "Bu hafta geri dönecektim," diye ekledi. "Söz veriyorum."

"Bu umurumda değil," dedim ona. "Sadece buralardaydım ve senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"O kadar da incinmedim," dedi, endişem karşısında başını sallayarak.

"Sadece fiziksel olarak demek istemedim."

"Oh, şey, evet. Evet, ben iyiyim."

Ama değildi.

Gözlerinin altında uyumamış gibi torbalar ve koyu halkalar vardı. Gergindi. Bir de görmemi istemediği belli olan haritalar ve kâğıtlarla ilgili bir şey vardı.

Onda bir şeyler vardı.

Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tekme

Kardeşim kayıptı.

Geçen haftayı bunu kabullenmeye çalışarak geçirdim.

Bobby'nin Jake'i bir süredir görmediğini duyduktan sonra dairesinden ayrılırken biraz endişelenmişim. Cep telefonu da artık çekmiyordu.

Ama asıl panik ancak bir iki gün sonra, soygunla ilgili öfkem geçtikten ve en azından o pisliğin izini sürmem gerektiğine karar verdikten sonra başladı.

Sonraki birkaç günü onun sık sık gittiğini bildiğim yerlere uğrayarak geçirdim. Onun -ve bazen Bobby'nin- *D&D* ya da *Magic: the Gathering* gibi şeyleri oynamak için gittiği çizgi roman dükkânı.

Kimse onu görmemişti.

Günde birkaç kez gittiği yerel bodega'ya, sevdiği bara, her zaman iş yaptırdığı dövme salonuna ve sık sık gittiği pizzacıya gitmemişti.

O... hiçbir yerdeydi.

Ve kimse de onu görmemişti.

Pizzacıdaki tezgâhın arkasındaki adam beni gördüğünde Jake'in nerede olduğunu sormuştu.

Bu da Bobby'yi aynı bölgede bir kadınla olmak için terk etmediği sonucuna varmamı sağladı.

Elbette, bölge dışında bir kadın bulmuş olma ihtimali vardı ama bu telefonu açıklamıyordu.

Belki başka bir durum olsaydı, bu kadar terlemezdim.

O bir yetişkindi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Ve dikkatsizdi.

telefon faturasını ödemeyi unutacak ve hizmeti kesilecek .

Ama onu görmüştüm.

Soygunculardan biriydi.

İçeri giren ekip beni gerçekten düşündürdü, bu yüzden iki günümü daha yerel silahlı soygunları ve tecavüzleri araştırarak geçirdim. Ev istilalarını bile.

Et dükkanındaki soygunla eşleşen bir şey olup olmadığını görmek için elenmesi gereken iç karartıcı derecede büyük bir seçenek havuzu vardı.

Tam olarak söylemek gerekirse, sadece bir ay içinde birkaç yüz.

Her birinin dosyası elimdeydi. Sonra elimde et dükkanı soygununa en çok benzeyenlerin yerini işaretlediğim bir harita vardı.

Bronx'un sadece yarısını bitirmiştım. Diğer ilçelere henüz başlamamıştım bile.

Rico kapıyı çaldığında derin bir araştırma çukurunun içindeydim ve hiçbir şeyi daraltamayacağım düşüncesiyle kaygım tavan yapmıştı.

Açıkcası, kardeşime ne olduğunu anlamaya çalışırken kendimi o kadar kaptırmıştım ki, beni bekleyen bir iş olduğunu neredeyse unutmuştum.

Evde kalacak param vardı.

Rico ya da Ricky arayıp nerede sorarsa, ne bileyim, beyin sarsıntısı geçirdiğimi falan iddia edebilirim diye düşündüm.

Birinin gelip beni kontrol etmesini hiç

beklemiyordum. Ama işte oradaydı.

Hatırladığımdan daha iyi görünüyor.

Siyah pantolon, elbise ayakkabıları ve ince parlak siyah şeritli uzun kollu siyah düğmeli bir bluzla her zamankinden biraz daha şık giyinmişti.

Ben orada şortumun içinde, en son ne zaman yıkadığımı hatırlamadığım saçlarımla, yırtık bir tişörtün içinde arsızca dururken.

O da harika kokuyordu. Dumanlı ve lezzetli.

Muhtemelen bayat kahve ve o metalik endişe teri kokuyordum. "Dükkânda işler nasıl? Ricky nasıl?"

"Her şey yolunda. Bir şey olduğu yok. Her zamanki şeyler. Ricky işe geri döndü. Karısı ona lahana smoothie'si falan içirmeye çalışıyormuş."

"Erken döndüğü için onu suçlamıyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Henüz gelmediğim için üzgünüm."

"Bebeğim, daha uzun süreye ihtiyacın varsa umurumda değil. Sadece seni kontrol etmek istedim. Hepsi bu . Acele etmene gerek yok. Kuzenim yanımda olacak.

Bu arada fazladan yardıma ihtiyacım olursa dükkânda da çalışabilirim."

Kalbim daraldı, beni değiştirmeye çalıştığından, kuzenini benim yerime koymaya *çalıştığından endişelendim*, sonra sadece *Welp, buraya dönmen çok uzun sürdü* dedi.

Ve işe ihtiyacım vardı.

Yani, doğru, bana verdiği bir yığın para hâlâ bendeydi. Kardeşimin izini sürüp neye bulaştığını ve kiminle birlikte olduğunu anlamaya çalışmakla kadar meşguldüm ki, parayı aldığımdan beri gelen faturalarımdan biri dışında hiçbirini harcamamıştım.

"Bu çok hoş," dedim, sesimin gergin çıkmasından nefret ederek, genellikle bastırabildiğim, gizli tutabildiğim gerginliğim, tüm endişe, uykusuzluk ve çok fazla kahve sayesinde yüzeye çıktı. "Etrafta ailemin olması," diye ekledim.

"Evet, uzun uzakta. Onu tekrar görmek güzel. Onu biraz önce kulüpte bıraktım."

"Beni kontrol etmek için mi?" diye sordum. "Seni ondan uzak tutmama izin verme," dedim Evander'ı tezgâha bırakıp benimle birlikte ayakkabı kutusu büyüklüğündeki mutfığa girerken.

"Hayır, gitme vakti gelmişti. Birkaç kızla dans ediyordu. Onları eve götürmesine engel olurdum."

"Onlar mı?" Kaşlarını kaldırarak sordum. "Birlikte mi?"

"Evet, muhtemelen," dedi ve o küçük seksi sırtışı fazlasıyla çekiciydi.

Ve yakın.

Tanrım, çok yaklaşmıştı.

Bardakları almak için uzandığımda tüm kolum omzuna değdi. Cızırtının kolumdan göğsüme, karnıma doğru ilerlediğine ve göbeğimde toplandığına yemin edebilirim.

"Bu koku da ne?" diye sordu, ısınan libidomun üzerine buzlu su dökerek.

"Ne kokusu?" Nefesim kesildi, midem bulandı. "Muhtemelen duş almam gerekiyor," dedim.

dedi, ondan bir adım uzaklaşarak.

Buna karşılık, işleyen ve beni ürperten küçük bir kahkaha attı.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Her zaman yaban mersini reçeli gibi kokuyorsun," dedi ve kaslarımın gevşemesini sağladı. "Nedir bu? Parfüm mü?"

"Yabanmersini reçeli parfümü mü?" Ona gülümseyerek sordum. "Hayır, bu losyon," dedim, aniden kokunun dışına çıkmadığım için şükrettim.

Yıllarca kullandıktan sonra. "Bu... bu güzel bir koku mu?" diye sordum.

Karşılık olarak ne bekliyordum bilmiyorum ama eğilip boynumu koklaması, evet, o değildi.

O kadar yakındaydı ki, küçük bir nefes alışımı kaçırmamasına imkân yoktu. Hatta o kadar yakındı ki kalp atışlarımın hızlanmasını bile duyabilirdi.

"Evet," dedi, nefesi tenimde sıcacıktı.

Ve muhtemelen başımı biraz yana eğmiş olabilirim. Sessiz bir davet... tam olarak ne için?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama yavaşça uzaklaştığında yaşadığım hayal kırıklığı, boğazıma doğru ilerleyen küçük bir iniltiyi geri yutmama neden oldu.

"Şey, ah, sevindim. Bu, bilirsin, güzel bir koku. Müşterileri kovmak falan istemem," diye geveledim kahveyi koyarken, boynumdan yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissettiğim kızarıklığın belli olup olmadığını merak ediyordum.

Söz konusu kahve fincanını uzatırken midem şimdiye kadarki en gürültülü, en utanç verici homurtusunu çıkarmaya karar verdi; tüm gün boyunca kahve ve tüm soygunların raporlarını okurken hissettiğim endişeli mide bulantısını bastırmak için çiğnediğim antiasitlerden başka bir şeyle hayatta kalmaya itiraz ediyordu.

Rico'nun kaşlarını kaldırması üzerine konuyu . Kupama uzanırken, "Mikrodalgaya donmuş pizza atmak üzereydim," diye yalan söyledim.

Rico an sonra, "Bu... iç karartıcı bir sözcük dizisi," diye karar verdi.

"O kadar da kötü değiller," dedim, çoğunlukla bunu kast ederek.

"Evet, öyleler," diye karşılık verdi. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" diye sordu. "Yemek mi?" diye sordum, sonra bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

O bu kadar yakınımda dururken ve kokusu etrafımda dönerken beynimin karıştığını hissediyordum, bu da beni neredeyse onunla sarhoş hissettiriyordu.

"Başka şeyler mi ısıırıyorsun?"

diye sordu. "Hayır, ben sadece...

ah..."

"Zor bir soru mu?" diye sordu.

"Hayır. Sadece... bilirsin, dışarı çıkmak için giyinmedim." Şimdi düşündüğümde, duş almalıyım iki gün olduğundan oldukça emindim.

"Zamanım var," dedi koridoru işaret ederek.

Bir yanım onu çevirmek, kapı dışarı etmek ve araştırmama geri dönmek istiyordu.

Yine de diğer yanım, dışarı çıkmanın, kafamı dağıtmanın benim muhtemelen iyi olacağını biliyordu. Hatta geri döndüğümde olayları daha net görmeme bile yardımcı olabilirdi.

"Hızlı bir duş almam için yeterli zamanın var mı?" "O losyondan biraz daha sürecek misin?" diye sordu.

"Sanırım bunu başarabilirim," dedim. "Çok uzun sürmez. Ve Evander ne derse desin, daha fazla ödül maması alamaz. Bu gece zaten yarım paket yedi," dedim, Rico'ya kalp gözleriyle baktığına yemin ettiğim kediye bakarak.

Onu kim suçlayabilir ki?

Uzaklaşırken Rico'nun "*Göreceğiz bakalım*" diye mırıldandığını duyduğuma yemin . Ve eğer tamamen yanılmıyorsam, banyoya dalarken ödül poşetinin hışırtısını duydum.

Hızlı olmanın dengesini bulmaya çalıştım ama aynı zamanda temiz olduğumdan ve güzel koktuğumdan emin oldum, mutfakta ne kadar yakın olduğumuzun aşırı farkındaydım.

"Hey, nereye gidiyoruz?" Havlumla koridora çıkarken . "Böylece ne giyeceğimi biliyorum."

"Üzerindeki her neyse-" diyordu ki koridora adımını attı ve beni gördü. Bakışları üzerimde gezindi, çıplak bacaklarıma ve havlunun üst kısmındaki, kumaşı ne kadar sıkı sıkıştırdığım için göğsümün sıkıştığı bölgeye biraz daha fazla zaman harcadı. "Muhtemelen işe yaramayacak," diye bitirdi, sesi her zamankinden kalın çıkıyordu. "Ne yazık ki," diye ekledi. "Ne istersen onu giy," dedi bana.

Tipik bir adam. Hiç yardımcı olmuyor.

Siyah kot pantolon, topuklu botlar ve şimdiye kadar sahip olduğum en güzel kıyafet olan sade beyaz bir kazakta karar kılmadan önce seçeneklerim üzerinde endişelenirken, arzum hala damarlarımda kıvılcımlar saçarak yatak odama koştum. İkinci el bir mağazadan şans eseri bulmuştum. Bir yıkamadan sonra dağılacığından ve ondan önce bile korkunç bir şekilde transparan olacağından emin olduğum ince malzemeden yapılmış hızlı moda çöpleri arasında yolumu seçiyordum. Sonra işte oradaydı. Kalın, iyi yapılmış, tasarım bir kazak. Sadece birkaç dolara.

Nadiren kullanacağımı düşünmeme rağmen satın aldım. Şimdi, saçımı hızlıca kuruturken ona sahip olduğum için mutluydum.

Zaten çok fazla zaman ayırmıştım, bu yüzden makyaj yapmadım. Ama ellerime ve boynuma hızlıca bir kat daha losyon sürmüş olabilirim ya da olmayabilirim.

Rico geldiğimi duyunca bana dönerek "Dönüş yolunda markete uğrayıp biraz daha yiyecek almamız gerekebilir," dedi.

"Seni parmağında oynatıyor."

"Bunu ona kendi yediğinden daha pahalı bok yediren kadın söylüyor," dedi dönerek. "Havluyu daha çok sevdim," dedi bana biraz orantısız bir sırıtış atarak. "Ama bu muhtemelen daha uygun olacak. Hazır mısın?"

"Evet. Burada mı kalıyorsun?" Yemek komasına girmek üzere olan Evander'a bakarak sordum. "Bunu evet olarak kabul ," dedim Evander tezgâhtan fırlayıp kanepenin arkasına atlarken.

Çantamı aldım ve patronumu apartmandan çıkarken takip ettim. Birinin kilidi tamir ettiği ön kapıya doğru ilerlediğimizde "Oh, bu iyi," dedim. "O şey bir haftadır bozuktur. Kapıcı pek endişeli görünmüyordu."

"Evet, birinin iyi bir şey," dedi, ses tonundaki bir şey profiline bakmamı sağladı ama yüzü okunamıyordu. "İşte, tam burada," dedi, eli belime giderken diğer eli kaldırımın kenarında rölantide duran bir arabayı işaret etti.

"Yürüye bilirdik. Araç paylaşımı almak zorunda değildin."

"Ben . O benim için çalışıyor," dedi Rico, biz yaklaşırken arka kapıyı açmak için dışarı fırlayan adamı başıyla selamlayarak.

"Lombardi Premium Meats bir zincir mağaza mı?" O da benimle birlikte arkaya kayarken sordum. Havalandırma deliklerinden pompalanan ısı, gece havasındaki soğuğu kovalıyordu. Birden soğukta yürümek zorunda olmadığım için minnettar oldum.

"Hayır. Sadece bir mağaza."

Ama özel şoförü mü vardı?

"Başka işleriniz de var mı?" Ona bakarak sordum. Yüzünde bir anlığına beliren şaşkınlık ifadesinin kaybolduğunu gördüm.

"Evet. Onun gibi bir şey," dedi başını sallayarak.

Henüz evim dediğim bu yeni ilçeyi tanıma planımı gerçekleştirmemiştim ve buranın ne kadar güzel bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni götürdüğü restoran, elimde bir menü olana kadardı. Sonra listedeki ürünlerin fiyatları yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Sadece marinara soslu sade makarna bile otuz dolardı. Yapması iki dolara mal olan bir şeye kim otuz dolar öder ki? Max.

Ve eğer yemeğinizin yanında protein almak istiyorsanız, bunu unutun, iki katını ekliyordu.

"Sorun nedir?" Rico sordu, kafamı kaldırdığımda beni incelediğini fark ettim.

"Sadece ne alacağımı bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Kendime bunun önemli bir şey olmadığını, hesabı bölüşecek paramın olduğunu söylemeye çalıştım. Her ne kadar mantığım bir yemek için bu kadar para harcamak zorunda kalmama üzülse de. Yani, o fiyata otuz tane dondurulmuş pizza alabilirdim.

"Sizin için sipariş vermemi ister misiniz?" diye sordu.

Erkeklerin kadınlar için sipariş vermesinden nefret ederdim. Düpedüz çocuklaştırmacı olmasa da her zaman küçümseyici gelirdi.

Ama nedense kendimi aynı fikirde buldum.

Ve sonra yemin ederim ki aklım bunun ne kadar tutacağını hesaplamaya çalışırken adam menünün yarısını sipariş etti.

Muhtemelen bu yüzden sunucu uzaklaştığında ve Rico konuşmaya başlamak için bana döndüğünde, "Bronx'tan ayrılmaya karar vermene ne sebep oldu?" diye sorduğunda neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rico

"Bronx'tan geldiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu, gözleri dönerken yüzü aniden kül rengine dönmüştü.

Normal bir soruya neden bu kadar garip bir tepki verdiğine dair hiçbir fikrim yokken ona "Orada bir büfede çalıştığını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Ah, doğru. Doğru," diye ekledi başını sallayarak. "Duh. Ben sadece... yeni bir şey istedim," dedi, her kelime tam olarak doğru çınlamıyordu.

"Hayatım boyunca orada yaşadım," diye ekledi. En azından bu kısım kulağa dürüstçe geliyordu. "Ve Brooklyn, mesela Manhattan'dan çok daha uygun fiyatlı. Hep buralı mıydın?"

"Doğma büyüme buralıyım," diye onayladım. "Hiç ayrılmak istemedin mi?"

Bütün çocukluğum.

"Asla," dedim. Yalan değildi. Brooklyn değil, ev hayatımdı. Gerçekten kendi başıma dışarı çıkacak, kendi paramı kazanacak, yeni bir aile kuracak yaşa geldiğimde, bölgeyi gerçekten takdir etmeye başladım. Ve onu korumak için aktif olarak çalıştım. Başka bir yerde yaşamayı asla düşünmezdim.

"Nesini bu kadar çok seviyorsun?"

"Bilemiyorum. Diğer ilçelerin çoğundan daha fazla topluluk duygusuna sahip olduğunu düşünüyorum. Belki Staten Island hariç. Çok fazla kültür var. Harika restoranlar var."

"Gerçekten çok fazla araştırmadım," diye itiraf etti. "Araştırmadan taşındım. Anlık bir karar sanırım. Ve anlamaya devam ediyorum

... evde televizyonum ve donmuş pizzalarımın takılmaktansa yerel cazibe merkezlerini ziyaret etmek daha iyi."

"Arkadaşın yok mu? Aile? Hobiler?"

"Hayır. Yakın kimse yok. Ve hobi edinmek için hiç boş vaktim olmadı. Senin hobilerin var mı?" diye sordu. "Video oyunları hariç," diye ekledi.

"On beş yaşımdan beri video oyunu oynamadım," dedim. O yaşlarda önemli olan tek şey, reşit olur olmaz evden çıkma umuduyla para kazanmaktı. "Benim de hobilerim yok. Çok çalışıyorum. Ama bir süredir evimi onarmaya çalışıyorum."

"Herhangi bir ipucun var mı?"

"Bilirsin, mobilya sahibi olmak yardımcı olur," dedim ve sağladım. "Bu hafta gidip birkaç sehpa almak istiyordum. Ama elimde Dikkatim dağıldı. Hayatım boyunca çok yer değiştirdim. Bu yüzden her zaman temel ihtiyaçlarımla hayatta kalmaya alıştım."

"Yakın bir zamanda ayrılmayı mı planlıyorsun?" Ben sordum.

"Hayır. Yani... Umarım öyle değildir. En iyi mahalle olmadığını biliyorum ama dairemi seviyorum. Kabul etmeliyim ki, bunun yüzde sekseni Evander yüzünden olabilir. Pisliğin teki ama o benim. Sayılır."

"O iyi bir kedi."

"Senin var mı?"

"Kedi mi? Hayır." Kedi alma fikrini hiç düşünmemiştim bile. Belki bir köpek. Benim tarzımda bir yaşam sürdürdüğünüzde bir tür iş köpeği cinsine sahip olmanın avantajları vardı. İnsanların evime girmesini engelleyecek başka bir caydırıcı unsur. Eğer kilitler başarısız olursa. Kameralar insanları korkutmaya yetmiyorsa. Ama aynı zamanda evde gezdirilmeyi, seilmeyi, beslenmeyi bekleyen bir köpeğe sahip olmak için çok fazla ve çok garip saatlerde çalışıyordum.

"Gerçekten mi? Onunla doğal bir ilişkiniz var."

"Çocukken kedilerim vardı. Yarı vahşi cehennem canavarları," diye itiraf ettim, durup dururken, hiç sebepsiz yere beni nasıl hırpaladıklarını düşünerek. Tuvaletlerini yapmak için kum kabını değil, hemen yanındaki zemini kullanmayı seçtiklerini. Tüy yumaklarını kusmak için nasıl da yastığının üzerine çıkıyorlardı.

Ama ailem onları severdi çünkü apartmanlarımızda sürekli fare, sıçan ya da hamam böceği sorunu olurdu ve kediler bir şeyleri öldürmek için yaşarlardı. Muhtemelen ailemin onlar için dışarıya yemek koyduğunu içindir.

"Evander'in yarı vahşı olduğunu iddia edebilirim," dedi. "Ama etrafınızdaki en evcil kedi o. Belki de gerçek sahibi bir erkektir."

"Ona bir tasma takmalısın," dedim.

"Tasma mı? Neden?"

"Başka birine ait olup olmadığına bakın. Bir tasma ve etiket , hatta nereye gittiğini görmek için GPS bile takarsanız, emin olabilirsiniz."

Daha sonra yemek geldi ve Kick bana Brooklyn hakkında, şimdi büyüdüğümünden ne kadar farklı olduğu hakkında bir sürü soru sorarak sohbeti domine etti. Ve sonunda, nasıl bir et dükkânı sahibi olduğumu.

"Dürüst olmak gerekirse kucağıma düştü" dedim. Devam ettim ve tüm sürece dahil olan bazı hafif işkencelerle ilgili kısmı atladım. "Sağlam bir yatırım gibi göründü. Et dükkânı yetmiş yıl gibi bir süredir farklı sahipler tarafından işletiliyor. Yani mahallelinin istediği bir şey olduğu açık. Devralmanın yeterince kolay olacağını düşündüm. Ne?" diye sordum. Bana uzun ve düşünceli bir bakış attığında sordum.

"Genç yaşta her şeyi çözememiş birinin yanında olmak çok güzel. Hayatımda ne yapmak istediğimden emin olamadığım için kendimi hep yalnız hissedirdim."

O ana kadar kim olduğumu ve ne iş yaptığımı bilmediğinden oldukça emindim. Ama o anda emindim. Çünkü ne iş yaptığımı bilen herkes on yıllardır bu işte çalıştığımı, kendime bir isim ve itibar yarattığımı biliyordu. Lombardi suç ailesi hakkında bir şeyler bilen herkes beni tanıyordu.

"Bunu için bolca zamanın var. Ama, hey, sadece bir işte çalışmanın yanlış bir tarafı yok. Herkes tutkuyla bağlı olduğu bir işe sahip olmak istemez ya da buna ihtiyaç duymaz. Faturaları ödediği ve sizi perişan etmediği sürece, zamanınızı doldurup eve giderek önem verdiğiniz şeyleri yapmakta hiçbir sakınca yok."

Kick, "Bu... şaşırtıcı derecede rahatlatıcı," dedi. Ama rahatlamamanın yerini hüznü bir bakış aldı.

Buna neyin sebep olduğunu sormadan -bırakın bunun benim için neden önemli olduğunu- garson geri geldi, yemeğin nasıl olduğunu ve tatlı isteyip istemediğimizi sordu.

"Sanırım şimdiden bir haftalık yemek yedim," dedi Kick, derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça bıraktı.

Çekin gelmesini bekledim ve Kick cüzdanına uzanırken birkaç banknotu dosyaya yerleştirdim.

"Kesinlikle olmaz," dedim ve adisyonu sunucuya uzatarak yanımdan geçmesini .

"Bahşış ne olacak?" diye sordu.

"Çoktan hallettim," dedim ve ayağa kalkıp masanın onun tarafına geçerek sandalyesini biraz dışarı çektim.

Bu sözlerle birlikte restorandan ayrıldık ve yanlarından geçerken farklı yerleri tartışarak eve doğru yürüdük.

Çok geçmeden onun binasına geri dönüyorduk, asansörde sessizce dururken etrafımızdaki hava çatırdıyordu.

Kapısına vardığımızda, çantasından anahtarını çıkarmıştı.

Ona uzandım, bu sırada neredeyse onu kapıya sıkıştırıyordum. Belki nefesini içine çekmeseydi, ya da yaban mersini kokusu duyularımı , ya da bakışları benimkilere kaymasaydı, ağır gözkapakları ve ihtiyaç dolu, uzaklaş, arkamı dönüp uzaklaşabilirdim ve profesyonelce davranmaya devam edebilirdim.

Ama o yaptı.

Ve sonra, sadece o yaban mersini kokusundan bir kez daha almak için içeri doğru eğildiğimde, içinden bir ürperti geçti ve küçük bir miyavlama sesi çıktı.

O yana doğru eğilip sessizce daha fazlasını davet ederken burnum boynunu okşadı.

Devam ederdim. Dudaklarımı dudaklarına bastırır, onu dairesine iter, yatak odasına götürür ve aramızda cızırdayan gerginlikten kurtulurdum.

Ama iki kapı ötede biri kapısını çarptı, beklenmedik ses bizi ayırdı ve anın büyüsünü bozdu.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," dedi ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Ve yemek için."

"Daha iyi olmana sevindim," dedim.

"Yarın döneceğim," dedi bana, kapıyı açmak için uzandı, sonra içeri adım attı.

"İyi geceler, Kick," dedim, kapıyı kapatmasını izledim, sonra derin bir nefes aldım ve eve doğru yürürken kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışarak uzaklaştım.

Bu konuda hiçbir şey doğru gelmese bile.

ONUNCU BÖLÜM

Tekme

Ertesi gün işe döndüğümde Rico ve ben bir şekilde... etkileşime geçmedik. Ya da ondan sonraki günlerde.

Bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Rico'nun sadece birkaç dakikalığına uğradığı ya da hiç gelmediği pek çok gün vardı. Burası neredeyse kendi kendine çalışıyordu. Onun mikro yönetim yapması için bir neden yoktu.

Yine de yalan söyleyip bir parçanın hayal kırıklığına uğramadığını söyleyemem. Beynimin mantıklı kısmı bana sürekli olarak şu anda ihtiyacım olan son şeyin patronumla karmaşık bir kaçamak olduğunu hatırlatsa bile.

Jake hala kayıptı.

Ve her gece işten sonra Bronx'a gidip gelmeye, karanlık sokaklarda veya köhne barların arka taraflarında takılmaya, araştırmamı daralttığım yerel organizasyonları gözetlemeye çalışırken etraftaki kimsenin dikkatini çekmemeye çalıştım.

Şimdiye kadar iki ismi listemden çıkarmıştım. Birincisi, evlere girip hırsızlık yapmakla övündüklerini ve bunun iş yerlerini soymaktan daha güvenli olduğunu duyduğum için.

Diğeri, çünkü tüm ekibin katıldığı bir tür toplantıya denk gelmeyi başarmıştım.

Jake onlarla değildi.

Bobby'den hiç e-posta almadım.

Jake'in telefonunu kendim tekrar aradığımda, hâlâ devre dışı olduğunu gördüm.

Paniği uzak tutmaya çalıştım, kendime onu kendi gözlerimle gördüğümü hatırlattım. Hayatta olduğunu ve görünüşe göre iyi olduğunu. O değildi

Et dükkanındayken bana baskı altında olduğuna inandırmak için herhangi bir mesaj vermeye çalıştı.

Ben sadece... ondan kurtulamadım.

Doğru olmayan bir şeyler .

Evet, Jake berbat biriydi. Evet, kendisini bir sürü karanlık işe bulaştırmasıyla ünlüydü. Soygun gibi şeyler bile yapıyordu.

Ama o soygunda bir terslik vardı.

Kimliğini nasıl gizli tutmaya çalıştığını mı? Bunu neden yapsın ki? Jake hayatımız boyunca beni korumaya çalışmamıştı.

Onunla teması kesmemin nedenlerinden biri de buydu zaten.

"Bebeğim, ne halt ?" diye sordu derin, erkeksi bir ses ve sorunun kaynağını bulmak için başımı çevirdiğimde beni sarsarak boğuk bir nefes aldırıldı.

Belki bir metre ötede duruyordu, uzun boylu, fit bir adamdı, pahalı görünümlü bir takım elbise giymişti, koyu renk, arkaya kaymış saçları ve çikolata kahverengi gözleri vardı.

Onunla ilgili her şey güç ve gözdağı sızdırıyordu, bir şekilde farkında olmadan daha önemli bir suç kralının bölgesine girdiğimden endişelenmeme neden oldu.

"Yok bir şey," diye ciyakladım, elim cebime kayarak başım belaya girerse diye yanımda getirdiğim çakının etrafını sardı.

"Bir şey yok, ha?" diye sordu, sokağın karşısına baktı, sonra tekrar bana döndü, bir Çin lokantası ile bir bodega arasındaki küçük bir ara sokakta yarı gizlenmişti. Havanın soğuk olmasına rağmen, çöpteki çürümüş yiyeceklerin kokusu, kaçınılmaz mide bulantısıyla savaşmak için küçük nefesler almama neden oluyordu.

Ancak şimdi kalp atışlarım hızlanmıştı ve nefesim hızlı ve sık geliyordu.

"O zaman neden iki gece üst üste bir ara sokakta saklanıyorsun?" diye sorarak midemin bulanmasına neden oldu. Eğer o beni gördüyse, izlediğim adamların da görmüş olma ihtimali neydi?

O cevap beklerken zihnim bomboş kaldı. Ve bunun için onun uzun boylu, karanlık ve ölümcül havasını suçlayabileceğimden oldukça .

"Bakın, eğer bir şey planlıyorsanız, gidip size bunu yapmamanızı tavsiye edeceğim," dedi. "Burası benim bölgem. Ve kadınları bir şeyler başlattıkları için cezalandırmanın yollarını bulmaktan hoşlanmasam da, bunu yapmaktan da çekinmem."

"Ben... hiçbir şey planlamıyorum," diye ısrar ettim. Planlamıyordum. Öyle değil mi?

Yani, Jake'i Bul "dan sonrasını pek düşünmemiştim.

Onu bulduğumda ne olacağı belirsizdi. Aklıma bir ya da iki kez onu dövmek gelmişti. Yine de, eğer içgüdülerimin söylediği gibi başı bir tür beladaysa, bu adamlarla kendi isteği dışında falan birlikteyse, bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Polisi aramak mı?

Adam hâlâ orada duruyordu, ikna olmamıştı, beklenti dolu gözlerle beni izliyordu.

"Kardeşimi arıyorum," diye itiraf ettim. "O... bir süredir kayıp."

Buna karşılık adamdan herhangi bir yumuşaklık görmedim, sadece başını salladı. "Bak, bağımlılar genellikle şu iki blok ateş ederler," dedi çenesini sallayarak. "Peki ya sokakta yaşayanlar?"

Kiliseye daha yakınlar. Orada bedava sıcak yemek yiyorlar. Ve soğuk gecelerde, kilise içeride uyumalarına izin veriyor. Onu orada arayın. Buralarda takılmayın," dedi uzaklaşmadan önce.

Yarım blok ötede yavaşladı ve en az kendisi kadar iyi giyimli birkaç adamla konuşmak için durdu. Gittiğimi öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini sezmiştim.

Bütün gece esen rüzgâra karşı başımı eğerek ara sokaktan çıktım ve metro merdivenlerine doğru ilerledim.

Parmaklarım saatler önce uyuşmuştu ve peronda beklerken onları gömleğimin altına bastırdım, için karnıma yasladığımda soğuktan tısladım. Hayat onlara geri döndüğünde yanıyorlardı ve acı, sokakta rastgele bir suç patronuyla karşı karşıya kaldığımda hissettiğim panikle savaşmama yardımcı oldu.

Acaba verdiği bilgileri dikkate alıp kiliseyi ve bağımlıların kafayı bulunduğu bölgeyi kontrol etmeli miydim diye düşündüm.

Hayır, uyuşturucu hiçbir zaman Jake'in sorunu olmamıştı. Ama bu olmayacağı anlamına . Her gün birileri daha önce hiç dokunmadıkları bir maddenin bağımlısı oluyordu.

Ve eğer Jake bir şeye bağımlı hale gelseydi, hayatındaki diğer her şeyin elinden kayıp gitmesine nasıl izin verebileceğini görebiliyordum. Hatta kısa yoldan para kazanmak için yeni bir çeteyle ilişkiye bile girebilirdi.

Yine de Brooklyn'e dönerken içimi kemiren bir şey vardı.

Eğer çaresiz bir durumdaysa, neden eski dairesine gitmedi? Oyun sistemlerini alıp rehin mi versin? Eski televizyonunu? Koleksiyon eşyalarını? Hatta çok verici ve çoğu zaman saf olan Bobby'den para istesin?

Bobby'nin dairesinde hâlâ bir odası varken uyumak için hiçbir nedeni yoktu.

Mesele şu ki, başka hiçbir şey de yapmadı.

Eğer iyiye ve para kazanmak için yeni bir çeteyle anlaştıysa -çünkü Tanrı korusun, bir kez olsun dışarı çıkıp gerçek bir iş bulması gerekiyordu- telefonu neden kapalıydı? Neden ezelden beri arkadaş olduğu Bobby ile irtibatı yoktu?

Kendimi koridordan daireme doğru sürüklediğimde ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

İçeride bir şeyin yere düştüğünü duyduğumda iç çektim.

İşten sonra onu beslemek ve üstünü değiştirmek için uğradığımda Evander'i içeri kilitlemişim, eğer onu içeri almak için etrafta olmazsam bütün gece yangın merdiveninde çığlık atmasını istemiyordum. Açıkçası, tezgah ve masalarındaki eşyaları devirerek protesto ediyordu.

Neyse ki çok fazla yoktu, bu yüzden çok fazla zarar veremezdi.

Daireye girip kapıyı arkamdan kapatana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemiştim.

Karanlıktı.

Evimin içi zifiri karanlıktı.

Sadece oturma odasının ve kum kabının bulunduğu banyonun ışıklarını açık bırakmakla kalmamış, aynı zamanda televizyonu da açık bırakmışım, böylece içeride mahsur kaldığı için sinirlenmeye başlarsa diye biraz gürültüsü vardı.

Elbette, yayın sırasında TV'nin arızalanması ve ana ekrana geri dönmesi ihtimali vardı. Ve evet, ampuller söndü.

Ama hepsi aynı anda değil.

Elim geriye doğru gitti, karanlıkta düğmeyi çalıştım, sessizce dışarı çıkmak istedim. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama biraz ışık bulana kadar bir apartman dairesine girmeye niyetim yoktu. Ve belki de birinin kafasına vurmak için ağır bir şey.

Yine de elim topuzu aştı, ona çarptı ve sessiz dairede gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı.

Topuzu tuttuğumda kalp atışlarım daha da hızlandı ve saç çizgimde terler birikmeye başladı.

Tam o sırada ışık yandı.

İki metre ötedeki elektrik düğmesine bağlı olan

Be

n. Sonra işte .

Üzerimde

yükseliyordu.

Tanındık, delici mavi gözlerle.

Onları son gördüğümde, delikten bana bakıyorlardı.

bir kar maskesinin yarıkları. Beni tutup pantolonumu çıkarmaya çalışırken.

Karşı koyamadan önce içimden küçük bir inilti kaçtı.

"Bu muhtemelen uygun bir tepki," dedi şeytani bir sırıtışla, elini biraz daha yukarı kaldırıp bana tuttuğu silahı gösterirken.

Çekici olmasından nefret ediyordum.

İçinizdeki çirkinliğin dışarıya yansımaları gerektiğine dair genetik bir kural olmalıydı, böylece herkes kimden uzak durması gerektiğini bilirdi.

Ama işte oradaydı.

Uzun boylu, cam gibi çenesi, sağlam kemik yapısı, mavi gözleri ve dikkatsizce taranmış kahverengi saçlarıyla klasik yakışıklı.

"Ne istiyorsun?" Sesimdeki titremeden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak sordum. Sakinleşmem gerekiyordu.

Burası boş bir et dükkânı değildi, iki yanında gece için kapanmış başka işyerleri vardı.

Burası insanlarla dolu bir apartmandı. Çoğu hafta içi akşam evlerindeydi. Benimkinin üst katındaki ailenin boğuk konuşmalarını bile duyabiliyordum.

Doğru, burası kendi işine bakan insanlarla dolu bir şehirdi. Demek istediğim, binadaki çiftlerden iğrenç, ciğer üstü kavgalar duyduğumda polisleri aramadım. Bununla birlikte, birkaç sarhoşun birbirine kızıp bağırması ile birinin saldırıya uğraması arasında fark vardı.

Birisi polisi arayabilir.

Kendi dairemde tecavüze uğrayıp öldürülmeyecektim, lanet olsun. Ayrıca, kapının hemen yanımdaydım.

Bir saniyeliğine dikkatini dağıtabilirim, çantamı falan fırlatabilirim, kapıyı dışarı fırlatabilir ve canımı kurtarmak için koşabilirim.

"Kanepeye doğru yürü," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Kımıl da," diye hırladı ve silahın namlusunu şakağıma dayadı.

Silah tenime dayalıyken, kaçmaya çalışırsam yanlışlıkla ya da bilerek ateş etme ihtimali çok yüksekti.

Boğazımda düğümlenen çığlığı yutkunarak bir adım öne çıktım ve oturma odasına doğru ilerledim.

Ancak o zaman bir şeylerin devrilirken çıkardığı sesin Evander'e olmadığını anladım. Bu adam bütün dairemi fırlatmıştı.

Ne arıyorsun?

Etrafıma şöyle bir bakan herkes çalınmaya değer hiçbir şeyim olmadığını görebilirdi. Sahip olduğum en pahalı şey televizyondur. Ve o bile büyük şemada oldukça düşük seviyedeydi.

Para, silahın alınımın ortasına doğru sertçe bastırarak, aşağıya inmeme için sessiz bir talepte bulunduğunu fark ettim.

Kıçım kanepenin minderine düşerken midem bulandı. Kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sadece çantamdaki çakı vardı.

Eğer o aşağı bakmıyorken yavaşça hareket edersem, elimi içeri sokabilir, yakalayabilir ve kullanmak için bir fırsat bulana kadar avucumun içinde ya da uyluğumun altında saklamaya çalışabilirdim.

Yine aklımdan geçenleri okuyarak boşdaki eliyle uzandı ve çantamı kaptı. Sertçe çekti, kayışlar omzuma beni öne doğru çekti, bu da silahı alıma daha da sıkıca bastırdı.

Homurdanarak bir ses çıkardı, sonunda çantamı çıkardı ve odanın öbür ucuna fırlattı. Yana düşmeden önce sessiz bir gümbürtüyle duvara çarptı, içindekiler döküldü.

Yardım çağırmak için kullanabileceğim telefonum.

Kendimi savunmak için tek umudum olan çakı.

Bakışları benimkileri takip etti. Arkasına dönüp baktığında, o iğrenç sırıtış yine dudaklarını çekiştiriyordu.

"Plan suya düştü, ha?" diye sordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. İçim titriyormuş gibi hissetmeme rağmen sesimin ne kadar güçlü çıktığıyla gurur duyarak sordum.

"Ah, pek çok şey," dedi bakışları üzerimde gezinirken. Jake'i ararken soğuktan korunmak için birkaç kat giyinmiş olmama rağmen kendimi birden çıplak hissettim, sanki beni çıplak görüyordu, sanki beni kendi iğrenç zevki için kullanmak istediği tüm yolları düşünüyordu. "Ama önce, büyük olanla başlayacağız."

"Büyük olan mı?" Birkaç adım uzaklaşırken sordum, silah artık havaya kalkmamıştı ama elinde hâlâ ağırdı.

"Senin için bir işim var," dedi ve sormamı isteyerek bekledi. Bundan zevk alıyordu. Güçsüzlüğümünden zevk alıyordu. Buradaki tek seçeneğimin onu yatıştırmak olduğunu biliyordu.

"Benim zaten bir işim var," dedim çenemi biraz kaldırarak, korkumu görmesini istemiyordum. Bu korku damarlarımdaki kanı buza çevirip beni içten dışa doğru ürpertmiş olsa bile.

"Evet, sizin için yapmamın nedeni de bu," dedi.

"Yakın bir zamanda konuya girecek misin? Yoksa beklerken bir fincan kahve mi koyayım?" Korkudan sinirlenerek sordum.

Bunun üzerine homurdandı. "İşin ehli olduğunu duymuştum," dedi ve omurgamın dikleşmesini sağladı.

Bunu duymuştu? Jake'ten mi?

Bu pislik Jake'in patronu muydu?

Eğer öyleyse, Jake neden beni ondan kurtardı ve birkaç hafta sonra onu üzerime saldı?

Sormamı bekliyordu ama yüz ifademi olabildiğince sıkılmış göstermeye çalışarak ona baktığımda çenesi gerildi, sızlanmadığım, ağlamadığım, yalvarmadığım için sinirlenmişti.

Benden bunu öğrenirse lanetlenirim.

"Bana biraz para kazandıracaksın. Aslında, bana çok para kazandıracaksın."

"Param yok. Etrafa baktın mı?" Bütün daireme el sallayarak sordum.

"Hayır, bir bokun yok," diye kabul etti. "Ama paraya erişimin var. Tonla para."

"Hayır, ben-" Başladım ama sonra ne dediğini anladım.

Benden et dükkanından çalmamı istedi.

"burada. Senin zeki olduğunu sanıyordum," diye ekledi ve yine bu bilgiyi kimden aldığını merak etmeme neden oldu.

Jake'e kıyasla, evet, nesnel olarak zekiydin. Ama Jake bana asla zeki demezdi. Kendi olumlu özelliklerinin önüne geçeceğini düşünerek hiç kimseyi övmek istemezdi. Ne kadar az ve nadir olsalar da.

Peki bu adamın kaynağı kimdi?

Çok fazla yakın arkadaşım yoktu. Ya da, bilirsiniz, *herhangi bir* arkadaşım. Ve Jake sahip olduğum tek aileydi.

"İşinden para alacaksın."

"Neden?" Gözlerimi kısarak sordum. "Zaten soydun.

Orada o kadar para yok," dedim, para çekmecesini düşünerek. "İşte burada yanıliyorsun," dedi. "Patronunun orada parası var. A çok para var orada. Ve onu benim için alacaksın."

"Kasaya erişimim yok," dedim. "Şifreyi nasıl alacağımı bile bilmiyorum."

Kasalar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Çalıştığım her işte vardı elbette. Kasa büyük banknotlarla dolup para üstü yapmak imkansız hale geldiğinde kasayı doldurmak için her zaman daha fazla nakit ve bozuk paraya erişmeniz gerekirdi.

Ancak gece tek başıma çalışırken bozuk param biterse, patronumu arayıp benim için kasaya girmesini istemem gerekirdi. Daha önce bir kasayla hiç doğrudan temasım olmamıştı.

Rico'nerede olduğunu biliyordum elbette, artık onu vitrinin altından alıp ofisine taşımıştı. Masanın altına sıkıştırılmıştı.

Ama biraz... küçüktü.

Yani, o şeylerin yangına karşı güvenli olması için kalın duvarları vardı. Yani içlerine 50 binden fazlası sığmazdı.

Sanırım elli bin dolar çok büyük bir paraydı.

Benim hayatımı değiştirecek bir para olduğu kesin. Bu adam için de öyle olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Ne de olsa kasadan birkaç bin dolar için bir dükkânı soymaya hazırды.

"Orada o kadar para olduğunu sanmıyorum," dedim, bunun yarım milyon dolarlık bir vurgun olacağını düşünmesi ihtimaline karşı onu önceden uyarmam gerektiğini hissederek.

"Kasa hakkında konuşmuyorum," dedi. "Bu uzun vadeli bir plan. Zaman içinde küçük parçalar."

"Bunu yapamam," dedim, Rico'ya bu şekilde ihanet etme fikri midemi bulandırıyordu.

Hayır, en iyi arkadaşım ya da erkek arkadaşım gibi bir şey değildi. Ama adam bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Bir de beni yemeğe götürdükten sonra olanlar vardı.

"Başka seçeneğin yok."

"Bunu yapmayacağım," dedim, sesim şiddetliydi, koltuktan fırlayıp ona saldırmaya hazırdım.

"Evet," dedi başka bir ses, midem ağzıma geldi, "."

Arkamı dönmeye, kulaklarımla bildiklerimi gözlerimle doğrulamaya korkuyordum.

Çünkü o sesi tanıyordum.

Kime ait olduğunu

biliyordum.

Ama bu . O ölmüştü.

Onu öldürmüştüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tekme

Kyle ile küçük bir kafede gece vardiyasında çalıştığım ilk hafta tanışmıştım. Gençtim ve ertesi gün için hamur işlerini hazırlayan arkadaki adam dışında tek başıma olduğum için gergindim. Ama o da acil bir durumda bana yardım edemezdi çünkü hem dumanlıydı hem de kulaklıkla o kadar yüksek sesle müzik dinliyordu ki death metal çığlıklarını birkaç metre öteden duyabiliyordum.

Ama lanet olsun, ben güçlü ve bağımsız bir kadındım. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Tezgah da muhtemelen birinin üzerinden atlayamayacağı kadar .

Yine de sinir bozucuydu.

Bu yüzden zamanın geçmesine yardımcı olmak ve zihnimin çok fazla yöne gitmesini engellemek için tezgahın arkasındaki her bir yüzeyi silerek ve fasulyeleri, filtreleri ve sıcak çikolata makinesini yeniden doldurarak kendimi meşgul ettim.

Kapıda zil sesi yoktu. Tezgâhın arkasında tuttuğumuz devasa deftere eğilip hamur işi envanterini çıkarırken yalnız olmadığının farkında değildim, böylece müdür ertesi günkü parti listesine karar verebilecekti.

Döndüğümde on tane French cruller kaldığını fark ettim. Sonra bir adam belirdi.

Tüm vücudum sıçrarken bir çığlık attım ve defter elimden düşerek yüksek bir sesle ayaklarımın yanına düştü.

"Seni korkutmak istememiştin," dedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken başını yana eğdi.

Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, o ilk etkileşimde bile rahatsızlığımdan nasıl keyif aldığını görebiliyordum.

Ama o sırada tek fark ettiğim onun ne kadar yakışıklı olduğuydu.

Altı-iki yaşındaydı ve iğrenç ya da aşırı korkutucu olmayan bir şekilde formdaydı. Kahverengi saçları biraz uzundu ve gömleğinin yakasına doğru kıvrılıyordu. Ve gözlerini kaçırmakta zorlandığım büyüleyici yeşil gözleri vardı.

"DeFTERini düşürdün," diye hatırlattı bana, gülümsemesi biraz daha yukarı kıvrılmıştı. Ama gözlerine dokunmuyordu. Eninde sonunda öğrenecektim ki hiçbir gülümseme bunu yapmazdı.

"Ah, doğru ya," dedim, başımı kendime doğru sallayarak onu ve tezgâhın altına sıkışmış olan kalemi almak için eğildim.

Özür dilemedi.

Ben de o an bunu hiç fark etmedim.

Bir müşteriye aşırı tepki verdiğim için utanç duymakla meşguldüm.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, saatlerdir buraya kimse gelmedi," dedim ona.

deFTERi tezgahın altına geri koydu. "Size ne getirebilirim?" "Bir gülümsemeye ne dersin?"

Ne kadar genç olduğumu tekrar belirtmeliyim. Aslında ondan 14 yaş küçüktüm. Son derece sınırlı bir flört geçmişim vardı. O zamanlar, erkeklerin kadınlara gülümsemelerini söylemelerinin ne kadar tuhaf olduğuna dair pek çok konuşma yapıldı, oysa başka bir erkekten bunu asla talep etmezlerdi.

Benim için gülümsemek, benim için performans sergilemek anlamına da gelebilir. Ama onun için gülümsedim.

"Bu daha iyi. Gülümsediğinde çok daha güzel oluyorsun," demişti. Bunu bir iltifat olarak algılamıştım. Kyle'ın tam olarak bundan suçlu olduğunu fark etmek bir yana, 'olumsuzlama' terimini duymam bile yıllar alacaktı. "Büyük bir kahve alayım, yanında da ekstra shot."

"Krema yok mu? Şeker? Lezzet?" diye sordum, şifremi kasaya takıp uyandırdım ve cevap vermesini beklerken siparişini girdim. Ama ben ona tekrar bakana kadar cevap vermeyi reddetti.

"Hayır," demişti, bunları isteyen birinin aptal olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

"Tamam. Dört doksan dokuz eder," dedim ve onluk vermesini bekledikten sonra bana uzattım.

"kalsın," dedi, sanki bahşış olarak bana yüzlük vermiş gibi önemli bir havayla.

Ama şimdiye kadar aldıklarımla kıyaslandığında cömertti, bu yüzden kahveyi dökmek için uzandığımda heyecanlandım.

"Sana yeni bir tencere yapacağım," dedim ona. "Biraz beklettim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi ve ben yeni bir demlik hazırlarken onun gözlerinin üzerimde olduğunu farkındaydım. Sonra damlamasını bekleyerek, ekstra shot yapmak için fincanını latte makinesine götürdüm. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"İki hafta boyunca eğitim aldım. Ama bu tek başıma çalıştığım sadece dördüncü gece." Bunun üzerine sadece başını salladı. Onunla daha fazla iletişim kurmak istiyordum, bu yüzden ona baktım ve "Buraya sık sık gelir misin?" diye sordum.

"Her gece," demişti. Dördünde de her gece orada olduğum ve bu onu ilk görüşüm olduğu için şüphe duymak yerine, onu tekrar görme fikrinden heyecan duydum. Belki içkisini bile hazırlayabilirdim. İnsanlar bunu severdi. Bu onlara görüldüklerini ve önemli olduklarını hissettirirdi.

Ondan sonra her gece geldi. Ve onun programını öğrendim, taze kahveyi hazırladım, sonra onu yürürken gördüğümde bir araya getirdim.

"Kaç yaşındasın?" diye sormuştu o ilk ay, haftalarca süren uzun sohbetlerimizden sonra, çoğunlukla konuştuğu ya da sorularına verdiğim cevapları didik didik ettiği bir zamanda. Bunun beni eleştirdiği değil, ilgilendiği anlamına geldiğini düşünmüştüm.

"On dokuz," demiştim ona, omuzlarımı geri çekerek, on dokuzun *çok* olgun bir yaş olduğunu hissederek.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi ve zihnim bunu düşünmesine neden olacak neyi yanlış söylediğimi anlamaya çalışırken hemen öne doğru katlanmasına neden oldu.

İlerleyen haftalarda, aylarda ve evet, yıllarda, aslında hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadığımı, her zaman beni aşağı, kendime güvenmemi veya kendi tenimde rahat hissetmemi engellemenin ince yollarını aradığını görecektim.

Onun önünde üstümü değiştirirken, kalçamı, iç baldırımı ya da karnımın alt kısmını kaplayan yağları tutarak sorar, *bu* konuda başka bir şey söylemesine gerek kalmadan onaylamadığını hemen fark etmemi sağlardı. O zaman, eğer boyun eğersem,

Kendimi aç bıraktığımda, yorulana kadar egzersiz yaptığımda, yeni vücuduma başını sallayacak ve işte böyle diyecekti.

Zamanla övgülerin sıklığı azaldı. Bu durum ne kadar mide bulandırıcı olsa da beni daha da çok çabalamaya itti.

Sporu severdi ve cehaletimin beni rahatsız ettiğini açıkça belirtmişti, bu yüzden o uyurken internete girip geceleri saatlerce çalışır, oyunun nasıl işlediğine dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışırdım.

Çabucak öğrendim ki, bazı temel bilgileri bilmemi istese de, sonunda onu düzeltecek kadar bir konu üzerinde çalıştığımda bu onu çok kızdırıyordu.

Ne yani, birkaç makale okudun ve benden daha çok şey bildiğini mi sanıyorsun?

Kanepeden atlayıp cüzdanını ve anahtarlarını almaya giderken öfkelenirdi, ben de peşinden koşar, nereye gittiğini öğrenmek için yalvarırdım. *Küçük çok bilmişler gibi davranmayan insanlarla vakit geçirmek için.*

Keşke bunu kontrol olarak algıladığımı söyleyebilseydim. Özellikle de maaş çekimi almaya başladığında, bana sadece kendi kişisel eşyalarımı almam için küçük bir harçlık veriyordu. Ya da iş arkadaşlarımla fazla samimi olduğumu düşündüğünde beni 'ciddi bir tartışma' için oturtup, onların benim iyiliğimi düşünmediklerini söylediğinde.

Bir işte çok fazla keyif aldığımı hissettiğinde, aniden daireleri taşımak zorunda kalacaktık ve ben de yeni bir iş bulmak zorunda kalacaktım.

Beni yeterince eğitmesi, duygusal ve zihinsel manipülasyondan gerçek fiziksel tacize geçtiğinde kaçmayacağımı bilecek kadar itaatkâr hale getirmesi birkaç yıl sürdü.

Bir gece suratıma ters bir yumruk yemiştım, acısı şok etkisi yaratmıştı ama içimde açılan ve kanayan duygusal yara kadar kötü değildi.

Ama hepsi benim hatamdı. Ona dırdır etmeyi bırakmadım, *çenemi kapatmadım*. Sadece biraz *huzur* istiyordu.

Ve bu bir daha asla ama asla olmayacaktı. Saatlerce ağlamamı dinledikten sonra yatakta şişmiş göz kapaklarımı tekrar tekrar söz vermişti.

Kaçınılmaz olarak öyle

oldu. Sonra tırmandı.

Daha da sıklaştı.

Ama o noktada, düşünsem bile -ki düşünmedim- kaçacak hiçbir şeyim yoktu. Tüm paramı sakladı, asla yeterli olmadığından emin oldu.

kaçış planı yapmak için. Hatta bazı aylar kendime tampon alabilmek için yanaklarım alev alev yanarak ondan fazladan birkaç dolar istemek zorunda .

Sonra bir gece eve gelmedi.

Sabaha karşı iş yerindeki televizyon ekranında yüzünü gördüğümde, küçük çaplı hırsızlıktan tutuklandığını öğrendim.

Muhtemelen param olmadığını bildiği için beni arayıp kefaletimi istemedi. Ya da onun parasına erişimim, her neredeyse.

Yıllar sonra ilk kez yapayalnızdım. Param yine benimdi. Zihinsel ve fiziksel olarak beni sürekli biri yoktu.

Biraz bakış açısı kazandım.

Kendime güvenim artmaya

başladı. Birkaç maaş çeki

biriktirdim.

Sonra eşyalarımı topladım ve oradan uzaklaştım. Bu

kadar olduğunu düşünmüştüm.

Özgürdüm.

Kyle'ı bir daha asla göremeyecektim.

Ta ki yaklaşık sekiz ay sonra bir randevuya gitmek üzereyken aniden kapımın önünde belirene kadar. Kyle'la yıllar önce tanıştığımдан beri ilk randevumdu. Bana çıkma teklif ettiğinde kekeleyen bu tatlı, Golden Retriever cinsi adamlar.

Kapıyı suratına çarpmadım.

Beni rahat bırakmasını talep etmedim.

Sanki önceki sekiz aylık kişisel gelişim süreci hiç yaşanmamış gibiydi. Birdenbire yine onun elinin altındaydım, ona maaşımı veriyordum, şimdi daha da artan tacizlerine katlanıyordum çünkü *bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmeye nasıl cüret edebilirdim?*

Ama özgürlüğün tadına vardıktan sonra, içimde daha önce olmayan bir kıvılcım vardı. Kyle'ın söndürmek için uğraştığı bir kıvılcım... Ama titrediğinde ve neredeyse sönmek üzereyken bile ellerimi onun etrafında tuttum, ona yeni bir hayat üfledim ve yanmaya devam etmesini sağladım.

İşte o zaman Kyle hakaretlerini ve kontrolünü incelikli bir şekilde yapmayı bıraktı ve daha açık bir şekilde başladı. Artık bunu kapalı kapılar ardında yapmıyordu ve bana bağıyor, beni küçümsüyor ve evimizde olmadığımız zamanlarda bile bana vuruyor, bana yaptıklarını kimin gördüğünü umursamıyordu.

Ama aynı zamanda her zamankinden daha fazla çalışıyordum, Kyle'dan uzakta onunla daha fazla zaman geçiriyordum. Kaypak bir bölgedeki bir büfede uzun gece vardiyaları.

uyuşturucu satıcıları ve pezevenkler. Hiçbiri beni kendi erkek arkadaşım kadar korkutmadı.

Bu ayıltıcı bir farkındalık olmuştu.

Bir hayatı, bir yatağı paylaştığım adam, pantolonlarının bellerine soktukları görünür silahlarla iş yerime gelen adamlardan daha korkutucuydu.

Aslında, Kyle'la yaptığımız kötü bir kavgadan sonra yanağımda giderek koyulaşan bir morluk ve şişmiş bir dudakla gelen adamlardan biriydi.

Her zamanki kahvesini ve enerji içeceğini getirdi, bana parayı uzattı, sonra tezgâhın üzerindeki kaleme uzandı.

"Karotis," dedi kalemin ucunu boynunda gezdirerek. "Karotis," diye ekledi, boynunun diğerk tarafındaki aynı noktaya doğru ilerleyerek. Sonra kalemi uyluğuna doğrulttu. "Femoral." Kaşlarımı çatarak baktığımda kalemi yumruğunun içine aldı ve ucunu tezgâha vurdu. "Yüzde beş hayatta kalma oranı. Akılda tutulması gereken bir şey."

Ve böylece, çıkıp gitti.

Daha önce şiddeti hiç düşünmemiştim.

Ben küçük bir kadındım.

Kyle iri bir adamdı.

Uzaklaşmaya çalışmak bile benim için hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Onu alt edebileceğimi ve herhangi bir zarar verebileceğimi düşünmek saçma geliyordu.

Bırak onu

öldürmeyi. Ben

katil değildim.

Bu doğru olarak kaldı.

İki kez daha bıkip onu terk etmeme, her şeye yeniden başlamaya çalışmama rağmen beni tekrar bulup geri çekti.

Son sefer en incitici zamandı.

Çünkü hayatımda ilk kez, yardım için kardeşime gidecek kadar çaresizdim.

Burnumdan kanlar akarken ve gözüm morarırken kapısına gitmiş, yeniden başlamak için yeterli birikimim olana kadar birkaç hafta kalmama izin vermesi için yalvarmışım.

Çünkü Kyle banyo lavabosunun altındaki toplu tampon kutusunun dibinde gizli para zulamı bulmuştu. Kaçmak için biriktirdiğim parayı. Bu sefer gerçekten. İyilik için.

Daha kapıdan girmiştim ki saçlarımdan tutup beni dairenin içinden geçirerek lavabonun tezgahında paranın durduğu banyoya götürdü.

Bir sürü çılgılık ve acı vardı. Ve tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim bunun bir daha olmasına asla izin vermemektir.

Sonra, elimden geldiğince çabuk koştum.

O zamanlar her şey bir süreliğine yolunda görünüyordu.

Kyle beni bulamasın diye el altından yeni bir iş buldum. Jake ve Bobby'nin oturma odasındaki kanepede uyudum. Planlar yaptım. Güçlendim, kendime güvenim arttı; erkeklerden bir bok almayı bıraktım, kimsenin benden tekrar yararlanabileceğini, beni tekrar incitebileceğini düşünmesini asla istemedim.

Yetişkin hayatımda ilk kez umudum vardı, kendimi bir şeylerin kontrolünde hissediyordum.

Ta ki bir gece iş yerimdeki çöp kutusuna çöp atana kadar. Sonra o geldi.

"Kardeşin seni burada bulabileceğimi söyledi," dedi, benimle işimin kapısı arasında durarak. İçeride gerçek bir güvenlik olduğundan değil. Yalnız çalışıyordum. Dükkan boştu.

Jake mi?

Onu Jake mi

gönderdi? Bana

ihanet mi etti?

Kyle'in bana ne yaptığını gördükten sonra bile mi?

Jake'in beni hayatı boyunca bir gün bile korumadığı düşünülürse, ihanet belki de olması gerekenden daha fazla yaralamıştı. Biz büyürken mahalledeki çocuklar bana laf attığında ya da sarkıntılık ettiğinde değil. Ailemiz onun yaptığı bir şey için beni suçladığında da.

Asla.

Yine de acıttı.

Ve o anda artık bir kardeşim olmadığına karar verdim. Kyle bana doğru ilerleyerek, "Benimle eve geliyorsun," dedi,

Bu da zaten küçük olan sokağı daha da klostrofobik hale getiriyordu.

"Hayır, değilim," dedim, lanet çöp konteynerine kadar bir adım geri çekilerek.

daha fazla geri çekilmeyi engelledi.

"Evet, . Sen benimle eve aitsin. Sana bakabileceğim yere."

"Benimle ilgilenmek mi?" Alay ettim, garip, histerik bir kahkaha attım.

"Tek yaptığın beni incitmek."

Bana yaklaşmaya, beni içine çekmeye ve sonunda saldırmaya başladığında kamamı imkânsız hale getirmeye devam ettikçe tartışma da o andan itibaren tırmandı.

Beni öp konteynırına sıkıştırdığında, metal omuzlarıma ve kalçalarıma çarptığında, arka cebimdeki akıyı hatırladım.

Elim cebime girip tenime deėdiėi için ısınan metalin etrafını sararken, eski iřimdeki o rastgele adamı ve onun kalemden artere talimatlarını bilinçli olarak dūřünüp dūřünmediėimi bilmiyorum.

Aklımdan geçen tek şey buna bir *son* vermem gerektiğiydi. Bir daha asla bana elini sürmesini istemediğimdi.

Elini boğazıma kapatıp havamı kesmeye, yüzümü ve beynimi bulanık hissettirmeye başladığında bıçağı açtım.

"Sen bana aitsin," yüzüme karşı hırladı.

Artık değil.

Bir daha

asla.

Ben de kolumu kaldırdım ve bıaklamaya başladım.

Bir, iki, üç kez.

Daha fazla mı? Bilmiyorum. Adrenalin dolu bir koşuşturmaydı, her şeyi daha keskin hale getiriyordu - arkamdaki çöpün kokusu, gömleğimi ıslatan sıcaktan kaynaklanan ter, vücudundan akmaya başlayan kanın parlak, kırmızı rengi - ama aynı zamanda garip bir şekilde uzaktı. Sanki yaptığım bir şey değil de izlediğim bir şeymiş gibi.

Kyle'ın elleri boynuna yapışmış, parmaklarının arasından akan kanla önce geriye dūřmüř, sonra da tuğla duvardan aşağı kaymıştı.

O zaman gerçekten dūřünmedim, sadece...

uzaklaştım. Tekrar içeri girdim.

Hiçbir şey olmamış gibi.

Banyoya girdim, ellerimi ve kollarımı yıkadım.

Sonra... içime geri döndüm, her an polislerin silahlarını çekmiş, beni cinayetten tutuklamaya hazır bir şekilde içeri gireceklerinden emindim.

Ama polisler hiç gelmedi.

Uyuşuk bir şekilde vardiyamı bitirdim. Sonra, sabah rahatlamam geldiğinde, eşyalarımı topladım ve öylece... gittim.

Jake ve Bobby'lere gittim, kimseyi uyandırmamak için olabildiğince sessiz bir şekilde kadarını aldım.

Sonra uzaklaştım.

Dairenin dışında.

Bronx'tan.

Köhne bir otelde durdum ve duş aldıktan sonra yatağa oturup polisin beni bulmasını bekledim.

O gün yapmadılar.

Ya da ertesi gün.

Ya da ondan sonraki gün.

Oda için kredi kartımı kullanmış olmama rağmen.

Bu yüzden belki de bir şekilde sıyırdığımı düşünmeye başladım. Polisler beni işaret eden hiçbir kanıt bulamamıştı.

Ne de olsa o sokakta hiç kamera yoktu. Çalışan arkadaşlarım ve ben uzun zamandır mağazanın içindeki eski görünümlü kameraların en az on yıldır çalışmadığından şüpheleniyorduk. Üstelik iş üniformam tamamen siyahtı, bu yüzden kimse üzerimdeki kanı göremezdi.

Sanki bu yeterince iyi şans değilmiş gibi, patronum bana vardiya farkı ödemek zorunda kalmasın diye kayıt dışı çalışıyordum. En bu yüzden almıştım. Çünkü Kyle'ın beni bulup izimi sürebileceği bir belge yoktu.

Görünüşe göre kimse beni aramıyordu.

Kyle'ın cinayetinin, kimsenin umursamadığı başka bir faili olarak kalacağını ummaya başlamıştım.

Özgürdüm.

Baştan başlayabilirim.

Ve beni bir daha asla incitmeyecekti.

Ama tabii ki artık ölü değildi, değil mi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rico

"Bütün bu surat asmalar da neyin ?" Bastian sabah üç buçukta daireye girdikten iki dakika sonra sordu.

Odanın öbür ucundan, sinmiş parfüm kokusunu alabiliyordum. Koyu renk tişörtünün omzunda bir kadının makyajı olduğunu düşündüğüm bronz bir iz vardı.

Hapishaneden eve döndüğünden beri yalnız bir gece geçirmemişti. Dükkânda çalışırken bazen öğle yemeği molası veriyor ve adımlarında bir çalımla geri dönüyordu.

"Ben yetişkin bir adamım, üzülmem."

"Bass bar arabasına doğru yürüyüp kendine bir içki doldurdu, sonra da oturma odasında karşıma oturdu. "Çalışıyor musun?" diye sordu.

Buna . "İşler iyi."

"Seni kimin soyduğunu bulamamak dışında."

"Evet, o var. Ama o zamandan beri başka bir şey olmadığına göre, bunun münferit bir olay olduğunu düşünüyorum."

"Bu iş değil. zaman bir kadın olmalı. Kick olmalı." "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü kapı her açıldığında ya da göz ucuyla arka odadan çıkan birini gördüğünde seni arıyor."

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Şu boku görüyor musun?" Bass bana sırtarak sordu. "İşte bütün üzüntüler gidiyor.

Ve, evet. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşündüm."

"Öyle de denebilir."

"Ve sen onun bacaklarının arasına gömülmek yerine burada oturuyorsun çünkü..."

Güzel bir soruydu.

Onu kapısına kadar geçirdiğimden beri kendime aynı şeyi tekrar tekrar soruyordum.

"Benim için

çalışıyor." "Ne olmuş
yani?"

"Yani durum biraz karışık."

"Sadece karmaşık hale getirirseniz. İkiniz de yetişkinsiniz. Bunu çözebileceğinizi düşünüyorum."

Kulağa çok basitmiş gibi
geliyor. Belki de öyleydi.

"Renzo ile görüşmen var mı?" diye sordum. "Evet."

"Ve?"

"Beklediğim gibi gitti. Geçmişim yeterli değil. Hâlâ para kazanabileceğimi kanıtlamalıyım. Bunu başarabilirsem, Made'i alabilir ve kendi ekibimi kurabilirim."

Bastian'ın istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. Ailesi için hapse girmiş, bizim için hayatının yıllarını kaybetmişti. Şimdi, hepimiz onsuz yükselmiştik. Ve o hala aynı yerdeydi. Değerini kanıtlamaya çalışıyordu.

Onun için üzüldüm.

Ama Renzo'nun ne demek istediğini de anladım.

Dünya Bass'ın gittiği zamankinden çok daha farklı bir yerdi.

Ekipler patlayıp ortadan kaybolmuş ya da bir anda ortaya çıkıp yönetimi ele geçirmişlerdi. Yerel işletmeler farklıydı. İttifaklar ve düşmanlar da öyle.

Yeniden ayaklarının yere basması, ilişkilerini yeniden kurması ve kendine bir itibar kazandırması için zamana ihtiyacı vardı.

Bastianın hayal kırıklığına uğramış olmasını önemsiyor olsam da, bir bütün olarak aile için neyin iyi olduğu daha önemliydi.

Bass, "Sakıncası yoksa, diğer adamlardan bazılarını küçük işlerde çalıştırabilirim," dedi. "Saff her zaman bir çift el kullanabileceğini söyledi. Cinna ve Dav yakında büyük bir iş alacaklarını söylediler. Bulabildiğim her parayı

patrona daha fazla tekme atmak anlamına geliyor. Tüm bunlar beni kendi ekibime sahip olmaya yaklaştıracak."

"Bununla bir sorunum yok," dedim başımı sallayarak ve kendimi kanıtlamak için çalışırken ne kadar ince olduğumu hatırladım. Yıllarca geceleri üç ya da dört saatten fazla uyumadım. "Ve biliyorsun, eğer yardıma ihtiyacım olan bir iş olursa, ilk sana başvuracağım."

"Minnettarım," diyerek içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Ben gidip üzerimdeki bu berbat parfümü yıkayacağım. Belki sen de yarın iş yerinde üzerine biraz yaban mersini sürmeyi düşünmelisin."

Çok kolay

görünüyordu. Belki

de öyleydi.

Birdenbire sabah erkenden işe gitme isteği duydum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tekme

Nasıl yaşıyordu?

Boğazım sanki biri elini boğazıma dolamış ve her geçen saniye daha da sıkıyormuş gibi daralıyordu.

Onu

bıçaklamıştım.

Tekrar tekrar.

Ben uzaklaştığımda yığılmıştı, zar zor hareket ediyordu. Hayatta kalmasına imkan yoktu.

Tabii ki, sahip olduğu gerçeği dışında.

Çünkü koridorun kapısından bana bakıyordu.

Farklı görünüyordu. Saçlarını kesmiş, sakal bırakmıştı. Ama boynundaki yamalı saçların arasından, cinayet teşebbüsümün kanıtını, sonunda ondan kurtulmak için yaptığım son hendek girişimini açıkça görebiliyordum.

Yine de gözlerindeki o aşına olduğum soğukluk? Hâlâ oradaydı. Güçlendirilmiş olarak.

"Sürpriz, *sevgilim*," dedi, inanmadığımı fark edince dudakları yukarı kalktı. "Sanırım beni bir daha göreceğini hiç düşünmemiştin," diye ekledi mutfığa doğru ilerleyip bana doğru gelirken.

Evander tezgâhın tepesine tünemişti. Kyle yanından geçerken bir tıslama sesi çıkardı.

Yani bütün erkekleri

sevmiyordu. Sadece

Rico'yu seviyordu.

Her nasılsa, Kyle'la yüzleşirken onu düşünmek kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Orada titreyerek ve gözyaşlarının eşiğinde oturmayı reddederek, "Şey, kesinlikle yapmayacağımı *umuyordum*," dedim.

"Kaltak," diye mırıldandı arkadaşı nefesinin altında.

"Boğazıma *bıçak* sapladığında bunu açıkça belirtmiştin," dedi Kyle, dilinden zehir damlayarak. "Ama sadece sen şahdamarını dört kez ıskalayacak kadar beceriksiz olabilirsin."

Hakaret karşısında midem sıkışmıştı, bir parçam hâlâ onun onaylamamasına duyarlıydı. Ama bu parça çok daha küçüktü. Ondan uzak geçen onca ay, eskiden acı dolu olan yerlerimi öfkeyle doldurdu.

"İkinci kez kaçırmayacağım. Rövanş ister misin?" Çenem öfkemden titreyerek sordum.

"Sen alacaksın," dedi yavaşça başını sallayarak. "Ama önce ben almalıyım. Göster ona," dedi suç ortağına bakarak.

Midem düğümlendi, bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim ama Kyle'ı büyük bir şey bilecek kadar iyi tanıyordum. Çünkü her ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da, heyecandan neredeyse zıplıyordu.

Diğer adam elini cebine atıp telefonunu aldı. Bir fotoğraf ya da başka bir şey bekliyordum ama bir arama yaptı ve nabzım kulaklarımda o kadar sert atarken birinin cevap vermesini bekledi ki zar zor duyabildim.

Telefonu bana çevirip görüntülü görüşmenin ekranını göstermeden önce konuştuğu kişiye "Göster ona," diye seslendi.

Bir an için sadece çimento duvar ve merdivenlerin titrek görüntüsü vardı. Bir bodrum gibi görünüyordu.

Ama sonra öyle bir görüntü geldi ki midem alt oldu. Çünkü Jake vardı.

Metal bir kırığe zincirlenmişti, gömleğine ve derisine kan bulaşmıştı, yüzü o kadar şişmişti ki onu zar zor tanıyabildim.

Şok, korku ve öfke içindeyken bir araya getiremediğim bir anda birbirine kenetlendi.

Jake diğer soyguncularla birlikte.

Jake'in beni son saniyede

kurtarması. Jake'in ortadan

kaybolması.

Dairemdeki dükkanı birlikte soyduğu adam. O adamın

Kyle ile bağlantısı.

"Kız kardeşine selam söyle," dedi derinden gelen bir ses telefonda, Jake'in başını kaldırmasına neden oldu, telefona bakarken gözleri aniden daha parlak görünüyordu.

"Sadece istediklerini yap Kick," dedi sesi kısık bir şekilde. "Lütfen. Ne istiyorsa onu yap."

Kyle telefonu kapı ve aramayı sonlandırdı.

"Şimdi dikkatini veriyor musun?" diye sordu bana bakarak.

"Bunu yapamam," diye ısrar ettim ve kardeşimi serbest bırakması için yalvarma isteğimi geri çektim. Onun istediği de buydu. Beni dövmeekten zevk alıyordu. Ona bu tatmini bir daha asla yaşatamazdım.

"Yine de yapacaksın. Bu bir başlangıç. Ama o binada çok daha fazlası var." "Sen... eskiden olduğundan daha da aptalsın," diye alay ettim. Bana doğru bir adım atarken yüzü sertleşti, elini geri çekti. "Devam et," diye davet ettim. "Bir ay içinde yüzümü iki kez dağıtmış olmam şüpheli ya da başka bir şey gibi görünmeyecek."

Geri çekilmek onu öldürdü, eli yumruk haline gelirken vücudu gerilimden neredeyse titriyordu.

"Para orada. Ve onu benim için alacaksın. Yoksa seni yere yatırır ve adamlarımın kardeşine işkence edip öldürmesini izlemeye zorlarım."

Bunu yapardı.

Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Ama dükkânda onu yatıştırmaya yetecek kadar para olduğundan şüpheliydim.

Tanrı aşkına, burası bir *et dükkanıydı*. Ve defterleri dengeliyorlardı. Eninde sonunda paranın kaybolduğunu görecektlerdi. Benim yaptığımı anlamaları an meselesiydi.

Yine de denemekten başka ne seçeneğim vardı? Onu yatıştırmak için. Kardeşim elindeydi.

"Peki," dedim, çenemi meydan okurcasına kaldırarak ona baktım.

"O dükkânı soymaya karar verdiğiniz için gerçekten şanslısınız," dedi Kyle, gülümserken arkadaşının sırtına vurarak. "Ne?" hırladı bana, garip, tiz bir kahkaha benden kaçarken gülümsemesi düştü.

"Sana çok fazla kredi verdim," dedim, şok ve stres yüzünden neredeyse histerik bir halde.

"Ne?"

"Senin bir suç dehası olduğuna sanıyordum," diye kıkırdadım ve kafamda canlandırdığım film seviyesindeki kötü adamla başımı salladım.

Benden intikam almak için sabırlı, çok adımlı bir plan yapacak kadar sakın ve akli başında biri.

Hiç de öyle değildi.

Bu onun kucağına düşmüştü.

Beni hiç takip etmemişti.

"Merak ediyorum," dedim, iki adam beni deliymişim gibi izlerken kendimi toparlayarak.

"Ne hakkında?"

"Benim olduğumu nasıl anladın? Sendin, değil mi?" Diğer adama bakarak sordum. "Jake beni kurtardığında, alarmlar hakkında sana yalan söylediğinde ve polisler hiç gelmediğinde. Her şeyi bir araya getiren sendin."

"Bir araya getirdim," diye iddia etti Kyle, ama diğer adamın gözlerinin sertleştiğini gördüm, kredisinin elinden alınmasına açıkça kızmıştı. "Bak, iyileştikten sonra seni aramaya çıktım. Biraz sohbet etmemiz gerekiyordu."

"Sohbet," diye alay ettim. "Artık aile içi şiddet dediğimiz şey bu, ha?"

"Ve tabii ki kardeşine gittim. Daha önce çok yardımcı olmuştu" dedi ve bu anıyla kalbime bir yumruk indirdi.

Uğruna işimden çalacağım kardeşim beni tacizci eski sevgilime bir hiç uğruna satmıştı.

"Onunla da ilişkini kestiğini duymak ilginçti. Ne kadar soğuk bir kaltağa dönüşmüşsün," dedi Kyle bana bakarak. "Ama ben ve Jake konuşmaya başladık, yakınlaştık," dedi kalbim göğsümde küçülürken. "Bana birlikte çalıştığı bir ekipten bahsetti," dedi suç ortağına bakarak. "Güçlerimizi birleştirdik. Bronx'ta işler iyice kızışınca gözümüzü Brooklyn'e diktik."

"İşimi çalman tamamen bir kazaydı," diye sözümü bitirdim. "Bunun kader olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Kyle. "Ve bir de şu küçük ofisteki olay."

"'Olay' derken arkadaşının bana tecavüz etmeye çalışmasını mı kastediyorsun?" Sesime ne kadar az duygu karıştığından gurur duyarak sordum.

"Bunun için hâlâ zaman var," dedi Kyle. "Sana söyleneni yapmazsan belki hepimize sıra gelir."

"?" Yemi yutmak yerine sordum. "Oraya girmeye korktun mu?"

"Ara sokaktaydım," dedi ve bana Ricky'yi ve onun parçalanmış yüzünü düşündürdü.

"Tabii ki öyleydin," dedim.

"Seni aptal-" Kyle bana doğru tehditkâr bir adım atarak başladı, ancak arkadaşı bir kolunu göğsüne bastırdı.

Kyle'a, "Eğer Rico onun yüzü hakkında sorular sormaya başlarsa, her şey mahvolabilir," diye hatırlattı. "Bu iş bittikten sonra ona ne istersen yapabilirsin."

Kyle boğazının arkasından bir ses çıkardı ama tekrar geri çekildi.

"İşe geri dönüyorsun," dedi bana. "Ve her gece kasadan para çekmeye başlayacaksın, sonra da haftada bir bana getireceksin."

"Ne kadar ? Jake bu şekilde devam edemez," dedim, kan kaybını ve ne kadar solgun göründüğünü .

"Eğer parayla gelirsene onu besleriz. Arada bir elektrolit bile verebiliriz."

"Ne *amaçla*?" diye sordum. "Bundan sonsuza dek kurtulamayacağım. Rico eninde sonunda paranın kaybolduğunu fark edecektir."

"O zaman belki yeni bir iş bulursun. Ve sürece başlarsın," dedi Kyle.

"Jake'i sonsuza kadar esir mi tutacaksın?" diye sordum.

"Neden olmasın? Seni yıllarca sakladım," dedi Kyle ve bu talihsiz gerçek midemi .

"Bir bodrumda zincirlenmemiştim," diye hatırlattım ona.

"Bunu düşünmediğimi sanmayın," dedi Kyle. "Ama zaman para nereden gelecek?"

"Bunu enine boyuna düşünmüyorsun, Kyle," dedim ona.

"Aslında çok düşündüm."

"O zaman sen bir aptalsın. Eninde sonunda *yakalanacağım*. Sonra ne olacak? Değişiklik olsun diye kendi paranı kazanmak zorunda mı kalacaksın? Kısa görüşlü davranıyorsun."

Kyle'ın çenesinde bir kas kasıldı. Çünkü haklı olduğumu biliyordu. Dürtüleriyle hareket etme konusunda her zaman iyi olmuştu. Çok adımlı düşünme konusunda ise berbattı.

Arkadaşı, "Patron şüphelenirse kasayı boşalt ve oradan çık," dedi.

Kasalara girme konusunda hiç deneyimim olmadığı gerçeğinden bahsetmemeye karar verdim.

"Peki sonra?"

"Seni hiç . Biz her şeyi ," dedi Kyle.

Yalan söylediğini hepimiz biliyorduk. Ama şimdi onlara planlarında bir delik açmıştım. için zamandan başka bir şeyleri olmayacaktı. "gereken tek şey paramızı almak. Bir ödemeyi kaçırsan, kardeşin bir ya da iki parmağını kaybeder. Bakalım bunu vicdanın nasıl kaldıracak."

Bununla birlikte, kapıya doğru ilerleyen arkadaşına başıyla selam verdi. Ama Kyle hemen onu takip etmedi.

Bunun yerine ve beni üst kollarımdan tutarak acı içinde tıslamama neden olacak kadar sert bir şekilde yakaladı, bu da beni koltuktan kaldırıp yüzüne yaklaştıırken gözlerini neşeyle parlattı.

"Bana kazık atarsan, sen ve kardeşin bunun bedelini ödersiniz. Sakın beni bir daha deneme."

Bununla birlikte, beni kanepeye bıraktı ve dairemde dışarı çıktı.

Yalnız , sabaha kadar tenimde parmak izleri olacağını bildiğimden, kollarımı ovmak için uzanırken içimden küçük bir inilti kaçtı.

Kalkıp kapıyı kilitlemeye zahmet etmedim. Ne işe yarayacaktı ki? Kilitleri zaten bir kez aşmışlardı.

Evander'in tezgahtan aşağı atlarken çıkardığı gümürtüyü duydum, sonra kucağıma atlayıp oraya yerleşirken ağırlığını hissettim.

Bu, her şeyden çok, içimdeki barajı yıkmış ve gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olmuş gibiydi.

"Ne yapacağım ben?" Burnumu çekerek sordum, elimi sırtına .

Yani, yapılacak tek bir şey vardı. Kyle'ın istediği. Parayı çalmak. Parayı çalmaya devam etmek. Çok riskli olana kadar. Sonra tüm parayı alıp kaçmak.

Ona.

Çünkü kardeşim olduğu sürece benim üzerimde kontrolü vardı ve bunu biliyordu.

Elbette polise gidebilirdim. Ama ya Kyle'ın beni izleyen biri varsa? Ya bunun olduğunu biliyorlarsa, Jake'i öldürüp ortadan kaybolduysa?

Kardeşimle birlikte bu durumdan kurtulacaksam bir plana ihtiyacım vardı. Kusursuz bir plan.

Belki izlenmiyor olsaydım, *onlardan* birini takip etmeyi deneyebilirdim. Nereye gittiklerine, bodrumları olup olmadığına bakın. Sonra da

herkes dışarıdaydı ya da uyuyordu, içeri gir, Jake'i al, sonra kaç.

Hayır, Rico'nun bana verdiği bir tomar parayı Kyle aldığına göre fazla param yoktu. Ama böyle bir durumda paranın ne önemi vardı ki? Her şeyi kadar park banklarında ya da sığınaklarda uyumak Kyle'ın parmağı altında olmaktan daha iyiydi.

Yine de Jake'i bulmaya çalışmak zaman alacaktı. Belki bir ya da iki haftadan bile fazla. Bu da o zamana kadar benden istediklerini yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bunu yapmak Rico'ya ihanet etmek anlamına geliyordu. Bu daha çok canımı yaktı.

Belki de Kyle benden bir şey daha aldığı içindir. Ya da bir şeyin umudunu, çünkü Rico'ya sahip değildim, bunu kaç kez hayal etmiş olursam olayım.

"Sana ne olacak?" Sırtını ovarken Evander'e sordum. "Seni pahalı yiyeceklerle kim besleyecek ve sana kim süt verecek?" Evander büyük sarı gözleriyle bana baktı, sanki anlıyordu, sanki o da aynı şeyi merak ediyordu. "Belki seni yanımıza alabilirim," dedim, kışın ortasında sokakta yaşama ihtimalinin onun için adil olmayacağını bilsem de. "Ya da seni... Rico'nun bulması için dükkanda bırakabilirim. Rico'yu seviyorsun. Seni suçlamıyorum. Ben de ondan hoşlanıyorum."

Sonunda kardeşimin adresini aldığım da, Evander'ı benimle birlikte et dükkanına getirebilir, her zaman kilitli olmayan arka kapıdan gizlice girebilir ve onu Rico'dan başka kimsenin gitmediği ofise sokabilirdim.

O zaman bilirdi.

Ona ihanet eden, ondan çalan bendim. Ama belki de Evander'ı ona emanet ettiğimi öğrenmesi, başka seçeneğim olmadığını, ona kazık atmak istemediğimi anlamasını sağlardı.

Evander aşağı atladı ve koridora doğru ilerledi, beni ayağa kalkmaya teşvik etti, kapımı kilitledikten sonra dairenin etrafında dolaşırken gözlerimdeki yaşları sildim, kırılmayan şeyleri tekrar düzelttim.

Kyle, Rico'nun bana verdiği parayı kalmamış, pizzalarım ile birlikte dondurucuya sakladığım yüz doları da almıştı.

Sahip olduğum her şey kadar değildi. Ertesi gün hesabıma yatacak bir maaşım vardı. Ve küçük bir birikimim.

Bizi şehir dışına çıkarmaya ve ucuz bir kiralamaya yetecek kadar.

İkimizden biri ya da her ikisi çabucak bir iş bulabildiği sürece, yeniden inşa edebilir, iyileşebilirdik.

Tek seçeneğimin kaçmak, kaçmaya devam etmek olmasından nefret ediyordum. Kyle ise hayatını yaşamaya devam ediyordu. Ceza yok, istismar döngüsüne devam etmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Ondan temelli uzaklaşmalıydım. Sadece bir ilçe uzağa değil.

Koca bir ülke uzakta, eğer olması gereken buysa. O zamana kadar kendi rolümü oynamalıydım.

Rico'dan çalmak zorunda kaldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rico

"Beni mi arıyordunuz?" Et dükkânının arka kapısından içeri girdiğimde, Kick'in ofiste beni aradığını tahmin ettiğim için köşede koşuşturduğunu görünce sordum.

"Ne?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, şey, ben de dolabıma gidiyordum," dedi, kelimeleri birbirine dolanarak dökülüyordu, her şeyi biraz fazla gergindi.

"İyi misin?" Göğsünde bir kazak tutarak yanımdan hızla geçerken sordum.

"Evet, tamam," dedi, dolaplara doğru ilerledi ve sonra kendi dolabına doğru uzandı.

İşte o zaman onunkine bir kilit taktığını fark ettim.

Bakışlarım dolapların sırası boyunca kaydı, kilitli başka dolap göremedim. Bu... garipti.

"Dolabınla ilgili bir sorun mu yaşıyorsun?" Şifresini girmek için düğmeyi çevirirken sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Kilit açıldığında ona "Kilitlemişsin," dedim ve kilidi çekip çıkarmasını, dolabı açmasını, kazağını toparlamasını ve dolabın içine sokmasını sağladım.

"Ah, evet. Son zamanlarda bahşişler iyi gidiyor," dedi sesi gergin bir şekilde. "Ben sadece, bilirsin, onları güvende tutmak istedim."

Bu yeterince makul bir cevaptı. Yine de bir şeyler beni rahatsız . İşe girdiğinden beri her gün masanın üzerinde duran çantasını görüyordum. Parası hakkında hiç endişeli görünmemişti.

daha önce. Bu da bana konuşmak istemediği bir şey olduğunu düşündürdü, belki de iş arkadaşlarını suçlamak istemiyordu.

"Kick, ihtiyacım var-" dedi Ricky, arkaya doğru koşarak, beni görünce kısa bir süre durdu.

"Ne istiyorsun?" Kick dolabını çarparak sordu ve binada sadece üçümüz olmamıza rağmen kilidi geri kaydırıp kapattığından emin oldu.

Ricky'nin ondan çaldığından şüphelenmesine imkan yoktu, değil mi?

Yani, hayır, adam ailemin bir parçası değildi, bu yüzden o adamların ve kadınların sahip olduğu dolaylı güveni alamadı. Ama işim konusunda ona güveniyordum. Adam benden ya da benimkinden asla çalmazdı.

"Karım aradı," dedi Ricky, sesi çıldırmış gibi çıkıyordu. "Oğlum hastanede."

"Ah," dedi Kick, hiç tanımadığı bir çocuk için eli kalbine gitti. "Git," dedim

Ricky'ye başımı sallayarak. O tereddüt edince elimi uzattım, omzunu tutarak. "Git. Aile her önce gelir," dedim. "Kick ve ben bunu hallederiz," diye ekledim, dükkânın etrafında el sallayarak.

"Evet, tabii ki. Git hadi. Umarım her şey ."

Ricky dolabından ceketini alıp arka kapıdan hızla çıkarken, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedim.

"Bende bu var," dedi Kick, dükkânın tamamına doğru el sallayarak. "Gitmeniz gerekiyorsa."

"Seni gece vakti bir dükkânda yalnız bırakmayacağım," dedim başımı sallayarak.

Bastian genelde buralardaydı ama Cinna ve Dav ile birlikte çalışması teklif edilmişti, bu yüzden biraz para kazanmaya ve Renzo'dan daha fazla iyilik görmeye çalışıyordu.

"Tamam," dedi Kick bana öncekinden da sıkı görünen bir gülümsemeyle. "Temizliği bitirmem gerekiyor."

Bununla birlikte benden uzaklaştı ve ön tarafa doğru ilerlemeden önce dolabına bir kez daha baktı.

Onu ön tarafa kadar takip etmeden önce arka kapıyı kilitledim, orada da kapıyı kilitledim, etrafta dolaşp tezgahları ve et dilimleyicileri silerken güvende olduğundan emin olmak istedim. Sandalyeler masaların üzerindeydi, yerler hala paspaslanmaktan parlıyordu.

Çalışmaya başladığından beri burası hiç bu kadar temiz olmamıştı.

"Evander nasıl?" Beni onu izlerken yakaladığında sordum.

"Daha fazla kalıyor," dedi bana.

"Öyle mi? Bir şey mi oldu?" Gözlerinden geçen karanlık bir şeyi izleyerek sordum. Ama o başını salladı.

"O sadece... daha yapışkandı. Sanırım sonunda bana ısınıyor."

Bu iyi bir şeydi. Peki neden sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu?

Kadınlar hakkında çok şey bildiğimi iddia edemem. Elbette, Lombardi ailesi şehirde -şimdiye kadar- kadın başkomiserleri olan tek aileydi. Ve evet, onlarla birlikte çok çalıştım. Ama Cinna ve Saff, Cinna söz konusu olduğunda soğuk ve acımasız, Saff söz konusu olduğunda ise öfkeli ve fevri oluyorlardı. Başka hiçbir duygularını göstermezlerdi. En azından bizim yanımızda. Bu da mantıklıydı. Organize suçlar gibi acımasız ve erkek egemen bir dünyada çalışan bir kadın için bunun kolay olduğunu düşünemezdim. Kendilerini korumak için bu pisliği kapatmak zorundaydılar.

İş ilişkilerim dışında kadınlarla pek fazla vakit geçirmemiştım. Hayatımda iş her zaman öncelikliydi. Bu da kadınlarla geçirdiğim zamanın kısa ve tamamen eğlence amaçlı olduğu anlamına geliyordu. Dikkat dağıtmak yok.

"Bu iyi. İstedğin buydu, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, ben sadece... lanet olsun!" diye bağırdı, elini dilimleyiciden çekip yumruk yaparak göğsüne bastırdı.

"Kesildin mi?" Ona doğru ilerleyerek sordum. Bu et dilimleyiciler delicesine keskindi. Ricky yeni elemanlara bunları nasıl kullanacaklarını öğretme konusunda çok katıydı, böylece herhangi bir kaza yaşanmazdı. Sadece temizlerken kendinizi nasıl kesebileceğinizi hiç düşünmemiştim.

"Evet. Kahretsin," dedi yüzünü buruşturarak. "Parmağımın bir parçasının kayıp olup olmadığını görmek için bakmaya korkuyorum," dedi, bu fikirden dolayı biraz solgun görünüyordu.

"Ben bakarım," dedim, bileğine uzanıp göğsünden çekerek. İğne vurulmak üzere olan ve iğnenin batışını izlemek istemeyen küçük bir çocuk gibi başını yana çevirdiğinde, "Burada benim için açılman gerekecek," dedim.

Parmakları kayarak açıldı, hepsi kan tabakasıyla kaplıydı. Deli gibi kanıyordu. O kadar kötüydü ki, parmağının bir kısmının da et dilimleyicinin üzerinde durmasından endişeleniyordum.

"Buraya gel," dedim ve onu benimle birlikte arkadaki lavaboya doğru çektim. "Kanın içini göremiyorum," diye açıkladım suyu ılık hale getirip elini akıntının altına çekerken. "Tamam," dedim, elimi iyice yıkadığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

bak. Başını başka yöne çevirip yavaş ve derin nefesler alırken ona "Hiçbir paran eksik değil," dedim. "Sadece biraz... yarılmışsın. Deri hala yapışık ama sadece asılı duruyor. Bunun zerine kelebek kapatıcılar koymam gerekecek. Tabii gidip dikiş attırmak istemiyorsan."

"Ah, hayır. Yapmamayı tercih ederim. Sadece kapamaları yapabileceğimden emin misin?"

"Evet, onlardan daha kötülerini de tedavi etmiştim," dedim ve birkaç kâğıt havlu alıp elinin etrafına sardım. "Sertçe sık. Kanamayı durdurmaya alışmalınız ki kapatmak için ne yaptığımı görebileyim" dedim.

Elim kalçasına gitti, onu benimle birlikte ofisime doğru yönlendirdim, sonra tıbbi kiti almak için uzaklaşırken onu sandalyeme bastırdım, kısa bir süre önce aynı şeyi yaptığım için küçük geri dönüşler yaşadım.

"İyi misin?" Masanın üstündeki kelebek kapaklar, bir paket gazlı bez ve bir serum fizyolojik tüpü kutusunu açmak için geri döndüğümde sordum.

"Evet, sanırım ," dedi. "Nabzımı parmağımda hissedebiliyorum," diye ekledi, daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"Bu normal," dedim ona ve bir paket tek kullanımlık eldivene uzandım.

"Hiç parmağınızı böyle kestiniz mi?"

"Bir kez."

"Et dilimleyicide mi?" diye sordu, eldivenleri takarken beni izliyordu.

"Bir akıyla," diye itiraf ettim, hafızam yirmili yaşlarımın başında, Renzo'nun mahalleyi geri almak için dişe diş savaştığı bir arka sokak kavgasına gitti. O zamanlar tek yaptığımız kavga etmektir. Dayak verdik. Kemik kırmak. Yaraları tedavi ederdik. Gerçek bir tedavi için beyin sarsıntısının ne kadar kötü olması gerektiğini merak ederdim.

"Ne oldu? Onunla oynuyor muydun yoksa?" diye sordu serum fizyolojik tüpünün kapağını çekerken.

"oynamaktan kastın beni döverken birini bıaklamaya alışmaksa, evet," dedim ve kaşlarının kalkıp gözlerinin yuvarlaklaşmasını izledim.

"Gençken çok dvştm," dedim, elini kendime doğru çekmek ve kâğıt havluyu çıkarmak için tuzlu suyu kitin üzerine yaslarırken ona gerçeği yarı yarıya söyledim. "Ve bu bölge o zamanlar çok daha sertti," diye ekledim, parmağının altına biraz gazlı bez koymadan önce keşiği tekrar kontrol ettim ve mhrlemeden önce temiz olduğundan emin olmak için parmağının üzerine tuzlu su sıktım. "İyi misin?"

"Evet. Sadece yanıyor. şimdi o kadar da kötü değil," dedi.

"Muhtemelen bir iki gün zonklayacak," dedim kelebek kapakları dikkatlice uygularken. "İlk birkaç gün bunlardan birini kullandım," diye ekledim, kitten bir parmak desteği çıkarmak için uzanırken, "böylece iyileşirken yanlışıyla parmağımı çarpmaya devam etmedim. Ricky'ye bir hafta kadar dilimleyiciden uzak kalacağını söyleriz," dedim.

"Bu benim işimin yarısı gibi bir şey," diye ısrar etti.

"Siz evde iyileşirken bu işle başka biri ilgileniyordu. Birkaç günlüğüne tekrar yapabilirler. Burada yapacak başka bir sürü iş var" dedim ve serumu atıp yeni bir küçük gazlı bez rulosuna uzandım. "Şimdilik saracağım. Ama ara sıra kontrol etmek isteyeceksin, kırmızı ya da kabarık görünmediğinden emin olmak için. Yine de iyi olmalı."

"Tamam," diye kabul etti, önünde çömelip parmağını sarmaya ve kağıt bantla sabitlemeye başladığımda beni izliyordu.

"Son zamanlarda şansın kötü gidiyor, ha?" İşim bittiğinde elini kalçasına bastırarak sordum, elim hala orada duruyordu, çekmem, uzaklaşmam gerektiğini rağmen.

"Hiçbir fikrin yok," dedi derin bir nefes vererek, ifadesi boşa çıkmadan önce bakışları bir an için perili görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacın bir şey var mı? Pek çok ," diye ekledim. Neredeyse en başından beri aile için her işin ustasıydım.

"Hayır, sadece... hayır," dedi.

"Bir şey var. Çok gerginsin. Çok da gerginsin."

Bir an için şaşırmış gibi baktı ve sonra bakışlarını . "Hayır. Ben iyiyim.

Son zamanlarda çok fazla kahve içtim sanırım. Son zamanlarda İyi uyuyorum," dedi ve en azından bu doğrudu. "Sadece, bilirsin, zihnimi kapatamıyorum, sanırım."

"Ben de o geçtim," dedim başımı sallayarak. Hayatımın büyük bir bölümünü ailem için, tüm bu operasyonun çarkındaki her küçük dişli için endişelenerek geçirmiştım.

İşler sarpa sardığında ve işleri yoluna koymak için mücadele ettiğimizde birçok uykusuz gece geçirdik. "Eğer konuşmak istersen," diye ekledim.

"Teşekkürler," dedi ve aniden ayağa kalkarak sandalyenin duvara çarpacak kadar sert bir şekilde geriye kaymasına neden oldu. "Ama ben, ah, bu konuda konuşmaktan *başka bir* şey yapmak istiyorum," dedi ben ayağa kalkarken.

Çok yaklaşmıştık.

Aramızda sadece bir fısıltı.

İkimiz de bunu aynı fark etmiş gibiydik.

Bu kadar yakından, bana bakarken gözbebeklerinin genişlediğini, bakışlarının gözlerimden dudaklarıma ve tekrar geriye doğru bir üçgen çizdiğini izleyebildim.

Kick'e elimi sürmemem için bir sürü neden vardı.

Ancak o anda elim kalkıp ensesine kayarak onu kendime doğru çekerken aklıma tek bir tanesi bile gelmedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tekme

Dolabımda bir kazağa sarılmış sekiz yüz dolar vardı, eve götürüp zaten çalmış olduğum üç bin dolara ekleyecektim.

Büyük ölçekte çok para değil. Ama kardeşimin karnını doyurmaya yetecek kadar. Umuyordum.

Her sinir ucu kızarmış gibi hissediyordu.

Özellikle de Rico beni dolabıma giderken yakaladığında. Keskin gözleri şu anda üzerimde kilidin anormalliğini fark ettiğinde. Gerginliğimi, ürkekliğimi nasıl da görmüştü.

Ona yalan söylememiştim. Uyumuyordum. Ve uykusuzlukla mücadele etmek için bir fincan kahve içiyordum.

Dinlenememenin hiçbir şeye faydası olmadığını biliyordum. Ama ne zaman başlasam, zihnim Kyle beni tutup izlemeye zorlarken kardeşimin işkenceyle öldürülmesini izlediğim kâbuslarla doluyordu.

Bu *sadece* bir kabus değil, geleceğimin olasılığı, Jake'in şu anki potansiyeli olduğu için, bundan sonra uyumak yoktu.

Ben de stresle temizlik yaptım ve bu durumdan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştım. Ne bileyim, Kyle'a vermek üzere fazladan para kazanmak için ikinci ya da üçüncü bir iş bulmak gibi.

Mesele şu ki, bunun nasıl biliyordum. Ben para kazanmaya devam etmek için bedenimi yakarken o da tam olarak bu miktarda para beklemeye başlayacaktı. Topun düşmesine izin verdiğim ve bir hafta eksik kaldığım an, Jake bunun bedelini ödeyecekti.

Birinin beni işe gidip gelirken takip ettiğini fark ettim, ancak işlerimi halletmek için dışarı çıktığımda kimseyi görmedim. İşten sonra planlarım vardı.

Sonunda gizlice dışarı çıkıp nereye gittiklerini görmek için *onları* takip etmeye çalıştım.

Eğer Jake'i bulup serbest bırakabilirsem, tüm bunlar sona erecekti. O zamana kadar kasadan para almaya devam etmek zorundaydım.

Rico gibi iyi bir adamdan çaldığım için midemde oluşan düğümü görmezden gelirken. Kelimenin tam anlamıyla, hayatım boyunca karşılaştığım ve bana karşı nazik olmak isteyen, benim için ne yapabileceğini görmek isteyen tek adamdı.

Yine de aklımın oraya gitmesine izin veremezdim.

, keşiğimi dikkatlice temizleyip sararken bile.

Bir ya da iki dakika içinde artık acı yoktu. Tek odaklanabildiğim kalp atışlarımın düzensiz bir şekilde atması, bana dokunduğunda tenimin nasıl sıcak ve aşırı hassas hissettiği idi.

karmaşaya, odaklanmam diğer şeylere rağmen zihnimin dolaşmasına, kalbimin umut etmesine engel olamıyordum.

Eğer her şey farklı olsaydı, bu anın başka bir şeye dönüşmesine nasıl izin verirdim diye düşündüm. Ona nasıl yaslanabileceğimi. Ona uzanabilirdim. Onunla tanıştığım andan beri bedenimin talep ettiği şeyi isteyebilirdim.

Ama bunlara sahip olamazdım.

Zaten ona kazık atıyordum.

Eğer aramızdaki ilişkiler profesyonel olmaktan çıkarsa ihanet on katına çıkar.

Ayağa kalktığımda tüm bu düşünceler aklımdan uçup gitti, aptalca bir şey yapmadan önce oradan aceleyle çıkmaya hazırdım. Sonra aramızdaki boşluğu yanlış değerlendirerek ayağa kalktı.

Çok derin nefes alırsam göğsümün fırçalanacağından emindim.

onu

n. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Baş döndürücü odun dumanı ve puro kokusu duyularımı bastırıyordu, Bakışlarım çaresizce dudaklarına kayarken düşüncelerimi yoğun ve yavaş hale getiriyordu.

Elini kaldırıp boynuma dolayarak sırtımı kavradıktan sonra beni kendine çekmeden bir an önce niyetinin gözlerinin önünden geçtiğini gördüm.

Sert hatlarının yumuşak hatlarıma değiştiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

Gözlerindeki sıcaklık, başını eğip dudakları dudaklarıma değmeden sadece bir saniye önce çekincelerimden geriye kalanları eritecek kadar sıcaktı.

İlk başta çok yavaştı. Bir fırça. Yumuşak, test edici, alaycı.

Ama sonra kolu belime dolandı, beni daha sıkı tuttu ve öpücük derinleşti, ağzı daha ısrarcı oldu, dudakları dudaklarımın üzerinde ayrıldı, benden daha fazlasını istedi.

Boğazımdan küçük bir ses kaçtı ve o da bir cesaretlendirme olarak algıladı. Ağzıma tamamen sahip olmak için başımı geriye yatırdı.

Etrafımızdaki dünya, içimdeki endişeler, hepsi olup gitmişti. Onun yakınlığından başka bir şey hissedemiyor, sistemimde çiçek açan arzudan başka bir şey düşünemiyordum.

Rico'nun parmakları yukarı kayarak saçlarıma dolandı ve beni daha sıkı tuttu.

Daha da yaklaştım, kalp atışlarının benimkiyle aynı anda attığını hissettim.

Dudaklarının her fırçası ya da dilinin her hareketi yavaş yavaş büyüyen ve ikimizi de tamamen tüketmekle tehdit eden bir ateş gibiydi.

Ağzı benimkinden ayrılıp çenemde bir çizgi çizerken, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Dudakları kulağımın hemen altındaki o hassas noktayı buldu, nefesi tenimi ısıttı ve küçük bir iç çekmeme neden oldu.

"Bana hayır de," diye mırıldandı. Bir talep, bir yalvarış.

"Yapamam," diye fısıldadım ona doğru eğilirken, elim yan tarafına doğru kayd, sonra dudaklarım tekrar dudaklarına yapışırken boynunun arkasına dolandı.

Eğer bu şekilde yanacaksam, onun beni istiyordum. Köz ve külden başka bir şey kalmayana kadar onunla alevler içinde dans etmek istiyordum.

Sadece bir kereliğine, sadece o an için, tam olarak istediğimi elde edecektim.

Beni kendine doğru çekerken, bizi döndürürken, sonra uzanıp beni tutarken, kaldırırken ve masanın üstüne bırakırken Rico'nun tüm çekincelerinin gittiğini hissedebiliyordum.

Dudakları daha sert bastırırken kalçalarımın arasında hareket etti, daha fazlasını istedi, her şeyi talep etti.

Ayak bileklerimi birleştirip ona tutunana kadar bacaklarımı kendine doğru çekerken sağlam elim omzuna gömülüyordu.

Daha yakına itti, sertliği beni ısıtıyordu, ona karşı utanmadan sallanırken dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oldu.

Rico'nun içinden derin bir gümbürtü geçti, göğsümde titreşti, dudaklarım onun dudaklarında daha sıcak ve daha aç hale gelirken ardında titremeler bıraktı.

Rico'nun elleri yanlarımdan aşağı kayarak kalçalarımın battı, beni sertliğine karşı sallamak için kullandı, beni yukarı çekerken içimdeki alevleri körükledi.

Ama onun kot pantolonu ve benim pantolonum çok kalındı, çok kısıtlayıcıydı, hazzın elimden kaçtığını hissettiğimde alçak sesle homurdanmama neden oldu.

Rico'nun dudakları tamamen önce benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır," diye inledim bacaklarımı çekiştirirken, onların tutuşuna karşı

Onu.

"Şşşt," diye mırıldandı, geri çekilirken şişmiş dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Aşağı uzanarak bacaklarımı tuttu ve tamamen masaya yaslanmaktan başka çarem kal kadar yukarı kaldırdı.

Sonra elleri aramıza girdi, pantolonumun ve külotumun bel bantlarını yakaladı ve çekmeye başladı.

Ayaklarımı karnına bastırarak onu yukarı itmek için kaldıraç olarak kullandım, böylece kumaşı önce kıcımdan, sonra da kalçalarımın aşağı kaydırmasını sağladım.

Serin hava aşırı ısınmış tenimi yıkadı.

Beni serbest bıraktığında, parmakları önce ayak bileklerimin sonra da baldırlarımdan çıplak tenini okşadığında içimdeki beklenti ürperdi. Sonra dizlerimi tuttu, çekti, onun için genişçe açtı.

Parmakları iç gezinirken, cinsel organımın üstündeki üçgende göbeğim sıkılaştı.

Sonra gözlerini gözlerime dikerek parmaklarını yarığımın üzerinde gezdirdi; zar zor dokunuşu içimdeki arzunun kabarmasıyla uyluklarımı titretti.

Başparmağı klitorisimi bulduğunda Rico'nun gözleri ısındı, ben daha fazlası için kıvranıp inleyene kadar fısıltıyla yumuşak dairelerle alay etti.

Ancak o zaman parmakları aşağı doğru kayd ve içime girdi.

Tam o sırada sırtım kamburlaştı ve içimden alçak, derin bir inilti çıktı.

"Çok güzel bir ses," dedi Rico, sesi kendi ihtiyacından kaynaklanan seksi bir gümbürtüye .

Sonra artık konuşmak, alay etmek, ağırdan almak yoktu.

İhtiyaç, alt midemde kıvrılan işkencenin sonu dışında her şeyi çalan bu ezici şey haline geldi

Değişimi hisseden Rico'parmakları daha sert, daha hızlı itmeye başlarken, başparmağı daire çizmeye devam etti.

İnlemelerim odayı doldurmaya başladığında -utançsız, çaresiz- o alçak gümbürtü Rico'nun içinden tekrar geçti.

"Seni tatmam gerek," dedi. Sonra başparmağı klitorisinden çekildi.

Ama ben daha itiraz edemedim Rico kendini masanın sandalyesine bıraktı ve bacaklarımın arasına girdi. Dili başparmağının yerini aldı, bu his beni masadan kaldırırken elim ensesine yapıştı ve onu kendime doğru çektim.

Dili lezzetli küçük daireler çizmeye devam ederken ve parmakları içimde dönerek üst duvarımı okşarken, arzumun patlamaya hazır bir şekilde daha sıkı ve daha sıkı kıvrılmasını sağlayan yeni bir his yaratırken, Rico'nun uzaklaşmaya niyeti yoktu.

Sonra bir daire daha çizdim ve bir vuruş daha yaptım.

Orgazm içimde yükseldi, zevk içimde tekrar tekrar yuvarlanırken ve iniltiğim odayı doldururken sırtımı kamburlaştırdı ve kalçalarım Rico'nun başının yanlarına kenetlendi.

Bacaklarım kafatasını ezmeyi bırakır bırakmaz, Rico'nun başı yukarı doğru kayd, seksimin üçgenini, uyluğumun kıvrımını, iç uyluğumu öptü.

Arka kapiya yüksek sesle vurulduğunda dizimin yarısına kadar gelmişti.

Rico yavaşça doğruldu.

Ancak ben masanın üzerine fırladım.

Bunun nedeni sinirlerimin bozulmuş olması ve her zaman en kötüsünü beklemem mi, yoksa belden aşağımın çıplak olması mıydı, kimse bilemez.

Rico eğilip dudaklarını boynuma bastırarak, ", " dedi ve içimde tatlı bir ürperti yarattı.

Kapı çalma sesi kesildi.

Ancak dişleri kulak mememi ısırıp içimden tekrar küçük bir ihtiyaç iniltisi çıkarırken, Rico'nun cebindeki çınlama hemen yerini aldı.

"Kahretsin," diye homurdanarak elini cebine attı. Ama başı hâlâ boynumdaydı, sıcak nefesi tenimdeydi, telefonu kulağına götürdü ve

sabırsız bir şekilde "Ne?" diye bağırdı.

Sinirlenmesi karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi, onun da benim için benim ona hissettiğim kadar çaresiz olduğu fikri hoşuma gidiyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı, sonra da hattaki kişiyi dinledi. Geri çekilip o karanlık pişmanlıkla bana baktığında, o gece daha fazla ilerleyemeyeceğimizi biliyordum. "Tamam. Tamam. Bana birkaç dakika ver," dedi, telefonunu tezgâhın üzerine koyarken yavaş ve derin bir nefes aldı.

"Gitmelisin," dedim onu izlerken.

"Evet," dedi, bir nefes daha alırken alnını benimkine bastırdı, muhtemelen vücudunda dolaşan arzuyla mantık yürütmeye çalışıyordu. "Burada kalmayı tercih ederim," diye ekledi.

Tanrım, ben de bunu istiyordum.

Onunla kaldığım süre boyunca gözlerimi sımsıkı kapattım; onu içime çektim; yakınlığın tadını çıkardım.

İkimiz de anın birlikte sona erdiğini hissediyor gibiydik, ikimiz de uzaklaşıyorduk.

Rico bana pantolonumu ve külotumu verdi, sonra yanlışlıkla parmağımı bacağıma sıkıştırdığımda pantolonumu yukarı çekmeme yardım etti.

"Atel," dedi ve bana tıbbi kitten bir tane uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Eşyalarımı dolaptan çıkarmam gerekiyor," dedim uzaklaşmaya başlarken, bacaklarım titriyordu.

Ofis kapısı kapanır kapanmaz dolabıma koştum, kilidi açtım ve çalınan parayı çantama attıktan sonra kazağımı giydim.

Rico ofisten çıkarken, "Seni bir taksiye bindireceğim," dedi. "Hayır, sorun değil. Yürüyebilirim."

"Bebeğim, seni bir taksiye bindiriyorum," dedi arka kapıya kilidi açarken. "Sorun nedir?" diye sordu, ben kapının yarısına kadar donup kalınca.

"Temizliği bitirmedim. Kanım bile-" "Endişelenme," diye sözümü kesti.

"Ama bu-"

"Tekme," diye tekrar araya girdi. "Bu konuda endişelenme. Eğer bir olursa, ben hallederim. Evine git. Biraz uyu."

"Tamam," diye kabul ettim, çünkü bir elini belime bastırıp beni yan kapıdan dışarı iterken bana fazla seçenek .

Ara sokak karanlıktı ama birkaç metre ötedeki bir adamın şeklini seçebiliyordum, Kyle ya da adamlarından birinin benim için geldiğinden emin olduğum için nefesim kesildi. Ya da daha kötüsü, Jake ölüme terk edilmişti.

" değil. Bu Kömür," dedi beni sokağın doğru itmeye devam ederken.

Biz yaklaşırken Coal başını öne eğdi ama yine de yüzünün ne kadar dağınık olduğunu gördüm.

Bu yüzden mi gitmek zorundaydı? Arkadaşı yaralanmış mıydı?

"O iyi mi?" Rico kaldırımın kenarına doğru ilerlerken sordum, caddenin aşağısında bir taksi görünce kolunu kaldırdı.

"O iyi, bebeğim. Onun için endişelenme," dedi arka cebine uzanıp bir tomar para çıkarırken ve birkaç banknotu soyarken. "Hadi git. İçeri gir. Eve git. Biraz uyu," dedi ve parayı elime sıkıştırdı. Sonra, ben itiraz edemeden kapıyı çarptı ve elini taksinin kaputuna vurdu.

Kalp ağrısına benzer bir şey hissederek, taksi uzaklaşırken ve o gözden kaybolurken gölgesini izledim.

Ancak o zaman bana verdiği paraya baktım. Yüz dolar.

İki dakikalık bir taksi yolculuğu için.

Kyle için daha fazla para, diye tahmin ettim.

Taksi için ihtiyacım olmayanları, çalınan paranın geri kalanının bulunduğu yığının içine gözlerimden yaşlar akıyordu.

Elbette, parayı kardeşimi geri almak için harcıyordum. Ama

Rico'yla istediğim her şeyi kaybediyordum.

Ve ona ne kadar kötü ihanet ettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Rico

"Ne demek *atladı*?" Ertesi sabah ilk iş olarak oturma odasında Renzo tersledi, eve gitmek ve tüm hafta boyunca karısıyla vakit geçirmek için erken aradığı ilk gecede onu uyandırmak istemedim.

"Sadece bu. Üzerine atladılar."

"Beni aramadı mı lan?" Renzo kahve cezvesine doğru yürürken sordu.

"Et dükkanına yakındı," diye açıkladım. "O pislikler geri gelirse diye oraya gitmeye karar verdi."

Renzo başını salladı, çenesinde bir kas titriyordu.

"Kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. İki adam," diye açıkladım.

"Mantıklı. Bu çocuğun dövüşü tek yolu sayıca az olması," dedi Renzo.

Kömür onun küçük evcil hayvan projesiydi.

Çocuk ailenin bir düşmanı olarak başladı. Ancak Renzo, ukalalığını kaybetmeden veya merhamet için yalvarmadan ondan bilgi almaya çalışırken bazı acımasız dayaklara katlandıktan sonra, Renzo, potansiyel olarak ailemize karşı çalışmaktansa ailemizin bir parçası olarak daha iyi olacağına karar verdi.

Coal bir sokak çocuğuydu, uzun tek başınaydı. Bu da onu sert, aç ve değerini kanıtlamaya hevesli yapıyordu. Bu çocuk her zaman yanında morarmış bir göz, patlamış bir dudak ya da yırtılmış bir parmak eklemi taşırdı. Ve biz buna izin verdik çünkü sokaktaki insanların bizim kan dökmeye ne kadar istekli olduğumuzu hatırlamaları her zaman iyi olmuştur.

Birinin ona karşı kazanması nadir görülen bir şeydi.

Ve Coal'ın kime ait olduğunu bilmesi gereken iki adamın yine de onu mahvetmeye karar vermesi iyi değildi.

Renzo iç çekti. "Kömür hiç iyi yaladı mı?"

"Parmak eklemlerini hiç bu kadar kanlı görmemiştım," diye onayladım. Onu temizlemek için yanımda banyoya götürmüştüm. Kısmen lavabodaki suya ihtiyacım olduğu için. Ama aynı zamanda ofisim yaban mersini ve seks gibi koktuğu için.

Sadece ofisimde olanları düşünmek bile sikimin neredeyse yeniden canlanmasına neden oldu. Bu dürtüyü iki kez dindirmeye çalışmış olmama rağmen.

Görmeye başlamıştım ki, onun içine girmekten, aramızda büyüyen bağı becermekten başka hiçbir şey bunu ortadan kaldırmayacaktı.

Keşke lanet olası iş iki dakikalığına dursa.

Renzo, "Yani şu anda Brooklyn'de oldukça berbat bir halde dolaşan iki adam olmalı," diye sözlerini tamamladı.

"Evet. Yani, göze batmayacak kadar sağduyulu olmadıkları sürece."

"Eğer bir Lombardi askerine atlıyorlarsa, bence pek de mantıklı olmadıklarını söylemek yanlış olmaz."

"Doğru. Kaptanlara olanları anlattım ama askerleri ya da ortaklarıyla konuşmalarına izin vermeden önce seninle konuşmak için beklemek istedim."

Renzo kahvesinden bir yudum alırken başıyla onayladı. "Onlara sıyırmış adamlara karşı tetikte olmalarını söyleyelim. Onlara tüm detayları anlatmak zorunda değiliz. Kömür'e iyileşmek için evde birkaç gün izin almasını söyleyin. Ama sokakta ne kadar çok göz olursa o kadar iyi. Bu pislikleri bulmalı ve kimin için çalıştıklarını öğrenmeliyiz. Eğer birileri varsa."

Ben de öyle düşünüyordum.

Renzo'nun omuzlarıma bu kadar çok iş yüklemesinin nedeni buydu. O kadar uzun süredir yan yana çalışıyorduk ki neredeyse aynı beyni paylaşıyorduk.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"O yangını Cage ile söndürdüm," dedim. Renzo'nun evcil projelerinden bir diğeri idi. Eski bir kaptanın şımarık, berbat oğlu olan Cage, Renzo ele geçirmeden, tozunu almadan, temizlemeden ve işe koymadan önce kendini her türlü pisliğe bulaştırmıştı.

O zamandan beri, oldukça güvenilir bir asker oldu. En çok kazananımız değil ama iyi iş çıkarıyor. Üzerinde çalıştığı bir iş gitmiş ve bu durumdan rahatsız olan yerel bir ekibin ayağına basmasına neden olmuştu.

Müdahale. Sadece biraz gerekiyordu. Ama ileride herhangi bir tartışmayı önlemek için Cage'i başka bir mahalleye taşımak zorunda kaldım.

"Güzel. Pekâlâ. Ben Coal'la olan meseleyi anlatmadan önce bir şey duyarsan bana haber ."

" , " diye kabul ettim.

"İşler nasıl?" diye sordu.

"İyi. Fiyatlardaki küçük artış yine de bölgedeki pek çok mağazadan daha az, bu yüzden insanlar şikayet etmiyor. Geçmesi gereken bir miktar paran var mı?" diye sordum.

Her kara para aklama operasyonunda olduğu gibi benim de iki defterim vardı. IRS'ye bakmaya geldiklerinde göstereceğim, bazı harcamaları şişirmek için pişirilmiş olanlar ve iş aracılığıyla ne kadar para yıkadığımı ve ceplerime geri gönderdiğimi gösterenler. Çoğunlukla sadece benim ve Renzo'nun. Paralarını nasıl aklayacaklarını bulmak diğer herkesin işiydi.

"Evet," dedi Renzo, ofisine gidip bir sırt çantasıyla geri dönerken. "Aşağı yukarı yirmi beş bin dolar," dedi bana. "Bir kerede çok mu fazla?"

"Tüm tadilatları yaparak bu işi halledebilirim. Yeni dilimleme makineleri, televizyonlar ve kamyonların arkasından çıkan şeyler var, aşağı yukarı. Her şey yoluna girecek."

"Güzel. Teşekkürler."

"Renzo, kitabımı nereye koydun?" Lore, Renzo'nun karısı, üst kattan seslendi.

"Dün gece komodinin üzerinden düşürmüştün, hatırladın mı?" Renzo seslendi, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Seni kız arkadaşının yanına bırakayım," dedim ve sırt çantamın askısını omzuma atıp kapıya doğru ilerledim.

Elimde değildi; aklım yine ofisteki Kick'e kaydı.

Geçmişte ilişkiler üzerine fazla düşünmemiştim. Belki de kendi geleceğim için bu olasılığı düşünmemi sağlayan şey ailemin üyelerinin birlikte yaşamaya başlamasıydı.

Renzo, Lore ile birlikte. Cinna ve Dav. Elian ve Elizabeth. Yüzükleri, çocukları ve bunun gibi şeyleri düşünmeye başlamamış birkaç OG adamından .

Kick ile bir avuç etkileşim ve aniden bu boku hayal ediyordum. Daha önce hiç düşünmediğim şeyler aklıma geldi. Mesela tek yatak odası olan dairemin yeterince büyük olmayacağı gibi.

çocuk sahibi olmak için. Ve eğer kendimden başka birini korumak istiyorsam, bunun güvenlik açısından lojistik bir kabus olduğunu.

" , " dedim, asansörden çıkıp Renzo'nun binasından çıkarken bir elimi yüzümde gezdirdim.

Üzerimde o kadar parayla dolaşmak istemediğim için et dükkanına geri döndüm.

Kirli parayı masamın altındaki kasada bulunan temiz paradan ayrı tutarak, ofisimde tadilat sırasında bir resmin arkasındaki kasada sakladım.

Defterleri dengelemek için acelem yoktu ama zamanımı dolduracak başka bir şey de yoktu, yani tek yapacağım Kick'i ve bir gece önce Kömür kesintiye uğramadan başladığımız şeyi düşünmekti. Ben de oturdum ve çalışmaya başladım.

Saatler sonra ortaya çıktığımda, işler yolunda .

Yani, hesaplarıma göre gerekenden sadece birkaç bin dolar eksikti. Ama Renzo'nun bana söylediğinden daha azını vermiş olma ihtimali de vardı. Ya da belki benim matematiğim doğru değildi.

Bu konuda ter dökecek kadar değildi. Ama bir dahaki sefere defterleri dengelediğimde, bunun bir eğilim olmadığından emin olmak için daha dikkatli olacaktım.

"Anne, kendine ne yaptın şimdi?" Ön tarafa doğru Ricky'nin sorduğunu duydum, aklımda ailenin geri kalanıyla birlikte Coal'a atlayan pislikleri bulabilmek için sokağa çıkmadan önce yiyecek bir şeyler vardı.

"Et dilimleyiciyi temizlerken dikkatli degildim," diyen Kick'in sesi daha dükkânın önüne adım atmadan bana ulaştı.

"Siktir kızım," dedi Ricky tıslayarak. "Parmağının bir kısmını mı kaybettin?" "Hayır, Tanrı'ya şükür. Sadece derin bir kesik. Üzerinde kelebek kapaklar var." "Demek Kick bir sandviç yemeyecek," dedim, Kick'in kafasını izlerken.

bana doğru savruldu. Bir an için gözleri parladı. Ama çok hızlı bir şekilde ışık kayboldu ve yerini daha karanlık bir şey aldı.

"Evet, önemli bir şey değil. Ben halledebilirim. Her zaman yapacak bir sürü stoklama ya da temizlik işi vardır," dedi Ricky. İyi bir yöneticiydi çünkü her şeye hazırды.

Kick, Ricky'ye yüzünü buruşturarak, "Yine baş belası olduğum için özür dilerim," dedi. "Hayır, öyle deme. Hepimiz aksilikler yaşarız."

Kick bir elini kalbine bastırarak, "Ah! Lafı açılmışken," dedi. "Oğlunuz ?"

"O iyi. Kaykayından düştü. Kolunu kırmış. Ama karısı kafasında kötü bir yaralanma olduğu için çok korkmuş. Her yeri kanıyordu. Meğer kaskı kafasını kesmiş. Beynini kurtarmış ama kendi başına biraz hasar vermiş."

Kick, "İyi olmasına sevindim," dedi.

"Çocuklar saçlarını beyazlatacak," diye uyardı Ricky, şakaklarından saçlarına doğru örülmeye başlayan çizgileri göstererek. "Çocuk yapmayı düşünüyor musun?"

Kick, "Bunu pek düşünmedim," diye itiraf etti.

"Eh, hala gençsin. Yuva kurmadan önce tüm çılgınlıklarını atman iyi olur. Zamanla çocuklar bu görevi devralacaktır. Marcus, dün geceki oyun için bana elli dolar borçlusun," diye seslendi Ricky, bir başka çalışan ön kapıdan içeri girerken. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" diye sordu, Kick kendini meşgul etmeye çalışırken iki adam oyun hakkında konuşmaya başladı, bana bakmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi.

"Parmağını nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"değil. Bu sabah saçımı tek elle yıkamaya çalışırken çok zorlandım ama atel kesinlikle çok fazla vurmamamı sağlıyor. Gerçi Evander bunu kendisine karşı kişisel bir saldırı olarak algıladı."

"Bu kedi tam bir belası."

"Kesinlikle çok karakterli biri," diye onayladı. Ve yine, büyüyen ıstık garip bir hüznle bastırıldı.

"Biraz uyudun mu?" diye sordum.

"Biraz," dedi ama gözlerinin altındaki torbalar farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Hey," dedim, ona yaklaşarak, üzerinde yükseldim. " oluyor?" I sordu.

"Ne?" diye ciyakladı. "Hiçbir şey," diye ısrar etti ama gözlerinin o kadar geniş ve endişeli görünmemesi için bir saniye geçmesi gerekti.

"Bebeğim, hadi..."

"Uykusuzluk yüzünden biraz dalgınım," dedi omuz . Üstüne gitmek istedim.

Ama diğer işçiler içeri doluşuyordu. Ve bana bilgi vermek istemeyen bir kadından bilgi almaya çalışmak de becerikli olduğum bir iş değildi.

"Benden bir şey ister misin?" Ricky'nin yanından geçerken sordum.

"Hayır, dostum. Bu iyi yağlanmış bir makine."

"Pekâlâ. Daha sonra döneceğim. Eğer şüpheli bir durum olursa adamlarımdan biri ön tarafta olacak."

Bununla birlikte, biraz boşlukla Kick hakkında daha az düşünebileceğimi düşünerek dışarı çıktım.

Bu da tabii ki geri tepti.

Tam kapanış saatinde beni et dükkanına geri götürdü, ofisimde başladığımız işi bitirmeye niyetliydi, aramızdaki ihtiyacı nihayet harekete geçirirsek belki tüm bunları geride bırakıp normale düşündü.

Ben daha içeri girmeden, onun Marcus'la birlikte ön kapıdan çıktığını gördüm; Marcus kapıyı kilitlemek için döndü ve güvenlik kapısını indirdi.

Marcus, ters yöne doğru yürümeye başlamadan önce Kick'e "Görüştürüz," dedi.

Başımı salladım, onu eve bırakmayı teklif etmediği için sinirlenmiştim. Her ne kadar aramızdaki işler profesyonel olmaktan çıkmadan önce, geceleri onu eve bırakmayı da pek teklif etmemiş olsam da.

Birkaç metre . Beni henüz fark etmemişti. yüzden sokaklarda esen soğuk rüzgâra karşı kapüşonunu yukarı çekip sağa sola bakmasını izledim. Sanki birini arıyor, birini bekliyormuş gibiydi.

Kıskançlık aniden ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı, başka bir adamın onunla birlikte evine gittiğini, dairesine girdiğini, onu yatağa götürdüğünü hayal ettiğimde içimde bir burkulma, yanma hissi oluştu.

Ben farkına varmadan, alçak, neredeyse hırıltılı bir ses benden kaçtı ve Kick'in kafasını bana doğru kırbaçlamasına neden oldu.

Durduğum yerde gölgede kalmış olmalıyım, çünkü duruşunun sertleştiğini, sonra döndüğünü ve güçle uzaklaşmaya başladığını izledim.

"Tekmele!" Ona doğru koşarak . "Bekle."

"Rico?" diye sordu, bana doğru dönerken eli göğsüne .

"Seni korkutmak istememiştin," dedim. "Seni eve bırakacağım," dedim. Sonra yüzünün düştüğünü gördüm. "Başka planların mı var?" Tepkisinden olması gerekenden daha fazla rahatsız olarak sordum.

"Hayır," dedi, bakışları üzerinden atarak. "Hayır, tabii ki değil. Tamam. Teşekkürler."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tekme

Başka planlarım vardı.

Aslında büyük
planlar.

Çünkü Kyle ve adamlarından önde olduğuma emindim.

Bir gece önce ofiste olanlardan sonra eve döndüğümde uyuyamamıştım; zihnim Rico'yu düşünmekle meşguldü.

Onun yerine araştırmama geri döndüm. Kyle ortaya çıkıp kardeşimin aslında kayıp olmadığını, rehin tutulduğunu söylemeden önce başladığım şeylere.

Ve bazı soygunlar ile Bronx'taki genel bir yer arasında bir bağlantı bulduğumdan oldukça emindim.

Haritamdaki tüm noktaları gerçekten birleştirdiğimde, hepsi bu büyük dikkörtgeni oluşturuyordu. Sanki bunları yapan her kimse, merkezdeki alanda soygun yapmaktan aktif olarak kaçınmaya çalışıyordu.

Bu da, sanki bir sürü polisiye dizide duymuşum gibi, faillerin muhtemelen o bölgede yaşadığı anlamına geliyordu.

Ya da en azından benim çalıştığım teori buydu. İşten sonra o bölgeye gidip etrafa bakacak, Kyle'ı ya da diğer adamı görüp görmediğime bakacaktım.

Yıllarca birlikte yaşadığım Kyle'ın gazoz makinelerindeki gazozlara bağımlı olduğunu biliyordum. Teneke kutular ve şişeler ona göre değildi. Onları marketten almak zorundaydı.

Her gece bir bakkalı gözetleyebilirim, onu bir şeyler almaya giderken yakalayabileceğimi düşündüm.

Elbette uzun ve sinir bozucu bir süreç olacaktı. Ama dairemde kırımın üstünde oturup Jake'in işkence görüp görmediğini ya da Kyle'ın ona istediği kadar para vermediğim için bir gün beni sokaktan alıp almayacağını merak etmekten daha iyi görünüyordu.

Rico'nun ortaya çıkmasıyla bu planlar tamamen suya düşmediyse bile en azından ertelendi.

Bu kesintiden rahatsız olmam gerektiğini biliyordum. Yine de rahatlamaya karşı koyamadım. Heyecan dalgası neredeyse anlıktı ve kontrol edilemezdi. Rico'nun ve işinin içine nasıl ettiğim düşünülduğünde, ne kadar yanlış olursa olsun.

Kendime benimle yürümesine izin vermemin akıllıca olduğunu, çünkü bunu reddetmenin şüphe çekeceğini söylemeye çalıştım. Ama sadece onunla biraz zaman geçirmek istediğim için bahaneler uyduruyordum.

"Parmağın nasıl?"

"Sorun yok. Kontrol etmek için daha önce açmıştım. Şimdilik her şey yolunda. Ateli ve sargıyı çıkarmamın birkaç günden fazla süreceğini sanmıyorum."

"Yine de bu kapakları çıkarmaya çalışmayın," diye uyardı. "Bırakın kendiliğinden çıksınlar," diye ekledi sokağıma dönerken.

Kyle'ın casuslarının beni bekleyip beklemeyeceğini, beni Rico'yla görüş onunla olan bağlantım ve bu sayede ondan daha fazla para koparabileceğim konusunda yanlış fikirlere kapılıp kapılmayacağını merak ederek gerildim.

Ama sokaklar boştu ve binaya tek başımıza girdik.

Asansöre doğru ilerlerken sıcak hava açıkta kalan tenimi yaktı. İçine girene kadar Rico'ya ön kapıda veda etmem gerektiği aklıma gelmedi. Kapıyı açık tutmadım ve onu sessizce yukarı davet ettim.

Ama fark ettiğimde artık çok geçti.

Belki de bilinçaltımın başından beri planladığı şey buydu.

Anahtarımı almak için cebime uzanıyordum ki Rico arkamdan bileğimi kavradı, beni çevirdi ve dudakları dudaklarıma çarparken beni kapı aralığına doğru bastırdı.

Son öpücükteki çekingenliğin hiçbirisi yoktu. Yumuşak, tatlı bir keşif yoktu. Dudakları aç bir şekilde dudaklarıma yapışmış, sertçe bastırıyor ve bir karşılık istiyordu. Ve ben sadece... onun içinde eridim.

Kollarımdan biri boynuna dolandı, onu yakın tutarken diğeri boynunun yanına gitti, dudakları tekrar tekrar dudaklarımın üzerinde gezinirken, dili dudaklarımın üzerinde gezinmeden önce dudaklarımın kenarını okşadı.

Elleri sırtımdan aşağı kayarak kışıma battı, beni ona doğru daha sıkı bir şekilde sürükledi, bana bastırdıkça kendi arzusunun farkına varmamı sağladı, kendi arzusunun yayılmasını sağladı, ceketim, gömleğim, her şeyim çok sıcak ve kısıtlayıcı hissedene kadar beni içten dışa ısıttı.

Beni uzunca bir süre kendine çekti, sonra elini cebime sokup uzandığım anahtarı aldı ve kilide sapladı.

Beni dairenin içine doğru geri geri götürdü, beni döndürdü ve bu sefer içeriden kapıya çarptı.

Aşağı uzanarak kalçamın tuttu, yukarı çekti ve beline doladı. Kaldıraç olarak kullanmak için iki kolumu da boynuna dolayarak diğer bacağımı da kaldırdım.

Sonra döndü, kanepeye doğru yürüdü ve ben üzerine çıkarken aşağı indi.

İhtiyacım tarafından tamamen tüketildiğimde, kalçalarımı onun kucağına bıraktım ve ihtiyacıma karşı sertliğini hissettim. Rico'nun elleri kalçalarımın gidip beni ona doğru sallayınca içimden kısıp bir inilti yükseldi.

Ona karşı tekrar sallandığımda, elleri kalçalarımın uzaklaştı. Ceketimin fermuarını tutup aşağı çekti, ardından ceketini omuzlarımdan sıyırdı.

Rahatlama anıydı.

Sonra gömleğimi kaldırmaya başlarken parmak uçlarının karnımın derisi üzerinde fısıldadığını hissettim.

Kollarımı yukarı kaldırarak gömleği çıkarmasına izin verdim ve beni çok sıkıcı, siyah, fırfırsız bir sütyenle bıraktı, çünkü onu satın aldığımda kendimden başka kimsenin görmesini beklemiyordum.

Yine de Rico'umunda değil gibiydi, o seksi küçük gümbürtü içinden geçerken ve elleri göğüslerimin üzerinde kapanmadan önce parmaklarının arkası yanlarımı okşarken.

Başım geriye düştü ve Rico bunu bir davet olarak algılayıp eğilerek dudaklarını boynumun sütununa bastırdı. Zar zor öpüşleri ve dilinin darbeleri tenime yayılan orman yangınları gibi beni yakıyordu.

Elleri sırtımın arkasına geçti, kopçalarımı çözdü, sonra askıları omuzlarımdan aşağı çekti ve sütyeni tamamen fırlatıp attı.

Artık daha çok bir hırıltıya dönüşen o gümbürtü yine içinden geçti.

Sonra aniden yüzünü göğüslerimin arasına bastırdı, derin bir nefes aldı ve onun yakınlığı, jestin samimiyeti omurgamda bir ürperti yarattı.

Ama sonra başı kaydı ve dudakları meme ucumun etrafına kapandı, elim başının arkasına vurup onu bana doğru tutarken, emerken, yalarken, dişleriyle sıyrırken boğuk bir inilti çıkmasına neden oldu.

Kalçalarım vahşice ona doğru sallanırken, vücudumdaki her kas gergin, içimdeki ihtiyaçtan kurtulmak için çaresizce çırpınırken, diğer göğsümdeki tatlı işkenceye devam ederek yer değiştirdi.

Uzaklaştığında dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve elleri yukarı kalkarak saçlarımı atkuyruğumdan kurtardı, ta ki saç telleri omuzlarımın çıplak tenine dökülüp dalga geçene kadar.

Elimi uzattım, tuttum, doğrulup kendi çıkarana kadar çektim ve yana fırlattım. Sonra beni tutup kendine doğru çekti.

Onun iniltisi, çıplak teninin bana değdiğini benim inlememle boğuldu. Ben.

"Kaldır," dedi, sonra kalçalarımın tuttu ve ben kaldırmayınca çekti. hemen istediğini yaptı.

Elleri yanlarımdan aşağı kaydı, pantolonumun ve külotumun bel bantlarını yakaladı ve aşağı çekti. Her iki bacağımı da serbest bırakmasına izin vererek yer değiştirdim.

Sonra onun için tamamen çıplak kaldım.

Elleri hiç vakit kaybetmeden kığımın üzerinde kayıyor, sıkıyordu. Sonra eli kalçalarımın arasındaydı, yarığımı okşayarak bacaklarımı titretti.

"Şimdiden benim için çok ıslak," diye mırıldandı parmakları aşağı kayarken, sonra içime kayarak benden bir inilti kaçmasına neden oldu.

Bakışları benimkilere kaydı, parmakları geri çekilirken beni izlerken göz kapakları kendi arzusuyla ağırlaştı, sonra tekrar içime girdi.

"Bütün gün bundan başka bir şey düşünmedim," dedi, parmakları daha da sertleşerek beni daha hızlı yukarı itti.

Avucunu yarığıma dayayıp parmakları beni çalıştırmaya devam ederken klitorisimi çalıştırdığında küçük miyavlamalarım ve inlemelerim yüksek sesli inlemelere dönüşüyordu.

Yaklaşırken öne doğru eğildim, duvarlarım sertçe gerilirken yüzümü boynuna bastırdım.

"İşte bu," diye mırıldandı, boştaki eliyle enseme masaj yaparken, "benim için gel."

Aynen öyle yaptım, dalgalar içime tekrar tekrar çarparken ağladım.

Kalbim küt küt atarken, nefesim sık ve çılgın nefesler halinde gelirken bedenim gevşedi.

Rico'nun parmakları hâlâ içimdeydi ve bir şekilde ihtiyacımın bir kez daha büyümeye başlamasını sağlayan tembel küçük daireler çiziyordu.

Değişimi hisseden Rico aniden hareketlendi, aşağı doğru kaydı. Niyetini anladığımda bile yerdeydi ve sadece başı koltuk minderlerinin üzerindeydi... tam bacaklarımın arasında.

Dilinin klitorisimi bulmak için yarığımdan yukarı çıktığını hissetmeden önce bile bir inilti benden kaçtı. Kalçalarımın titremesine neden olan yavaş daireler çizdi, kanepenin arkasına tutunmamı sağladı ve serbest bırakma ihtiyacı her geçen saniye daha da ısrarcı hale geldikçe nefes nefese kaldım.

Parmakları hâlâ içimdeydi, itiyor, daireler çiziyor, sonra üst duvarımı okşuyordu.

daireyi doldurdu, çünkü beni merhametle itmeden önce beni kenara daha da yaklaştırdı.

Rico kayarak arkama geçtiğinde, parmakları üzerimde gezinirken ben hâlâ öne eğilmiştim, yüzüm inlemelerimi bastırmak için kanepenin arkasına gömülmüştü.

Yan taraflarımdan aşağı, kalçalarımın dışından, kıkımın üzerinden, sırtımdan ve son olarak göğüslerimi avuçlamak için etrafımdan dolaştı, dudakları boynuma daldırırken beni kendisine doğru çekti.

Nefes alış verişlerim biraz sakinleşirken bir iki dakika daha benimle dalga izin verdim.

Sonra ona uzandım, onu kanepeye bastırdım ve tekrar üzerine oturmak için hareket ettim.

Sorumluluğu üstlenmekte hiç rahat olmamıştım ama Rico'da kendimi güvende hissetmemi, onun beni keşfettiği gibi beni de keşfetmesini sağlayan bir şey vardı.

Dudaklarım çenesini, kulağını, boynunun sütununu öptü, dilimin ucuyla nabzını yokladı ve sonra aşağıya doğru devam etti.

Göğsünü öpüp karnına doğru ilerlediğimde nefes alış veriş hızlandı sıkıştı. Dokunuşumla kasları gerildi ve

Ben alçalmaya devam ederken eli enseme vurdu. İtmiyordum, sadece tutuyordum.

Dudaklarım kot pantolonunun bel buluştu ve elim düğmesini ve fermuarını açmak için hareket ederken dilimi üzerinde gezdirdim.

Elim kalın sikinin dolanarak içeri uzandığımda nefesini içine çekti.

Seksim kasılırken küçük bir inilti benden kaçtı, onu kabzasına kadar okşamadan önce pantolonundan kurtardığımda sadece içimde olduğu düşüncesi beni ağrıttı.

Sonra , dilimi başının etrafında, uzunluğunun alt tarafında gezdirdim, nefesinin sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıkmasını, parmaklarının kafatasımın arkasını ezmesini sevdim.

"Kahretsin," diye inledi dudaklarım sonunda onun etrafında kapanıp onu yavaşça derinlere çekerken.

Onu olabildiğince derine aldığım da kalçaları sarsıldı. Sonra elleri saçlarımı tutuyor, topluyor ve ensemd e yumruk yapıyordu.

"Bana bak," dedi, karnımı hoplatan hırçın bir sesle. "*Siktir*," diye homurdandı, göz kapaklarım aralandı ve siki hâlâ ağızımdayken ona baktım.

Sonra onu çalıştırmaya başladım. İlk başta yavaşça, beni kızdırmaktan hoşlandığı gibi, sonra daha sert ve daha hızlı, ağızımı dolduran tadı, homurtuları ve inlemeleri beni teşvik ediyor.

Ta ki aniden eli saçlarımı kavrayıncaya kadar, aleti dudaklarımın arasından kayana kadar geri çekilmekten başka çarem kalmayıncaya kadar çekmeye devam ederken kafa derimdeki acı garip bir tür zevke dönüştü.

Ben tekrar kucağına tırmanana kadar çekmeye devam etti. Sonra dudakları yine benimkilerin üzerindeydi.

Kalçalarım aşağıya doğru inerken sert, neredeyse morarmış bir şekilde, sikinin yarığıma doğru kaydığını hissettim ve içimi bir ürperti kapladı.

Vücudu yer değiştirip eli arka cebine kayarken Rico'nun içinden bir gümbürtü .

Tek eliyle karıştırdı, aradığını buldu, sonra beni geri itti, böylece aramıza uzanıp prezervatifi takabildi.

Bitirdiğinde kalçalarımı geri çekti, dudakları yapışırken ona karşı sallanmaya devam izin verdi, ağızım şişene ve aşırı hassaslaşana kadar beni uzun uzun ve sertçe öptü.

Geri çekildim, yukarı kaldırdığımda ağırlaşmış gözlerle onu izledim, sonra kalınlığını bana karşı hissedene kadar geri kaydım, sonra yavaşça aşağı kaydım.

Tabana doğru kayarken alçak sesle ettiği küfür benim uzun iniltime karıştı. Elleri kıcıımı kavramak için aşağı doğru hareket etti ve beni ona doğru sürükledi, içimden bir inilti çıkardı.

"Bin bana," dedi, sesi sert bir talepti.

O zaman yapıyordum. İlk başta tereddütle, en iyi hissettiren hareketi buldum, sonra içimde ihtiyaç arttıkça daha sert ve daha hızlı, her geçen saniye daha fazla bükülen bir sıkışma hissi.

Duvarlarım onun etrafında sıkılaşıırken Rico, " bu," dedi. "Benim için gel."

Sonra yüzümü boynuna gömdüm ve dalgalar içime çarptıkça ağladım.

Rico kalçalarını içime sokup çıkararak beni zorladı.

Ve orgazm sonunda üzerimdeki etkisini bıraktığında, onu hâlâ içimde sert bir şekilde buldum.

"Seninle işim henüz bitmedi," dedi dişleri dudaklarımı şakacı bir şekilde ısırırken.

Kolunu kalçalarıma doladı, sonra döndü, beni kanepede altına aldı, bacaklarım ona sarılırken dudakları dudaklarımdaydı.

Sonra beni becerdi.

Sert ve derin, her itişte her parçamı alıyordu.

"Siktir," diye inledim, yüzümü boynuna yasladım, kollarımı ona sımsıkı doladım, beni bir kez daha o sınıra yaklaştıırken tutunmaya çalıştım. Her santimim sarmalanmış, parçalanmaya hazır hissediyordum, ta ki sonunda parçalanana kadar.

Orgazm, Rico beni devam ettikçe, sanki o da benim kadar zevk alıyormuş gibi, içimde durmadan yuvarlanan uzun zevk artçılarıyla bir patlamaydı.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum ki beni çekip karnımın üzerine yuvarladı, sonra kalçalarımın tutup kıcıımı kendisine doğru çekti.

Başının yarığımın yukarı doğru kaydığını, bir saniyeliğine klitorisimle alay ettiğini, sonra geri kaydığını ve içimin derinliklerine çarptığını hissettiğimde parmakları kalçamda büküldü.

Yastığa doğru haykırdım, kalçalarım sıkıştı, beni becermeye başladığında kendimi öncekinden daha hassas buldum. Bu sefer sert değildi. Sadece hızlı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

Elleri dolaştı, kalçalarımın arasına girip klitorisimle ilgilenirken beni becermeye devam etti, zaten karıncalanmış, bitkin bedenimden sadece bir orgazm daha talep etti.

Duvarlarım onun etrafında kenetlenirken Rico, "İşte orada," diye inledi. "Sikimi bir kez daha sıktığını hissetmeme izin ver," diye talep etti. Sonra, emrettiğı gibi yaptım. "Siktir," diye inledi. "Aferin kızıma," dedi, beni inleterek sismeye devam etti, sonra derinlere daldı ve iniltili bir lanetle boşaldı.

Rico yanımdaki kanepeye çöktü, bacaklarım kucağına sarkana ve başım omzuna yaslanana kadar beni geriye çekti.

Bir kolunu kalçalarıma dolamıştı. Diğeri eli enseme tutuyor, sanki uzaklaşmaya niyetim varmış gibi beni ona yaslıyordu.

Hayatımın irkin gerçeklerinin istediğimden daha çabuk geri geleceğini biliyordum. Kısa bir süre için de olsa bunun tadını ıkaracaktım.

Orada oturup Rico'nun kalp atışlarının sesini dinledim ve odun dumanı ve purolarla çevrelenerek, o gittikten sonra bile kokunun üzerimde kalması için dua ettim.

Her şey çok rahatlatıcıydı. Çok rahatlatıcı.

Ne kadar yorgun olduğumun farkına bile varmadan uyuyakalmışım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rico

Kick'e daha sıkı sarıldım, sonra kalkabilmem için onu yavaşça kanepede yan yatırdım.

Pantolonumu yukarı çekip koridordan banyoya girdim, temizlendikten sonra Kick'in yatak odasına gidip yatağının üzerindeki örtüleri aldım.

Kıpırdamadan önce yarım saat boyunca üzerimde baygın yatmıştı ve onu sıcak tutabilirsem uykuda kalacağını ve çok ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayacağını umuyordum.

"Selam dostum," diye selamladım beni tezgâhtaki pozisyonundan Kick'i örterken izleyen Evander'i. "Sana yemek vermedi, ha?" Başını kaşımak için yanına giderek sordum. "Dinle, eğer seni beslersem, uyumasına izin ver misin?" Küçük metal yiyecek kutularını bulana kadar dolapları karıştırmaya başlarken sordum.

Kasesine boşaltırken beni izledi, sonra beklentiyle bana baktı. "Ah, doğru ya. Süt," dedim, almak için buzdolabına gittim, bir kokladım, sonra kase nin diğer tarafına biraz döktüm. "Son zamanlarda ona karşı daha nazik olduğunu duydum," dedim o . Bakışlarım kanepeye kaydı, Kick bir milim bile kıpırdamamıştı, bordo saçları yüzünü hafifçe örtüyordu, dudakları uykuyla ayrılmıştı. "Anlıyorum," diye ekledim.

Bilmiyorum, bitmiş gibi hissetmeyi bekliyordum. Bunun öncesinde düşündüğüm gibi. Onu sistemimden atıp hayatıma devam edebilirdim. Onu takıntı haline getirmeyi bırakacaktım. Çocuklar için fazladan yatak odaları olan, hepimizin oturabileceği bir yemek odasına sahip yeni bir daire almak gibi aptalca şeyler hayal etmeyi bırak.

Kedi sütünü bitirip kendini temizlemeye başladığında "Tanrım," diye iç geçirdim.

Eve gidip biraz uyumam gerekiyordu. Bakalım biraz mesafe kafamı daha berrak hale getirebilecek miydi?

Yine de bir parçam kapıya doğru ilerlemek için mücadele ediyordu. İkimiz için de en iyisinin bu olduğunu bilsem bile.

Yaşadığımız şey eğlenceliydi.

Ama artık ikimizin de hayatına devam etmesi gerekiyordu.

"Bırak uyusun, tamam mı dostum? Buna ihtiyacı var," dedim Evander'a ve kapıyı kilitleyip dışarı çıktım.

Dairesinden uzaklaştığım her adımda yanlış hissediyordum. Ama bacaklarımı beni taşımaya devam etmeye zorladım. Binanın dışına. Sokağa.

Birkaç bina aşağıda takılan iki adam gördüm ve Kick'in dairesine girmek isteyebilecekleri karşı oraya gidip *suratlarını* dağıtmak için delice bir istek duydum.

Ve bu çılgınca not üzerine, eve kadar bütün yolu soğukta yürüdüm. Bu da Kick'e karşı hissettiğim duyguları soğutmak için hiçbir işe yaramadı.

"Vay, vay, vay," dedi Bass daireye girer girmez, elinde içkisiyle oturduğunu görmek için lambayı yaktı.

"Sokağa çıkma yasağını geçmiş genç kızını bekleyen bir anne gibi orada oturmuş ne halt ediyorsun?"

"Peki sen nerelerdeydin genç adam?" Bastian sordu, kendime bir içki hazırlayıp kanepeye dudaklarında bir gülümseme belirdi. Nefes aldığını ve gözlerindeki ışığın parladığını gördüm. "Her tarafım yaban mersini gibi kokuyor," dedi.

"Yapma."

"Hey, bu iyi, dostum. Lanet bir top gibi sarıldın. Bu kadar uzun süre sikişmeden kalmak iyi olamaz."

"Dostum, ne kadar oldu? Taşındığından beri bir hafta falan mı oldu?"

"Seks yapmama konusunda uzman biri olarak, bir haftanın çok uzun olduğunu düşünüyorum.

Ee, ne yapıyorsun evde?"

"Sen neden ?" Viskimi yudumlarken dönüp duran düşüncelerimi yavaşlatması için dua ederek sordum. Hepsinin içinde Kick vardı.

"Dışarı çıktığımdan beri bu hatunun peşindeyim. Sonunda anlaştıysak, en azından geceyi burada geçirirsin diye düşündüm. Hafta sonu.

Ay. Burası tamamen ," dedi ve dairenin etrafında el salladı. "Gerçi tüm bu sanat eserlerini kaldırmam gerekecek."

"Sanatın nesi var?" Etrafıma bakarak sordum. Doğrusu, üzerinde pek düşünmemiştim. Baskıları boya almak için girdiğim bir dükkânda bulmuştum. Onlar, bilirsiniz, dekorla uyumluydu. Düşündüğüm tek şey buydu.

"Bu çok kötü, dostum," dedi bana başını sallayarak. "İçeride ailelerinden gelen mektupların arkasına kurşun kalemle daha iyi iş çıkaran adamlar tanıyordum."

"Hazır buradayken daha iyi bir şey koymaktan çekinmeyin." "Ben buradayken mi?" Bass sordu. "Burası benim." "Nereye gidiyorum lan ben?" diye sordum.

"Altı ay veriyorum, en fazla on."

"Neye kadar?"

"Daire arıyorsun. Fazladan birkaç yatak odası olan bir şey. Daha büyük mutfak. Büyük ve küçük dolaplar..."

"değil," diye ısrar ettim ama sesimdeki vurgu eksikliğini ben bile duydum.

". Meraktan soruyorum," dedi bana gülümseyerek, "Renzo, Dav ve Elian da senin yerindeyken aynı şeyi söylediler mi?"

"Hiçbiri benim değildi. Renzo ateşkesi güvence altına alıyordu."

"Ama karısına aşık oldu."

"Dav'ın Cinna'yla arasında her zaman garip bir "olacaklar-olmayacaklar" ilişkisi vardı." "Ve sonra ikisi tamamen aşık oldular ve gençlerini büyütüyorlar birlikte."

"Elian her zaman bir eş ve çocuklar isterdi. Yani bu hiç de şaşırtıcı değildi."

Bass öne doğru eğilerek, "Sana bir şey soracağım," dedi ve kollarını kalçalarına dayadı.

"Pekala..."

"bu kadar farklı olduğunu düşündüren ne?" "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"En yakın arkadaşlarınız, aileniz olarak gördüğünüz kişiler, hepsi yuva kurdu ve bu onlar için iyi, değil mi?"

"Evet."

"Seni bu kadar farklı yapan ne?" diye sordu, sonra ayağa kalktı ve odasına doğru yürüdü.

Bu kadar dikkat dağıtıcı değildi. Yine de haklı olduğu bir nokta vardı, değil mi?

Neden Renzo, Dav ve Elian'ın sahip olduklarına sahip olamayacağımı düşünüyordum? Eğer bunun nedeni kendimi hiçbir zaman bir yuva kurmuş olarak görmememse, o zaman bunu aramamanın, çıktığında onu yakalayamayacağınız anlamına gelmediğini görmek için sadece iş takıntılı Renzo'ya ya da sadece bir düzüşme için Dav'a bakmam yeterliydi.

Evet, tek fark Kick'in benim için çalışıyor olmasıydı. Ama bu onun hayallerindeki iş değildi, işler tuhaflaşırsa ayrılmak için gerçekten depresyona girecekti. Bu sadece faturaları ödemenin bir yoluydu. İşler yolunda gitmezse, başka bir iş bulabilirdi. Ya da benim için çalışmaya devam edebilirdi.

Neden bunun tek seferlik bir şey olması için bu kadar uğraşıyordum? Açıkçası, bundan daha fazlasını istiyordum.

Birden, keşke gece kalsaydım diye düşündüm.

Kick'in uyanacağını hayal ettim - onun iyiliği için, umarım saatlerce uyuduktan sonra - beni gitmiş bulacaktı. O zaman muhtemelen bütün sabah boyunca terleyecek ve işe gelmenin zor olup olmayacağını merak edecekti. Belki de hiç gelmeyecek.

İçim burkuldu.

Ama gelmemeye karar verirse, onu nerede bulacağımı biliyordum. Onu bulabilir, aptallık ettiğimi ve aramızdaki bu şeye bir şans vermek istediğimi söyleyebilirdim.

Ne için şans, gerçekten bilmiyordum.

Tek bildiğim ilişkiden hoşlandığımı. Ve henüz bırakmaya hazır değildim.

Bu plan bile neredeyse hiç uyuyamadım. Sonra denemeye devam etmenin faydasız olduğuna karar vererek duşumu aldım, giyindim ve kışımı sürükleyerek işe gittim.

Çok fazla kahve içtiğim ve Kick'in gelip gelmediğini kontrol ettiğim yer. Sonunda geldiğinde vardiyasının başlamasına bir dakika vardı ve şimdiden kuyruk . Herkes yaklaşan tatiller için et siparişi vermek istiyordu. Bu yüzden onu yalnız yakalayıp konuşmaya çalışmak imkânsızdı.

Yine de bu ona bakamayacağım anlamına gelmiyordu. Ve o daha iyi görünüyordu.

Uyku, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve torbalar için harikalar yaratmıştı.

Gözleri daha parlaktı. Cildi bile daha parlak görünüyordu. Yine de bunun uykudan mı yoksa orgazmdan mı kaynaklandığını kimse tahmin edemezdi.

"Tekme," diye seslendim koşuşturmanın en kötüsü nihayet yavaşladıktan sonra. "Seninle bir dakika görüşebilir miyim?" diye sordum.

Tabii ki bu, iş arkadaşlarından bir Oooh ve Uh-oh korosuna neden oldu ve beni sessizce ofisime kadar takip etmeden önce bana sıkı bir kafa salladı.

"Bak, bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz-" diye başladı, bakışlarını kaçırarak. "Güzel," diye kestim sözünü, ensesinden tutarak.

"Çünkü ben gerçekten aklımda konuşmak yoktu." Sonra dudaklarım onun dudaklarındaydı.

Tamam, yaptım.

Ama işte oradaydı.

Ve tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitti.

Ofisime dönerken Kick'in omuzlarında oluşan tüm gerginlik, içimde erirken vücudunu bir anda terk etti.

Dönüp masama doğru yürümeden önce kapıyı kilitlemek için arkasından uzandığımda kollarını boynuma doladı. Dudaklarım onun dudaklarından hiç ayrılmadan onu masanın üzerine yatırdım.

Vücudum dizlerine bastırıldığında, bacakları benim için ayrıldı ve beni arasına davet etti. İçeri girer girmez bacakları kalçalarımın etrafına dolandı, beni kendisine doğru tuttu ve kalçalarını bana doğru salladı.

"Sessiz olman gerekecek," diye boynuna karşı, elim gömleğinin altından yukarı kayarken. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Elim sütyeninin kabına kaydığında küçük bir inilti kaçarken bile sordum.

Önceki geceye rağmen hâlâ dokunulmak için yanıp tutuşuyor, meme ucunu yuvarlarken elime doğru eğiliyor, huzursuzca bana karşı sallanıyordu.

Fazla vaktimiz yoktu. Herkes neden ofise çağrıldığını merak edecek, yeterince çabuk dönmezse şüphelenecekti. Kapının dışında durup dinlemeyi aptallara yakıştıramazdım.

Onu mümkün olduğunca çok kızdırmak, nefessiz kalana ve titreyene kadar boşalmasını sağlamak istesem de, bunu hızlı yapmamız gerektiğini biliyordum.

Bacaklarını çektim, sonra aşağı uzandım, pantolonunun ve külotunun yakaladım, sonra onları aşağı çektim.

Parmaklarım kalçasından yukarı kaydı, sonra amını okşadı, onu benim için çoktan sırlıslık bulmuştu.

"Amcığınızı benim için çalıştır," dedim, tereddüt ettiğinde parmaklarını bacaklarının arasına bastırmak için uzandım.

Cüzdanıma uzandım, çıkardım ve bir prezervatif buldum, sonra aletimi serbest bırakmak için uzandım ve kaydardım.

Kick masanın üzerinde kıvranıyor, kendini zorlarken nefesi hızlı ve sıkı çıkıyordu.

İzlemeye devam etmek, kendini o sınıra kadar götürmesini, sonra düşüp orgazma çarpmasını görmek istedim.

Ama bacaklarını , onu daha yakına çektim, sonra içine girdim, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırırken masanın üzerinden kalkışını izledim.

Bacaklarını kaldırıp onu becermeye başladığımda eli arasında kalmış, benim için çalışıyordu. İstedığım kadar sert değildi, kapıdan biri geçtiğinde sesin nasıl taşındığının çok farkındaydım.

Kick'in sessizliğiyle olan savaşını kaybetmesi uzun sürmedi, inlemeleri daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Ve her ne kadar onları duymak istesem de, duvarları sıkılaşıırken elimi ağzına bastırarak aşığı uzandım, sonra boşalırken sertçe kasıldı.

Onunla gelmeme izin verdim, kendime onu yalnız yakalamak için bir şansım olacağını ve onunla tekrar zaman geçireceğimi hatırlattım. Sadece o zaman değil. İsteyken.

Çalışanlarım ve onun iş arkadaşları bir metre .

Birkaç dakika öyle kaldık, nefes alış verişimizi yavaşlattık, bedenlerimizdeki kaosa biraz sükûnet gelmesini bekledik.

Ama o an sona erdiğinde hep birlikte uzaklaştık. O külotunu ve pantolonunu giyerken ben de prezervatifle .

"Darmadağınık mı görünüyorum?" diye sordu, bir elini giysilerinde gezdirerek. "Saçını düzeltmek isteyebilirsin," dedim, atkuyruğu gevşemişti. masanın üzerinde hareket etmesini

engelledi. "Daha iyi mi?" sordu yeniden yaptıktan sonra. "Evet."

Yani, bana yeni sikilmiş gibi geldi. Teni kızarmış ve gözleri parlıyordu. Ama başının belaya girmiş olabileceğini düşünen iş arkadaşlarının bunu böyle göreceklerinden şüpheliyim.

"Ben, ah, oraya geri dönsem iyi olacak," dedi ve ben onu durduramadan yanımdan hızla geçti.

Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil zaten.

Ama sanırım günün geri kalanında bunu çözmek için zamanım vardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tekme

Uyanmak kafa karıştırıcıydı.

Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Evander onların yanına tünemiş, güneş ışınlarıyla yıkanıyordu. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hangi gündü.

Kolumu yukarı ittiğimde yorgan çıplaklığımı ortaya çıkarana kadar her şey aklıma geldi.

Rico beni eve bıraktı, beni yakaladı, öptü, defalarca alay etti, sonra da bana sarıldı.

Ve sanırım uyuyakalmışım.

Buna şaşırmadım. Daha önce çok yorgun düşmüştüm ve sonra tüm *aktiviteler* elimde kalan her şeyi tüketmişti. Beni şaşırtan şey, bu kadar rahat uyumuş . Kabus görmemiştim. Ama sanırım orgazm bir stres atma kaynağıydı.

Benim de ihtiyacım vardı.

Beynim ilk defa yarışmıyordu. Daha az ve gergin hissediyordum.

Bu yeni netliği Kyle ve kardeşimle ilgili durumu düşünmek için kullanmam gerekirken, zihnimin tek yapmak istediği Rico'ya odaklanmaktı.

Yani, onun gitmesi.

Yani, onu tam olarak suçlayamazdım. O kadar kendimden geçmiştim ki altımdan çekildiğini bile hissetmemiştim.

Dışarı çıkmadan önce yatağımdan yorganımı alıp üzerime örtecek kadar nazikti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Battaniyeye sarınıp ayağa kalktığımda Evander'i de onun beslediğini fark ettim Bu da küçük şeytan kedinin neden

beni çığlıklarıyla uyandırdı.

"Yine de kalmasını isterdim," dedim Evander'a, mama kabını yıkayıp biraz daha mama ve süt koyarken. "Eminim sen de istiyorsundur," diye ekledim başını okşayarak.

Rico'ya yaptığı gibi benim için mırlamadı ama bana vurmaya da çalışmadı. Bu bir ilerlemeydi. Ayrıca son zamanlarda çok fazla dışarı çıkmak istemiyordu. Benim umutsuz ruh halimi mi anlıyordu yoksa başka bir şey mi yapıyordu bilmiyordum ama eninde sonunda onu geride bırakmak zorunda kalacağımı anladığımda onun bu değişimi beni üzüyordu.

Kahve makinesini sonra koridordan aşağı inerek temiz kıyafetlerimi aldım ve banyoya girdim.

Hala onun kokusunu üzerimde hissedebiliyordum, odun dumanı ve puro kokusu. Yapmak istediğim son şey onu yıkamaktı. Ama mantıken ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yaptıklarımız ve istediklerimiz arasında bir ayırım yapmalıydım.

Çünkü Rico'yla sonsuza dek mutlu olabileceğim bir evren yoktu. Tanrı aşkına, çaldığım adamla.

Mesafemi korumam gerekiyordu. İşimi yapmalıydım. Beni eve bırakmasına izin vermemeliydim.

Aslında, bu gece Bronx'a gidecektim, ne olsun. Ve sonra kardeşimi bulana kadar her gece.

Bunu aklımda tutarak, onu temizlemek için duş aldım. Ama sonrasında kendi kokumu sürerken bile onu düşündüm. Nasıl hoşuna gittiğini söylemişti. Beni içine çekmek için başını göğüslerimin arasına nasıl yasladığını.

Belki de yeni bir losyon almam gerekiyordu.

Giyinmeyi bitirdikten sonra çantamdan bahşişleri çıkardım ve Kyle'a vereceğim yığına ekledim.

Tatillerin , mağazaların indirimine girmesi ve insanların alışveriş yapmak için sokaklara akın etmesi ve yemek için duracak bir yere ihtiyaç duyması nedeniyle bahşişler artacaktır.

Parmağım şimdiden daha iyi görünüyordu. Duş yüzünden kelebek kapaklardan birinin kenarı yukarı doğru çekilmeye başlamıştı. Şu garip parmak prezervatiflerinden birini takarsam tekrar sandviç yapmaya başlayabilirim diye düşündüm. Kendime daha fazla bahşiş parası bulabilirdim. Sadece Kyle için değil. Kendim için de. Jake için. Kaçışımız için. Eğer takip edilmiyorsam, ATM'ye gidip parayı hesabıma yatırabilir ve ihtiyacım olana kadar güvende .

Kyle hayatıma geri döndüğünden beri hiç acıkmamıştım ama işe gitmeden önce kendimi kahveyle birlikte biraz hazır yulaf ezmesi yemeye zorladım.

Rico oradaydı, ben de ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. O etraftayken ortalıkta görünmemeye, göz göze gelmemeye çalıştım.

Her şey çalışıyordu.

Ta ki *beni* ofisine *çağırana* kadar.

Kendimi müdürün odasına çağrılan bir çocuk gibi hissetmekten kendimi alamadım, sanki ceza alacakmışım gibi.

Ya da daha kötüsü, beni kovabilir.

O zaman ne olacak?

Jake'e ne olacak?

Yani, böyle bir Kyle'ın istediğini yapamazdım. Kasaya gir. Temizlemek. Sonra da kaçmak.

Beni yakalayıp dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürlediğinde aklım hâlâ o şeylerdeydi.

Onun bana tekrar yakın olduğunu hissettiğimde tüm çekincelerim pencereden uçup gitti.

Beni masanın üzerine yatırırken kendime *sadece bir kez daha* dedim. Bunun tadını son bir kez daha çıkar.

Ben de öyle yaptım.

Sonra kendimi elimden geldiğince toparladım - göğsümde bir parçamın tekrar bütün olamayacak kadar parçalanmış olabileceğini söyleyen sızıyı görmezden geldim

-Ve işine geri döndü.

Rico o akşamın ilerleyen saatlerinde başka bir iş için çağrıldı ve beni haritamdaki bölgeleri kontrol etme planlarımı uygulamakta serbest bıraktı. Yine de itiraf etmeliyim ki, Rico'nun ben ayrılırken ortaya çıkmaması, benimle eve kadar yürümeye, benimle daha fazla zaman geçirmeye hazır olmaması içimde küçük bir parça hayal kırıklığı yaratmıştı.

Neyse ki dondurucu soğukta sokaklarda takılmak, Rico'yla ilgili durumu takıntı haline getirmiş olsaydım hissedebileceğim diğer türden acıları kovmaya yetecek kadar sefil bir durumdu.

İki marketin Kyle'ın sık sık gittiği marketler olmadığından emin olmak için yeterince geç saatlere kadar dışarıda kaldım. Hatta iki kez kontrol etmek için çalışanlara bir fotoğraf gösterdim.

Her ne kadar onu ilk gece ararken bulmak güzel olsa da, bunun gerçekleşeceğine inanmanın gerçekçi olmadığını biliyordum.

Böylece eve doğru yol aldım ve kendime her türlü ilerlemenin mutlu olunacak bir şey olduğunu söyledim. Sonunda, o bölgedeki tüm içki dükkanlarına uğrayacaktım. Kyle'ı görürdüm. Onu güvenli bir mesafeden takip edecektim. Nereye gittiğine bakardım. Sonra, orada bir hareketlilik olmadığında, etrafı kolaçan ederdim.

Bir ya da iki hafta, tek ihtiyacım olan buydu.

Kardeşimin o bodrumda o kadar uzun süre kalması fikri midemi bulandırır da.

Bu süre aynı zamanda Kyle'ın bana güvenmeye başlamasını, sadece plana uyduğuma, ona karşı koymaya çalışmadığıma inanmasını sağlayacaktı.

Ne de olsa Kyle bunu yapmama alışkındı.

Gönderiyorum.

İtaat etmek.

Eski alışkanlıklarıma döndüğümü düşünmesi doğal olurdu.

Ama onun parmağı altında yaşarken olduğum kadın değildim.

İçimdeki her şey isyan etmek, savaşmak için çılgık atıyordu. Gerekirse ölümüne. Bunu daha önce de yapmışım -ya da ben öyle sanıyordum- ve yine yapabilirdim.

Yeni hayatımla ilgili her şey eskiden olduğum kişiye karşı savaşıyordu. Kyle'ın değil, benim sevdiğim şeyleri giymek. Makyaj yapmak. Saçımı doğal olmayan bir renge boyamak. Kendim için ayağa kalkmak. İş yerindeki müşterilere karşı bile.

İşin püf noktası, dışarıdan eski, daha çekingen halim gibi görünürken yeni gücümü korumaktı.

Kapı çalındığında dairemin iki adım içindeydim.

Kalp atışlarım göğüs kafesime çarpıyor ve sessizce kapıya doğru yürüyüp gözetleme deliğinden dışarı bakarken midem altüst oluyordu.

İşte oradaydı.

Korktuğum gibi Kyle değil.

Rico.

Evde yokmuşum gibi davranmalı, yatak odama gitmeli ve onu içeri davet etme dürtüsüyle savaşmalıydım.

Ama daha bu düşüncemi tamamlayamadan, hatta bunu gerçekleştirecek kararlılığı bulamadan, ellerim kalktı ve önce zinciri, sonra kilidi kaydırıp kapıyı açtım.

Daireme girerken, "Seni o berbat donmuş pizzalardan birini daha yapmadan önce yakaladım mı?" diye sordu, kendini içeri davet etmekten, benim dünyamda olmaktan rahat görünüyordu.

"Ah, evet, ben.. bazı ayak işlerini yapmaktan yeni geldim. Evander'ı daha beslemedim bile," diye ekledim.

Sanki bir işaretmiş gibi, mutfaktaki tezgâhtan bir şey yere düştü.

"Evet, bu konuda hisleri var," dedi Rico, kediye selamlamak için yürürken dudaklarında küçük bir oynuyordu. Yemeğini ve sütünü almaya giderken kediye, "Hadi seni toparlayalım da yemeğini yiyelim," dedi. "Ee," diye devam etti, benim hâlâ kapının içinde bir ayağım donmuş bir şekilde durduğum yere bakarak. "Yemek mi?"

"Yiyebilirim," diye kabul ettim, mesafemi korumam gerektiğini bilsem bile. Rico söz konusu olduğunda herhangi bir savunmam yokmuş gibi görünüyordu.

"Dışarı mı çıkmak istersin yoksa evde mi kalmak?"

Kyle ya da arkadaşlarının beni her an izleyebileceğini düşünerek mi? "Evde kalıyorum."

Rico telefonuna uzandı, yemek siparişi uygulamasını buldu ve bana doğru geldi, ikimiz de İtalyan'da karar kılmadan önce seçenekleri gözden geçirdik.

"Donuyorsun," dedi Rico eli benimkini sıyırırken. "Evet, bilirsin işte... etrafta dolaşıyordum."

Rico elini uzatıp fermuarını indirdi, sonra ceketimi kaydırarak çıkardı ve beni kanepeye götürüp yanına çekti, sonra ellerimden birini kalçalarının arasına sıkıştırıp diğerini iki eliyle ısıttı.

"Nereye gittin?" Rico dairemin sessizliğinde sordu. "Ha?"

"İşler," diye açıkladı.

"Oh, bakkal" dedim.

"Hiç yok," diyerek panik yarattı.

Kendimi . "Aradığım şey onlarda yoktu," dedim, yine doğruyu söyleyerek.

"Ne arıyordun?"

"Dulce de leche çok severim," dedim ona. "Pek fazla yerde satılmıyor."
Yarı doğruları söylemekte iyiydim.

İçinde bulunduğum çıkmaz düşünülduğünde, buna gerekirdi. Ama yalan söylemekte gerçekten iyi olmak istemiyordum. En azından bana iyilikten başka bir şey yapmamış olan Rico'ya.

Rico'nun telefonu cebinde çaldı. Getirmek için elimi bıraktı. Uzaktan kumandaya uzanma fırsatını değerlendirdim ve izlemek istediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım bir dizide karar kılmadan önce yayın seçeneklerine tıklamaya başladım.

Rahat bir sessizlik içinde oturduk, bedenlerimiz birbirine yakındı, Rico yemeği almak için aşağıya inmek üzere durdurmamı isteyene kadar bir süre izledik.

Dairemden çıkana kadar Rico'nun apartmanıma girip çıkmasının ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmedim. Ya Kyle'ın adamları onu gördüyse? Ya ondan daha fazla şey çaldığımı düşünürlerse? Her zaman taktığı pahalı saatler ya da kolyeler gibi.

Ben daha fazla sinirlenmeden Rico elinde pizza kutusu ve üstünde yemeklerle dolu karton kutuyla geri döndü çünkü ikimiz de pizza ya da makarna arasında seçim yapamıyorduk. Bu yüzden ikisini de seçmiştik. Ama kolundan sarkan plastik bir torba da vardı.

Mutfaktan tabak çanak almak için yanına gittiğimde, elini çantaya daldırmış ve altı küçük pint dulce de leche dondurması çıkarmıştı.

Hiç hesapta yokken, bu jest karşısında gözlerimin yaşardığını hissettim. Belki bazıları için bu o kadar da önemli bir değildi. Ama benim gibi, onun isteklerini ya da tercihlerini önemseyen bir erkeği hiç tanımamış biri için bu çok büyük bir şeydi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi, onları dondurucuya koymak için dönerken rol yapmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ," dedim, sesimin duygularıma ihanet etmemesi için dua ederek gözyaşlarımı geri kırpmaya çalışırken başımı eğdim.

"Sadece dondurma," dedi omuz . Ama sorun dondurma değildi.

Arkasındaki düşünceydi. Bu düşünceye göre *hareket etmek*.

Bu onun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Tamam, ben de fırında ziti almadığıma pişman olmaya başlıyorum," dedi Rico yemeklerimizin küçük plastik kapaklarını çıkarırken.

"Paylaşabiliriz. Biraz parmesanlı tavuğa hayır demem," dedim ve ona bir bıçak ve en büyük kaşığı uzattım.

"Sanırım gözlerimiz midemizden daha büyüktü," dedim her birimiz makarnalarımızı ve pizza dilimlerimizi kanepeye doğru getirirken.

"Bize güveniyorum," dedi. "Ayrıca, son zamanlarda öğün atlıyormuşsun gibi görünüyor," dedi.

Haksız da sayılmazdı. Çoğu zaman yemek yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu. Yediğimde de genellikle sadece birkaç ısırik alıp gerisini atıyordum.

Yine de buna cevap vermedim. Bu tehlikeli bir zemindi. Bunun yerine makarnamdan büyük bir çatal alıp ağzıma attım ve ona ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim.

"Bu daha doğru," diye kabul etti ve programın yeniden başlaması için uzaktan kumandaya uzandı.

Tansiyonu düşüktü, sadece yemek yiyor ve dizi izliyorduk, hiçbir şey hakkında konuşmaya gerek yoktu. O noktada tüm hayatım bir yalandan ibaret olduğu için bu biraz zor olacaktı. Ve yeterince konuşursam, kendi suçluluk duygumun beni yiyip bitireceğinden ve ona yaptıklarımı itiraf etmeme neden olacağından endişeleniyordum.

Sonrasında uzun süre hareket edemeyecek kadar basa doyduk ve iki bölüm daha diziyi izledik.

Üçüncü filmin açılış jeneriği geçerken ayak bileklerimden tuttu, ayaklarımı kucağına çekti ve masaj yapmaya başladı.

değildi. Başparmağı kemerime bastırıp o kadar uzun zamandır benimle olan ve artık farkına bile varmadığım bir ağrıyı masaj yaparak dindirirken içimden alçak, uzun bir inilti çıktı.

"Bu iyi bir ses," diye mırıldandı ve tekrar yaptı.

Ayak masajı yaptırmak heyecan verici değil, rahatlatıcı olmalıydı. Ama birkaç dakika içinde, küçük ihtiyaç dallarının beni ağlarıyla sardığını hissettim.

Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırdım, aralarındaki büyüyen ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

Yine de Rico peşimdeydi. Elleri ayaklarımdan ayak bileklerime, baldırlarıma doğru ilerledi.

Kalçalarım daha fazlasını davet edercesine açıldığında, kanepede döndü, üzerime geldi ve dudakları dudaklarıma yapışırken bana doğru bastırdı.

Kollarım ve bacaklarımla onu sardım, ona tutundum, dakikalar geçtikçe ve her ikimizin de ihtiyaçları çok güçlü hale geldikçe ona karşı kıvrandım.

İnkar.

Rico'nun yüzü boynuma gömüldü, ben kalçalarımı onun sertliğine karşı sallarken nefesi tenimi ısıtıyordu.

"Birini hiç bu kadar istememiştim," diye mırıldandı ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Ellerim aşağı kayd, gömleğinin altına girdi, sırtının çıplak teninde ilerledi, sonra aşağı indi, kıkına battı ve onu kendime daha sıkı çekti.

"Ben de," diye itiraf ettim, dişlerim kulak memesini ısırđı, o küçük gümbürtünün onun içinden geçerek içimde titreşmesini sağladı.

Rico derin bir nefes aldı, sonra beni tutup kucağına çekerken sertçe nefes verdi. Ayağı kalkıp daireme doğru yürümeye başlamadan önce onu tekrar yakalamamı bekledi.

Koridorun yarısında durdu, beni tekrar duvara çarptı, dudaklarımı çaldı, sikini bana sürttü.

Sonra tekrar harekete geçti, bizi yatak odama götürdü ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

Yatağı yuvarlandık, ben ağırlığımı onun üzerine atıp yuvarlanmadan önce onun ağırlığı beni uzun bir süre yatağı yapıştırdı.

Rico doğrulup tişörtümü almak için uzandı ve çıkarıp yana fırlattı.

"Seninle daha önce vakit geçirmek istedim," dedi, dudakları köprücük kemiğimin çıplak teniyle buluştu. "Seni becerirken adımı haykırdığını duymak istedim," diye ekledi, elleri kıkıma battı, uzun, alçak bir inilti benden kaçana kadar beni boyuna doğru sürükledi.

Başım geriye düştü ve dudakları nabzımın üzerinde gezinirken elleri sırtımda dolaşarak sütyenimin kopçalarını çözdü. Sütyenimi çıkardı, sonra beni yanlarımdan tuttu, öne doğru eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alabilmesi için beni yukarı kaldırmaya zorladı.

Kendimi susturmak zorunda kalmadan, inlemenin -yüksek ve uzun-benden kaçmasına izin verdim. Rico'nun dişleri onaylayarak sıkılaştıran noktayı ısırđı ve seksimin sertçe sıkılmasına neden oldu.

Sonra göğsümde geziniyor, ben daha fazla dayanamayana kadar yalamaya, emmeye ve ısırmaya devam ediyordu. Kalçalarımı tekrar kucağına bıraktım ve sertliğinin bana doğru bastırđığını hissettim.

Elleri kıkımı kavrayıp beni kendi boyuna doğru sürüklerken Rico'dan seksi bir kahkaha yükseldi. "Sikime o kadar muhtaçsın ki," diye mırıldandı.

Ona karşı hareket etmeye devam ederken çıkardığım inilti benim onayımdı.

Ama sonra beni sırt üstü çevirdi, diz çöktü ve pantolonumu ve külotumu çıkarabilmek için bacaklarımı göğsüme bastırdı.

Beni ayırmadan ve bacaklarımın arasına inip dilini üzerimde gezdirmeden önce onları yere atacak zamanı bile zor buldu.

Dudakları emdi, dili gezindi ve parmakları içime kayd.

Ellerim ensesine vurup onu kendime doğru , tüm vücudumun gerildiği ve kalçalarımın başının iki yanında kenetlendiği bir orgazma doğru beni sürüklerken, hızlı ama yoğun.

Dizlerimden tutup bacaklarımı ayırdı, sonra dönüp iç baldırıma bir öpücük kondurdu ve o sırada seksi, gürleyen bir kahkaha attı.

Daha fazlasını istiyordum, birlikte dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimle düğmelerini çözdüm, sonra gömleğini çıkardım.

Ellerim sıcak teninde gezindi, düğmesini ve fermuarını açmak için karnından aşağı inerken kaslarının dokunuşuyla gerilmesini sevdim, sonra pantolonunu indirdim.

Rico geri çekilerek yatağın ayakucunda yere bastı. Ben de onu takip ederek kenarda oturdum, uzanıp pantolonunu indirdim, sonra benim kadar çıplak olana kadar boxer'ına uzandım.

Elim , başımı eğip onu ağzıma alırken uzunluğunu okşadı.

Elleri başımın arkasını kavradı, onu emmeye başladığımda beni tuttu, sonra beni yönlendirdi, onu daha hızlı, daha derine çekmemi sağladı. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti; tadı ağzımı doldururken küçük küfürler savurdu.

Arzum ateş gibi bir seviyeye ulaşmış, birbirine bastırarak aralarındaki sızıyı hafifletmeye çalışıyordum.

Sonra Rico aniden beni geri çekti.

, dizlerimin arkasından tuttu ve beni şiltenin üzerine geri çevirdi.

Bir eliyle prezervatifi tutup diğer eliyle kendini okşarken küçük bir kıkırdamayla yere indim, aç bakışları tüm zaman boyunca üzerimdeydi.

Bizi korumayı bitirdiğinde, bacaklarımı açılı bir şekilde yukarı çekti, sonra onun için açtım.

Bana doğru ilerlerken, üzerime gelirken gürleyen ses içinden geçti.

İçime yavaşça girdi, beni sahiplenirken her kalın santimin farkına varmamı sağladı.

Yavaş ve derin bir şekilde içimde hareket etmeye başladığında dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Her şey çok samimiydi. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar açık ve çıplak hissediyordum.

Her şey çok fazlaydı.

Ağırlığımı verdim, onu altıma aldım ve için hareket ettim, o anda onu sürmeye başlarken bir parçamın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir mesafe yarattım.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplarken haykırmama neden olan bir orgazmla yukarı ve aşağı.

"Siktir," diye homurdandı Rico, bizi tekrar yuvarladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı omuzlarına doğru çekti ve beni becerdi.

Sert.

Hızlı.

İhtiyacım varmış gibi.

Benimle birlikte boşalmadan önce beni başka bir orgazmın içine itti.

Daha sonra baldırlarının üzerine oturdu, nefes alışını yavaşlatmaya çalışırken başını arkaya eğdi.

O anda ne kadar muhteşem olduğunu nefesimin kesildiğini hissettim.

, bacağıma bir öpücük kondurdu ve sonra benden uzaklaştı. Uzaklaşırken onun sıkı kışını izlemek için doğruldum mu? Evet, evet, izledim.

Geri dönmesi biraz zaman aldı ve nedenini elinde bir bardak dondurma ve iki kaşıkla içeri girdiğinde anladım.

"Şimdi biraz tatlı yemek için akşam yemeğinden yeterince çalıştığımızı düşünüyorum." Ve şimdiye kadarki en mükemmel geceydi.

Sonunda yatağa kıvrıldık, ben başımı tam kalbinin üzerine koymuş dinleniyordum, onun eli ise rahatça kalçama dolanıyordu.

Dudakları başımın tepesine bastırdı.

Uykuya dalmaya başladığımda bana "Bir süre daha kalacağım," dedi. "Ama sabah olmadan eve gideceğim. Sadece yalnız uyanmanı ve en kötüsünü düşünmeni istemedim" dedi.

"Tamam," diye iç geçirdim.

Ve o gece bildiğim son şey buydu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Tekme

Sonraki iki hafta da benzer şekilde geçti.

İşe gittim.

Rico'yu bazen gördüm, bazen görmedim.

Kendime sık sık en iyisinin bu olduğunu hatırlattım. Çünkü suçluluk duygusu zaten beni yiyip bitiriyordu. Pantolonumda, kazağımda ya da çantamda çalıntı para varken onunla yüzleşmek zorunda kalmak çok fazla olurdu.

İşten Bronx'a gider, marketleri biraz daha kolaçan ederdim.

Sonra eve gider ve Rico'nun gelmesini umut ederdim. Bazı geceler gelirdi ve her zaman yiyecek getirirdi.

Ama bazı geceler yapmadı.

Ve o zamanlar üzerime çöken kara bulutlardan kurtulamıyordum. Ona çok yaklaştığımı, her şeyi riske attığımı bilsem bile. Ama en çok da kalbimi.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, artık çok geçti.

Çoktan onun olmuştu.

Kalbim hiç kimseye ait olmadığı kadar.

Bunu her düşündüğümde, gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Günün her anı duygusaldım. İş yerindeki tuvalette ağlıyordum. Soğukta ve karanlıkta Kyle'ı bir büfeden çıkarken bulabilecek miyim diye beklerken ağlıyordum. Sabah duşta. Kardeşimin iyi olduğuna dair kanıt görmek istedikten sonra parayı Kyle'a bırakıp eve dönerken.

Hayatımda hem en mutlu hem de en üzgün olduğum andı.

Sadece Rico'nun kollarında olduğum alıntı anlarda mutluydum.
Diğer her an sefil.

Her Şey tamamen ve tamamen umutsuz görünüyordu.

Ta ki soğuk bir gecede, rüzgar tembel, ıslak kar tanelerini savurup beni daha da dondurana kadar, sonunda oldu.

Kyle'ı gördüm.

Bir bodega'dan değil, bir Çin lokantasından ıkıyorum.

Ceketimin kapüşonunu örme beremin üzerine çekerken adrenalinim yükseldi ve tüm başımlı gölgede bıraktı.

Sonra güvenli bir mesafeyi koruyarak yürümeye başıladım ve rüzgara karşı öne doğru eğilen Kyle'ı takip ettim.

Ve işte oradaydı.

bina. Muhtemelen kardeşimi tuttuğu bina.

Kapıya yaklaŐtıđında geri çekildim, dönüp beni görmesini istemiyordum, ne kadar Şiddet eğilimli olduğunu, beni yakalamak için ne kadar istekli olacağını biliyordum. Ya da daha da kötüsü, Jake'i öldürüp kaçabilirdi.

O binanın içinde kaybolurken zihnimde alarm zilleri çalmaya başıladı, belki de bu benim için bir Şanstı diye düşündüm. Belki de polisi aramalı, onlara kardeşimin kaçırıldığını ve bodrumda tutulduğunu söylemeliydim.

Bu her Şeyi zer.

Tabii Rico'ya yalan söylemek ve ondan çalmak dışında.

Yine de onunla oturup aıklayabilirdim. Hiçbir ıkıŐ yolu görmediğimi, ona ödemek için bedavaya çalıŐacađımı söyleyebilirdim. Merhameti için yalvarabilirdim. Ona ne kadar zgn olduğumu, bunun beni ne kadar öldürdüğünü söyleyebilirdim.

O *iyi* bir adamdı. Beni affederdi.

Ama bir Şeyler hep kırılacaktı. Aramızdaki hiçbir Şey eskisi gibi olmayacaktı.

Onu kaybetmek beni yıkardı. Ve onu kaybederdim. Ama sonsuza kadar böyle yaŐamaktan daha iyiydi.

Donmuş parmaklarımla telefonuma uzanmamı ve o anda polisi aramamı engelleyen tek Şey elimde herhangi bir kanıt olmamasıydı.

Binada bile olmayabilecek birinin kaçırıldığını ve işkence gördüğünü bildirmek için polisi arasam ne işe yarar?

Eğer Jake bodrumda olmasaydı, tek başaracağım şey Kyle'ı kızdırmak olurdu. O da neredeyse kesin olarak öfkesini kardeşimden çıkaracaktı.

Yaklaşmam gerekiyordu. Bodrumu görmem gerekiyordu. Ya da oraya görünmeden kendim girmeliydim. Kendi gözlerimle görmeliydim. O zaman ara.

Kararımı verdim, birkaç dakika bekledim, Çin yemeği torbasının büyüklüğüne bakarak Kyle'ın bunu arkadaşlarıyla paylaşacağını düşündüm. Hepsinin büyük olasılıkla yemeklerine daldıklarından emin olduğumda, binaya doğru ilerledim.

Küçük, parmaklıklı pencereleri olan bir bodrum katı vardı.

Ancak içleri onlarca yıllık toz ve şehrin sokaklarından gelen kirle o kadar kaplıydı ki, telefonumun fenerini bile içlerinde hiçbir şey göremedim.

"Kahretsin," diye homurdandım, telefonumu bir kenara koydum ve etrafta dolaşmam şüpheli görünmesin diye uzaklaştım.

Sonra saklandım ve birinin merdivenlerden yukarı çıkmasını bekledim. Sonunda bulduğumda, arkasından koştum.

Arkasında olduğumu hissederek irkildi.

"Aman Tanrım," dedim ona yıpranmış bir gülümsemeyle. "Dışarısı buz gibi, değil mi?" Kapıyı açarken sordum.

"Evet. Bir ya da iki inç alacağımızı duydum," dedi.

"Gerçekten mi? Buna sevinsem mi sevinmesem mi bilemiyorum," dedim hep birlikte lobiye doğru ilerlerken.

"Geliyor musun?" sordu, asansöre doğru ilerlerken.

"Henüz değil," dedim, posta kutularına doğru el sallayarak. "Postalarımı almam lazım," dedim.

Başını salladı ve kapıların kapanmasına izin verdi.

Yukarı çıkana kadar bekledim, sonra aşağı düğmesine bastım. Onu beklerken duvarın köşesine koşarak gözden kayboldum. Kyle'ın ya da adamlarından birinin dışarı çıkma ihtimaline karşı, orada aptal gibi dikilmek istemedim.

Kapı çaldı ve içeri girmek için koştum. Ne kadar aptal olduğumu fark etmeden önce bodrumun düğmesine basmak üzereydim.

Hızla asansör kabininden çıktım ve posta kutularına doğru, yavaş ve derin nefesler alarak kendimi sakin tutmaya çalıştım.

Geldiğimi haber verecek olan asansörü değil, merdivenleri kullanmam gerekiyordu. Sonra da beni bodrumda kim varsa ortaya çıkarmak için açılacaktı.

Merdivenler yavaş gitmemi, aşağıya indiğimde dikkatlice dışarıya bakmamı sağlayacaktı. Güvenli oynamak ve yakalanmamak için.

Umuyordum.

Gece vakti تنها bir yerde tek başıma olmanın midemde yarattığı takla atma hissini görmezden gelmeye çalışarak merdiven boşluğuna ilerledim. İnişimi aydınlatmak için sadece titrek bir tepe lambası vardı.

Aşağı inerken kendimi yavaş ve derin nefesler almaya zorladım, mümkün olduğunca sessiz kalmak için dikkatli adımlar attım.

En alttaki kapıya varmak sonsuza kadar sürdü ama çok da hızlıydı.

Orada bir an durdum, gözlerimi kapattım, tüm vücudumun içten dışa doğru titriyormuş gibi hissetmesini durdurmaya çalıştım. Yine de faydası olmadı. Görmem gereken şeyi görene kadar paniklemeyi bırakmayacaktım, sonra da oradan defolup gidecektim.

Güvenli bir yere gidip arayabilirim. Orada polisi beklerim. Bırak işlerini yapsınlar. Kyle'ı götürsünler. Temelli olarak.

Sonra Jake ve ben hayatımızın enkazını kaldırabilirdik.

Derin bir nefes daha alarak dikkatlice kapının demirine bastırdım ve o küçük tıkırtı sesiyle irkildim.

Duraksadım, birinin silahla bana doğru koşacağından, kardeşimin yanında bir sandalyeye bağlayıp döveceğinden yarı emindim. Ya da daha kötüsü.

Ama bir dakika geçti, iki.

Kimse gelmedi.

Parmak uçlarımda ilerledim, çarpmaması için kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Bodrum toz ve kokuyordu. Farelerin kavga ettiğini bildiğim belirgin bir çığlık sesi vardı.

Harika.

Kötü adamlar ve farelerle mücadele etmek.

Bodrum zifiri karanlıktı, bu yüzden duvara doğru küçük adımlarla ilerledim, ilerlemeye devam ederken kendimi yönlendirmek için elimi cüruf taşlarına bastırdım, gözlerim azar azar düşük ışığa alıştı.

Rastgele bir kutu yığını beni ve neredeyse onlara çarparak yere düşmelerine neden oldu.

Nefesimi içime çektim ama kutuların etrafında dolaşırken başka bir ses başardım.

Saatler geçmiş gibi geldi. Ancak tüm çevreyi dolaşmak muhtemelen on dakikadan az sürdü.

Çıkardıkları seslere bakılırsa ya kavga eden ya da sevişen fareler ve muhtemelen ağları üzerimi kaplayan milyonlarca örümcek dışında bu bodrumun boş olduğunu fark ettiğimde karnım dibe vurdu.

Kardeşimin bağlı bir sandalye yoktu. Beni yakalamak için bekleyen kötü adamlar yoktu.

Sadece... hiçbir şey.

Kapıya doğru ilerlerken içimden küçük bir inilti kaçtı.

Her şeyin bu gece sona ereceği konusunda çok umutluydum. Kendimi diğer olasılığa hazırlamamıştım. Kyle burada yaşıyordu ama kardeşimi başka bir yere saklamıştı.

Merdiven boşluğuna doğru ilerleyip basamaklardan birine çökerek başımı ellerimin arasına alırken düşündükçe bu daha da mantıklı geliyordu.

Bir sandalyeye zincirlenmiş, muhtemelen çırpınan, belki de onu için koli bandını çıkardığında çığlık atan bir adamı, başkalarının duyabileceği bir apartmanın bodrumunda tutamazdı.

Jake muhtemelen başka bir yerde saklanıyordu. Büyük ihtimalle terk edilmiş bir binada.

Gözyaşlarımın yakıcılığı tehdit ama onlara teslim olmayı reddederek gözlerimi sıkıca kapattım.

Bitmemişti.

Bu yine de büyük bir farktı.

Kyle'ı ya da adamlarını bu apartmandan Jake'i tuttukları yere kadar takip edebilirdim.

O zaman planı hâlâ uygulayabilirdim.

Polisi ara. Kardeşimi geri getir. Rico'ya itiraf et. Yeniden başla. Kyle'dan korkmak yok. Artık yalan yok.

Kararlılığımı tazeleyerek merdivenlerden yukarı çıktım. Adımlarım her zamankinden daha ağırdı. Merdiven boşluğundan çıkarken ruhum daha da ağırlaşmıştı.

Etrafı kontrol ettim, sonra ön kapıya doğru çılgınca bir koşu yaptım ve binadan çıktım.

Metroya geri dönmek, eve gitmek, soğuktan kurtulmak için sıcak bir duş almak ve bir şeyler yemek üzereydim ki

apartman binası açıldı.

Panikledim, Kyle'ın beni bulduğunu düşündüm.

Yandaki kafeye daldım ve kalbim bir halde onu izledim. Ama o Kyle değildi.

Ya da dairemdeki diğer adam. Hayır.

Hayır.

Jake'ti.

Jake binadan çıkıyordu.

Kelepçe yok, bant yok, çürük yok, kan yok.

Hiçbir şey yok.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım ve o kaldırımın sonuna doğru ilerleyip birkaç arabanın geçmesini bekledikten sonra koşarak caddenin karşısına geçerken dükkânın içine daha da gömüldüm.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu... bu gerçekleşiyor olamaz.

Jake nasıl serbestçe dolaşıyordu? Kyle'ın açıkça yaşadığı binanın dışında?

Yine de soru oluşur oluşmaz cevap aklıma geldi. Kardeşim hiç mahkum olmamıştı.

Eski sevgilim tarafından bir sandalyeye zincirlenip işkence görmemişti. Onunla birlikte çalışıyordu.

Bana karşı entrikalar çeviriyordu.

"Ah, masalar sadece müşteriler içindir," diye bir ses duyuldu.

Bir koltuğa çöktüğümün farkında bile değildim. Yine de şaşırtıcı değildi. Bacaklarım çalışmıyormuş gibi hissediyordum. Dünya altımdan kayıp gitmiş gibi hissediyordum.

Endişeden hasta olduğum, uyumadığım, yemek yemediğim, Kyle'ın kardeşimi doğurmasından duyduğum korku ve endişeyle çılgına döndüğüm tüm bu haftalar boyunca... ve o da bu işin içindeydi.

"Hanımefendi?"

"Ah, büyük boy kahve lütfen," dedim, kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak tezgâha yürüdüm ve çaldığım paranın bir kısmını uzattım.

Rico'dan çaldığım para. Acı

kalbime saplandı.

Haftalardır Rico'yu -iyi, nazik Rico'yu- çünkü tek seçeneğimin bu olduğunu düşünüyordum. Eğer Rico anlasaydı.

benim durumum için empati.

Sadece iyi bir nedenim olmadığını öğrenmek için.

Benden küçük bir hıçkırık kaçtı ve baristanın kafasını kaldırıp şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakmasına neden oldu.

Onu suçlayamazdım.

Muhtemelen o anda biraz delirmiş gibi görünüyordum. Kesinlikle delirmiş hissediyordum.

Zihnim milyonlarca yöne dağılıyordu.

Solgun olduğumdan, gözlerimin kocaman olduğundan, auramın kalp atışlarımın göğüs kafesime çarpması kadar çılgınca olduğundan emindim.

", " diye ve bana kahveyi uzatırken "*Şimdi lütfen gidin,*" diye bağırdığına yemin edebileceğim bir bakış attı.

Onunla empati kurdum, gecenin geç tezgahın arkasında deli bir insanla aynı alanı paylaşan o kız olmuştum.

Ben de kahvemi alıp dışarı çıktım.

Kyle ve Jake'in ortalıkta görünmediğinden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra uyuşmuş bacaklarımla metroya doğru yürüdüm.

Kahvemi bir ceket ve küçük bir battaniye yığını içinde büzüşmüş, evsiz bir adama uzattım, sonra boş bir koltuğa çöktüm.

Telefonum cebimden çıktı ve ona uzandım, alışkanlıktan kilidini açmak için kaydırdım.

Üst bildirim çubuğumda küçük bir zarf vardı. Bir e-posta.

İçinde bulunduğum durumla ilgili daha derin bir çukura düşmekten başka bir şey yapamadığım için mutlu bir şekilde gelen kutuma göz attım.

Orada, en üstte, tanıdık bir adresten gelen bir e-posta vardı.

BobbyxBoobies.

Çünkü, bilirsiniz, o bir yetişkindi ve her şeydi.

Önizleme metni nabzımı yeniden hızlandırdı, soğuğa rağmen tenimi ter .

Jake'i görürsem sana mail atmamı istemiştin.

Titrek bir nefesle e-postayı açtım ve Bobby'den gelen, Jake'i daha önce gördüğünü, gecikmiş kirasını ödemek için uğradığını, bazı eşyalarını aldığını ve yeni bir 'iş girişimi' üzerinde çalıştığını ve bir süre görüşemeyeceğimizi söyleyen uzun bir mesaj buldum.

Ben.

Ben yeni bir iş girişimiydim.

O ve Kyle için bir piyon. Tekrar
söylüyorum. Her zaman, her
zaman onların aptalı.

Karşımda oturan kadın, elindeki cep telefonu ile dikkati dağılan oğluna
koruyucu bir kolla sarılana kadar içimden bir hırıltının çıktığını fark
etmemiştim.

Gelen kutumu kapattım ve telefonumu kapattım, yolculuğun geri kalanını
pencereden dışarı bakarak geçirdim, hiçbir şey görmedim, çelişkili
duygulardan o kadar bunalmıştım ki kutsanmış bir şekilde uyuşmaya
başladım.

Daireme geri dönüp Evander'i beslemeye başladığımda, ihanetin en kötü
etkisiyle mücadele etmişim.

Arkasında saf, su katılmamış, haklı bir öfke vardı.

Bu iki adamın bana karşı komplo kurması, kandırması, beni olabilecek en
kötü şekilde manipüle etmesi yeterince kötü değildi. Ama benden asla
bulamayacağımı düşündüğüm bir şeyi de almışlardı.

Rico'yu benden aldılar.

Ve mutluluğa ulaşma şansımızı da. Bu en
kötü kısmıydı.

Birdenbire her şeyi açıklığa kavuşturmak için çaresizce yatak odama
koştum, ıslak pantolonumu çıkardım ve oturma odasına dönmeden önce yeni
bir giydim.

Rico'dan aldığım ama Kyle'a -ve görünüşe bakılırsa Jake'e- henüz
vermediğim paradan geriye kalanları kaptığım gibi koştum ve çantama
koymadan önce saydım.

Gidip Rico'yu bulacaktım.

Ona olanları anlatacaktım. Çaldığım
parayı ona verecektim.

Ben olsam hesabımı boşaltır ve ona bunu da verirdim.

Geri kalanını geri ödeyeceğime yemin ederim. Her kuruşunu. Bana
tamamen iyi niyetinden dolayı verdiği on bin doları bile.

Özür dilerim.

Bunu düzeltereğim, lanet olsun.

Yapılacak tek şey buydu.

İhaneti bir şekilde silebileceğine, yaptığım şey için beni gerçekten
affedebileceğine dair herhangi bir hayalim yoktu. Sadece ondan çaldığım
değil. İçinde bulunduğum durumu anlayacak ve bunu affedecek kadar iyi biri
olduğunu düşünüyordum.

Ama ona yalan söylemek.

Ama ben ondan bu korkunç sırrı saklarken, arkasından iş çevirirken bana sarılmasına, beni öpmesine ve benimle sevişmesine izin vermek.

Bunu affedemezdi.

Affetmesini

bekleyemezdim.

Ama bu, itiraf etmek ve ona borcumu ödemek için bir plan yapmak zorunda olmadığım anlamına gelmiyordu.

Kararımı verdim, ayakkabılarımı ve ceketimi giydim.

Gecenin bu saatinde nerede olduğunu bile bilmemem önemli değildi.

Onu bulacağım, lanet olsun.

Mesai saatleri dışında orada bir iş yapıyorsa diye et dükkanından başlayabilirdim.

"Geri döneceğim, dostum. Gidip bunu düzelteceğim," dedim Evander'a.

"Ama bundan sonra Rico'yu bir daha asla göremeyebilirsin," diye ekledim. Yemin ederim bana anlamış gibi baktı. Ve onun da hayatını mahvettiğim için beni asla affetmeyeceğini.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Ama Evander'la daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Rico'yu şimdi bulmalıyım.

Kapıya doğru ilerledim.

Çekip açtım.

Rico'yu orada dikilirken buldum.

"Nereye gittiğini bebeğim?" diye sordu, sesi gergindi.

O biliyordu.

Tanrım, biliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rico

Defterlerin düzgün olmadığı bir haftayı görmezden gelebilirdim. Ancak birkaç bin doların kaybolduğu ikinci hafta aklımda alarmlar çalmaya başladı.

" oluyor?" Bass mesai bitiminde et dükkanındaki ofise girerken sordu.

Masanın karşısındaki koltuğa otururken, "Sanırım bir sorunum var," diye itiraf ettim.

"Ne tür bir sorun?" diye sordu arkasına yaslanarak.

"Defterlerimin doğru dengelenmemesiyle ilgili bir sorun," dedim ona. "Ne kadar dengesiz?" diye sordu öne doğru eğilerek. "Geçen hafta ve bu hafta birkaç bin dolar."

"Hesap makinesi değil de kitaplar olduğuna emin misin?"

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Ses tonum soğuklaşarak sordum.

"Bak, dikkatinin dağıldığını gördüğüme sevindim. Kick senin için iyi oldu. Ama kitaplar üzerinde çalışırken kafan tamamen kitaplarda olmazsa, matematiği berbat edebilirsin."

"Beş yaşımdan beri sayıyorum. Onlu yaşlarımdan beri kitapları dengeliyorum. Bunu iki kez üst üste batırmadım," dedim ve kitapları masanın üzerinden ona doğru ittim. "Ama kendin bir göz at. Eğer bir şeyi bana haber ver. Çünkü eğer yapmadıysam, büyük bir sorunum var demektir."

Bass kitapları satır satır gözden geçirirken orada oturup bekledim. En son haftadan başlayıp geriye doğru gitti.

Derin bir nefes aldı ve bana baktı.

"Daha önce hiç bir dolarınızı kaybetmediniz," diye sözlerini tamamladı.

"Son iki haftaya kadar. Toplam yedi bin dolar gibi görünüyor."

"Siktir," diye iç geçirdim ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Kimse yeni değil, değil mi?" diye sordu, defterleri kapatıp bana geri uzatırken.

"Hayır."

"Hiç mantıklı değil. Neden biri aylarca ya da daha uzun süre burada kalıp tek kuruş çalmadan dönüp binlerce dolar çalmaya başlasın ki?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diye kabul ettim.

"Zamanlama açısından, bu soygundan kısa bir süre sonra başladı, değil mi?" "Doğru."

"Belki birileri öğrenmiş ve bunun bir zayıflık işareti olduğunu düşünmüştür?" Bastian bunu önerdi. "Durumdan faydalanmaya mı karar verdi?"

"Eğer durum buysa, o pisliği bulmalı ve benim istismar edilebilecek biri olmadığımı görmesini sağlamalıyım."

Bass başıyla onayladı. "Burada çalışan herkesi ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Bilmiyorum dostum. Ricky'yi herkesten daha iyi tanıyorum. Diğer herkes hakkında bazı temel gerçekleri biliyorum. Ama onlar sadece... çalışanlar. Ailenin bir parçası değiller. Hiçbirinin geçmişini araştırmadım."

"Kayıtlara kimin erişimi var?"

"Herkes," diye itiraf ettim, bunun ne kadar büyük bir kusur olduğunu şimdi anlıyordum. "Sadece bir tane var. Ve işler yoğun olduğunda, hepsi bunu paylaşıyor."

"Hepsi çekmecedен mi çıkıyor?"

"Genellikle Ricky. Ama nakit çıkışı sadece fazlalıkları almak, makbuzlarla birlikte kapalı bir torbaya koymak ve bunları ofisin hemen dışındaki bırakma kutusuna koymaktır. Sonra da oradan hallediyorum."

Bass, "Ama bu, biraz para kazanmak için harika bir zaman," dedi.

"Umarım Ricky değildir," dedim derin bir nefes alarak. "Ona güveniyorum." "Yüzüne vurulduğu için sinirlenmiş olabilir mi?" "Her şey mümkün. Evde kalması için ona para verdim. Ona bir yığın Özür olarak nakit. Yine de... normal görünüyor," diye ekledim. "Sıra bir şey yok."

"Sadece iyi bir yalancı olabilir."

"Evet," diye kabul ettim, her ne kadar hâlâ o olmamasını umuyor olsam da. Adam neredeyse dükkânı işletiyordu. Onun geçecek başka birini bulmak tam bir kâbus olurdu. Daha da kötüsü, sevgi dolu bir karısı ve çocukları vardı. Beni beceren bir başkası olsaydı ona yapacağım gibi bir son vermeyi hayal bile edemezdin.

"Pekala, bak. Buna ben baksam nasıl olur? Cinna ve Dav ile işimi bitirdim. Şu anda yapacak bir şeyim yok. Güvenlik kayıtlarını inceleyebilir, bunu yapanı suçüstü yakalayabilir miyim diye bakabilirim."

"Çok fazla görüntü olacak," diye uyardım. "Her yerde kameralar var."

"Eh, değil. Ben senden daha iyiyim. Eminim sen de boş zamanlarını Kick ile geçir." Haksız da sayılmazdı.

Onunla vakit geçirdikçe, onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Garip ve yeniydi. Ama bilmiyorum... beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ara sıra kendimi tuttum, her gece onun evine gitmeme izin vermedim. Ama gecelerde de gitmemek için her ortaya koyuyordum.

Çılgınca olan şey, sadece seks değildi. Sadece ona sarılmak, parmaklarının dalgın dalgın tenimde hissetmek, uykuya dalarken vücudunun nasıl gevşediğini görmektir.

Olayların yatak odasına doğru ilerlemesinden önceki anlardı. Yemek paylaşır, dizi izler, geçmişlerimiz hakkında konuşurduk. Ortak kötü çocukluklarımız vardı. Benim annem ve babam, bilirsiniz, mevcutken - kötü niyetli, ama mevcut - onun babası hayatlarına girip çıkıyordu, annelerini çalışmak, faturaları ödemek ve çocuklarını kendi başına büyütmek zorunda bırakıyordu. Görünüşe göre bu da onu huysuz ve acımasız biri haline getirmiş.

Kick oradan olabildiğince çabuk ayrılmış ve annesiyle tüm bağlarını koparmış gibi görünüyor.

Kendi ailemden ayrılmak zorunda kaldığım için ailesiz olmanın bir şey olduğunu anladım.

Kardeşi hakkında pek konuşmadı. da gözle görülür bir şekilde üzgün görünüyor, ben de zorlamamaya karar verdim.

Bir keresinde bana kimsesi olmadığını söylemişti. Görünüşe göre bu doğrudur.

O kısmı .

Bulduğum ailem ve Bass gibi ebeveynlerimiz gibi olmayan birkaç kan bağı vardı. Yardıma ihtiyacım olduğunda gidebileceğim bir düzine ya da daha fazla yer vardı.

Tamamen yalnız olmayı ve hissetmeyi hayal bile edemezdim. Sırtımı yaslayabileceğim kimsenin olmaması.

Ve birdenbire onun için o kişi olmak istediğimi fark ettim. İnsanlarımı onunla paylaşmak. Böyle şeyler söylemek için çok erken olduğundan emindim.

Gerçi kim bilebilirdi ki? Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Minnettarım dostum," dedim masamın çekmecelerinden birini kaydırarak açarken, dizüstü bilgisayarımı üretilen Bass'a verdim. Ona her şeyin şifresini verdim ve bu işi benim yerime çözmesi için ona güvendim.

Kick ile daha fazla zaman geçirirken.

Yine de, evine gittiğimde kapıyı açmadı. Evcimen olduğunu iddia eden biri için gece geç saatlere kadar dışarıdaydı.

Üçüncü kez, kıskançlığın çirkin başını kaldırdığını hissettim, başka bir adamla gittiğinden endişelendim. Ama içeri girdiğinde, yanakları soğuktan kızarmış, gözleri endişeli bir haldeydi, bir erkekle birlikte olmasının imkansız olduğunu düşündüm. Eğer benimle geçirdiği zamandan sonraki halini düşünürsek, öyleydi.

", " dedim daha sonra birlikte yatağa girdiğimizde, onun benden her geçen dakika uzaklaştığını hissetmiştim.

"Hm? Hayır. Ben sadece, bilirsin işte, tatilleri düşünüyordum," dedi ama bu yalan pek de inandırıcı değildi.

"Peki ya onlar?"

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu bacağını kalçalarımın doğru kaydırarak.

"Yılına göre değişir. Erkekler başlamadan önce, biz Genelde birlikte takılırdık. Bir şeyler içer, yemek yedik. Geleneksel bayram saçmalıkları değil. Hiçbirimizin bir ağaç bile diktiğini sanmıyorum," diye ekledim. "Şimdi ise genelde birileri bir şeyler yapıyor.

"Geçen yıl Şükran Günü için Cinna ve Dav'ın evine gittim. İkisi de yemek yapmıyordu ama geleneksel Şükran Günü yemeklerini getirmişlerdi."

"Onlar evlatlık çocukları olan ikili, değil mi?"

"Evet. Gençler." Biri Cinna'nın eski apartmanında yaşayan ve baktan ev hayatından kurtulmak isteyen bir çocuktı. Diğeri evsizdi ve sokaklarda yaşıyordu.

Hiçbirimiz Cinna'nın çocuk sahibi olacağını hayal etmemiştik. Ama sanırım gençleri yetiştirmenin bebeklerden farklı bir yanı vardı ve Cinna onların dilinden anlıyor gibiydi. Hepsi beklenmedik bir aileydi ve birbirlerine uyuyorlardı.

"Peki ya Noel?" diye sordu, parmakları göğsümün üzerinde geziniyor, bir şeyler yazıyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

"Sabahı yalnız geçirdim. Herkesin sevdikleriyle yapacak bir işi vardı. Ama o gece geç saatlerde Renzo ve Lore küçük bir tatil partisi verdi. oraya gittik. İyi vakit geçirdik. Çocuk sahibi olmaya başladıklarında bunun devam edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Onları istiyor musun?"

"Neyi istiyor muyum?" Parmaklarım sırtına doğru kayarak saçlarını karıştırırken .

"Çocuklar," diye açıkladı.

"Dürüst olmak gerekirse ne kadar düşündüm bilmiyorum. Etrafımda çok fazla çocuk olmadı. Ama bilemiyorum. Belki anlayabilirim. Sen mi?"

"Onları geçmişteki koşullarımda istemedim," dedi, eski hayatının olduğunu, Bronx'ta geçirdiği bir ömürden sonra Brooklyn'e gelerek açıkça nelerden kaçtığını söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Yani, hayatım şu anda da istikrarlı değil," diye ekledi, sesi biraz kalınlaşarak.

Ağlayacak mıydı?

Ama ben daha ne olduğunu o doğruldu. "Dondurmaya ihtiyacım var!" diye ilan etti, sesine biraz fazla neşe katarak etkisinin yavan kalmasına neden oldu. Ama ben daha bir şey söyleyemeden dondurma almak için odadan fırladı.

Sonra o an gitti. Ve ben sordum.

Bu çok sık oluyordu.

Konuşma derin bir yere gitmeye başladılar. Duygusallaşmaya başladılar. Sonra hemen konuyu değiştirir ya da kendini toparlayana kadar benden uzaklaşmak için bir neden bulurdu.

Tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmek istedim.

Ama bunu ona nasıl soracağımı, baskı yapmadan nasıl ortaya çıkaracağımı da bilmiyordum.

Onu.

Ne diyebilirim ki? Açık konuşanlara alışmıştım. İnsanlara geri dururdum. Ve eğer birisi bir sebepten dolayı ketum davranıyorsa, içimizden biri onu zorlardı.

Bunu Kick ile denemek doğru gelmedi.

Bu yüzden ondan nasıl bilgi alacağımı bulana kadar, karanlıkta kalmayı kabullenmeyi öğrenmem gerekecekti.

Ancak günler geçtikçe, duygular gerçekten kök salmaya ve büyümeye başladıkça, bu bok daha da zorlaştı.

Bazen -özellikle de isteyken- onu uzaklara dalmış ya da endişeli bakışla bulurdum. Ve onu yakalayıp arkaya sürüklemem ve onu bu kadar üzgün gösteren şeyin ne olduğunu bana anlatmaya zorlamamak için her şeyimi verirdim.

Yapamadım tabii ki.

Hatta çoğu zaman ofisimde kalıp ondan uzak durmak zorunda kalıyordum çünkü ilişkimizi herkese belli etmeden onun yanında olmamın mümkün olmadığından emindim.

Yani, hayır, şirketin kardeşlik karşıtı bir politikası falan yoktu. Çoğunlukla orada çalışan sadece bir grup erkek olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Ama patronun iş arkadaşını becerdiğini bilmenin diğerlerine iyi görüneceğini hayal edemiyordum. Maaşı, neden belirli günlerde izin aldığı, bir tür ayrıcalıklı muamele görüp görmediği gibi şeyleri sorgulamaya başlayacaklardı.

İhtiyacım olmayan bir sürü baş ağrısı. En azından şimdilik.

Sonunda, Kick'le işler böyle gitmeye devam ederse, artık onu saklamak mümkün olmayacaktı. Bu benim için sorun değildi. Zamanı geldiğinde ya da gelirse. Patronlarının lanet olası bir mafya babası olduğunu bilen çalışanlarım durum hakkında fazla gevezelik etmeyecekti.

İkinci hafta yavaş yavaş üçüncü haftaya doğru ilerlerken ofisimin kapısı çalındı ve beni Kick'i tatili benim evimde geçirmeye ikna etme düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sipariş verebileceğimi düşündüm. Sonra Bass dahil üçümüz güzel bir yemek yiyebiliriz.

Ama daveti nasıl ifade edeceğimi henüz tam olarak çözmemiştim. Bir ağaç, ışıklar, süsler, bir tatile ev sahipliği yapmak için gereken her şeyi almayı planlamak şöyle .

"Evet?" Bastian'ın ofise doğru ilerlediğini görmek için dönerek seslendim. Gergindi.

Omurgası dik, çenesi gergin ve gözleri sertti. Odaya girerken dizüstü bilgisayar kolundaydı.

Yanından geçip duvardaki saate baktım. Her nasılsa, ben farkına bile varmadan mağaza etrafımda kapanmıştı. Gerçekten de Kick'in evine doğru yola çıkmış olmalıydım.

"Ne oldu?" Masanın diğer tarafına geçip dramatik bir şekilde derin bir nefes alırken sordum.

"Bu Kick," dedi.

"Ne oldu? O iyi mi? Yine gitmedi mi? Nerede o?" Koltuğumdan kalkmaya başlamışken sordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Herkes gitti. Her yer kilitli," dedi bana. "Kastettiğim bu değildi."

"Sen neden bahsediyorsun o zaman?" Ona bir şey olduğu düşüncesiyle kalbimin kaburgalarımaya attığı çılgınca yumruğu hissederek sordum.

"Kick, Rico," dedi, sesi dikkatliydi, gözleri ne bileyim, pişmanlık dolu bakıyordu.

"Kick nedir?"

"Kasanın kaymağını yiyen kişi Kick," dedi.

Yemin ederim sanki zemin kaymış gibi hissettim. Koltuğuma geri çöktüm, başımı ona doğru sallamaya başlamıştım bile.

"Hayır. Hayatta olmaz."

"Keşke olmasaydı," dedi Bass, dizüstü bilgisayarını dikkatle önüme koyarak. "Ama öyle. İnanın bana, yarım yamalak davranan başka birini bulmak için kontrol ettim, iki kez kontrol ettim ve üç kez kontrol ettim. Ama sadece şüpheli davranmakla kalmıyordu -titreyen, omzunun üzerinden bakan, tüm o tipik şeyler- gerçekten de olduğunu görebiliyorsunuz," dedi dizüstü bilgisayarını açıp açtığı pencereleri yukarı kaldırırken.

Sadece iki kişi değillerdi.

Yarım düzine donmuş video vardı.

Bass dizüstü bilgisayara uzanıp en üstteki videoyu oynatmak için tıkladığında midem sertçe sıkıştı.

Kick oradaydı, bir müşteri için nakit işlemi yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu aramasaydım kaçırabilirdim.

Para üstlerini sayarken eli büyük doğru kaydı, birkaç tanesini avucunun içine aldı, sonra dikkatlice ön cebine soktu, ardından müşteri için bozuk paraları aldı, çekmeceyi kapattı ve müşteriye para üstlerini vermek için çerçevenin dışına çıktı.

Bastian bana "Bu konuda her zaman bu kadar yumuşak değildi," dedi ve başka bir donmuş videoya oynat tuşuna bastı.

Başka bir gün Kick vardı, saçları her zamanki at kuyruğu örgü şeklinde arkaya toplanmıştı.

Bir müşteri için para üstü almıyordu. Sanırım fazladan parayı poşetlemek ve nakit para kutusuna koymak için para çekmecesini kasadan çıkarıyordu.

Kasanın yanına, duvara yakın küçük tezgâh parçasının üzerine koydu, vücudu onu görmesini engelliyordu.

Ama durakladı ve her iki omzunun üzerinden baktı.

Sonra cebine bir şeyler tıktırdı ve kalan parayı bırakmak için çekmeceyi arkaya götürdü.

Hayır.

Hayır, bu olamaz.

önündeki gerçeği kabullenemediğimi hissetmiş gibi görünen Bass başka bir videoya tıkladı.

İçlerinde en lanetlisi.

Daha fazla para çaldığı için falan değil, o günü hatırladığım için. Onunla karşılaştığım günü. Kazağını garip bir şekilde göğsüne bastırmış, sonra da bir top halinde dolabına sokmuştu.

bu sefer, buna yol açan anları görebildim. Neden bu kadar gergin olduğunu.

Neden kazağı tuttuğunu.

Çünkü kasadan parayı çekerken bir şey onu ürkütmüş, sarsılmasına ve parayı düşürmesine neden olmuştu.

Gürültüden ve belki de yakalanmaktan korkmuş gibi görünerek kazağını yere attı, sonra parayı kazağının içine aldı, göğsüne bastırdı ve arka tarafa doğru çılınca bir koşu yaptı.

Her ne kadar istemesem de, gözümün önünde olan bir şeyi bu şekilde inkâr etmek mümkün değildi.

Birdenbire, konuyu değiştirmeye çalıştığı, ürkek ya da temkinli görüldüğü her seferinde, her kaçamak bakışı tekrar gözden geçiriyordum.

Geçmişini benden sakladığı için değildi. Benden çaldığı içindi.

Kalp atışlarım sertleşiyor ve safra boğazımdan yukarı süzülüyordu.

Hayır, bu ilk ihanete uğrayışım değildi. Ama bu daha derindi. Bu kişiseldi.

Bu kadına *aşık* oluyordum.

Ne yani, arkamdan iş mi çeviriyordu? Saflığıma mı gülüyordu?

O anda hangisinin daha güçlü olduğunu söyleyemedim. İçimdeki ihanet ateşi mi? Ya da göğsümde nefes almayı zorlaştıran ezici his.

"Ne zaman?"

Hırladım. "Ne zaman?"

"Ne zaman başladı? Ne zamandır benden alıyor?"

"Bu ilki," dedi Bastian, zaman damgalı bir videoya tıklayarak. "Emin misiniz?"

"İşinin başına geri döndü, dostum. Daha önce bir çeyrekliği bile gözden çıkarmamıştı. Aslında bir keresinde tezgahın altına bir çeyreklik düşürdüğünü görmüştüm. Çıkaramayınca gidip çantasından yerine başka bir çeyreklik aldı. Bu olay defterlerdeki anormallikleri gördüğünüzde başladı."

Neden ?

Neden sadece iki buçuk hafta? Ne değişmişti?

Soygun mu?

Ne zaman profesyonellikten uzaklaşmaya başladık?

Hayır, hayır, hayır.

Bu saçmalık hiç mantıklı değildi.

Başka bir şeyler dönüyor olmalıydı. Sakladığı bir şey.

Bir şey onu ürkütüyor ve perili görünmesine neden oluyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Ama öğrenmek üzere olduğumdan emindim.

"Kimseye bundan bahsetme," diyerek dizüstü bilgisayarını kapattım. "Henüz değil," diye ekledim, Renzo'dan hiçbir şeyi uzun süre saklamadığımı biliyordum. Aile içinde işler böyle yürümüyordu. Patrondan sır saklamak gibi bir lüksümüz yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Bastian sordu.

"Cevapları almaya."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tekme

Oh, Tanrım.

Bunu yapamazdım.

Tüm dünyam etrafımda patlamışken olmaz.

Ona ne söyleyeceğimi düşünmek, plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

O anda neye ihtiyacım olduğunu düşünmek faydasızdı ama Rico orada dururken, gerginlik omuzlarını geriye çekmiş ve çenesinde bir kas kasılmasına neden olmuşken. Gözlerinde saf ihanet vardı.

Bir adım geriye tökezledim, zihnimdeki alarm zilleri çalmaya başladı ve bana bir adamın öfkelendiğinde ne kadar tehlikeli bir hayvan olabileceğini hatırlattı. Ve birkaç metre öteden bile Rico'nun öfkesinin cızırtısını hissedebiliyordum.

Rico, "gerekiyor gibi görünüyor," dedi ve daireye girip kapıyı arkasından kapattı.

İçgüdülerim aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmamı söylerken, birkaç adım daha geri kaçarken boğuk bir ses çıktı.

Bir adım daha ilerledi ve ben kanepeyi koymak için acele ettim, adrenalın damarlarımda yanıyor, beni açık saçık ve ateşli hissettiriyordu.

"Tanrım," dedi Rico, beni izlerken doğruldu, bir şey görüyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Sana zarar vermeyeceğim, Kick," dedi kaşları birbirine yaklaşıarak.

"Senden çalışıyordum," diye hatırlattım ona. Geçmişte çok daha azı için incinmiştim.

"Yine de sana *zarar* vermeyeceğim," dedi ellerini yatıştırıcı bir hareketle açarak. "Ben ellerimi kadınların üzerine koymam," diye ekledi.

Ona inanmak istedim. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. İkimizin de daha sert bir şey istediği zamanlar hariç.

Ama erkeklerin kötülüğünün pusuda beklediğini ve size karşı kullanmak için doğru fırsatı kolladığını herkesten iyi biliyordum.

"Tekmele," diye tekrar denedi, sesi daha yumuşaktı. Ama öfkesinin ve ihanetinin yok olup gittiğine inanamıyordum. "Ne lan?" diye sordu, sesi hâlâ yumuşaktı.

"Çok özür dilerim." Kelimeler içimden hıçkırarak döküldü. Aynı anda gözlerim doldu, gözyaşlarımı kırıştıran kadar onu bulanıklaştırdı, yanaklarımdan aşağı aktıklarını ve çenemden düşüklerini hissettim. "Bunu yapmak istemedim!" Yüksek sesle, acınası bir hırıltıyla ekledim.

Rico beni izlerken başını sallayarak, "Tamam," diye onayladı. "Tamam. ," dedi. "Benimle konuşman gerek."

Çok iyi davranıyordu.

Çok anlayışlı.

Tüm yaptığım ona yalan söylemek ve ihanet etmektir.

Haftalardır çektiğim ıstırap fokurdayıp ve beni içinde boğdu.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü kanepenin koluna yaslayarak içimi boşaltırken yüksek sesle hıçkırdım.

Şok, kafa karışıklığı, stres, korku ve en kötüsü de suçluluk duygusu. Tanrım, suçluluk duygusu. İçinde boğuluyordum. Gece gündüz. Kollarında uyuduğum, dudaklarını öptüğüm, elleri artık kalbimi tutan adama ne yaptığımı biliyordum. Tüm bunlardan sonra tek yapmak istediği onu bir kenara atmak olsa bile.

Rico şaşırılmış bir sesle, "Tanrım," dedi.

Onu suçlayamazdım. O anda berbat bir haldeydim. Vücudumu sarsan yüksek sesli hıçkırıklar benden kaçtı, kontrol edilemez, durdurulamaz.

Her şeyin *ortaya çıkması* gerekiyordu.

Her şeyi çok uzun zamandır içimde tutuyordum.

Jake'in ihanetini öğrendikten sonra Rico'nun da benimkini öğrenmesi çok fazlaydı.

"Tekmele, ," diye seslendi Rico, daha da yaklaşarak, ama başımı kaldırıp bakmayı reddettim. "Hadi ama. Hiçbir şey *o kadar* kötü olamaz," dedi.

Ama

olabilir.

Öyleydi.

"Kendini... hasta edeceksin," dedi, görüntümden dehşete düşmüş gibiydi.

Onu suçlayamazdım. Rico iyi bir adamdı. Ama pek de yumuşak bir adam sayılmazdı. Ağlayan kadınlarla iyi şöyle dursun, onlara alışık olduğunu bile düşünemezdim. Ve ben sadece ağlamıyordum. Histeriktim.

"Tamam, hadi," dedi. Sonra bana doğru uzandı, kollarımın altından tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "ama. Her şey yoluna girecek," diye ısrar etti ve beni koltuğa çekti, kendine doğru çekti ve kollarını bana doladı.

Bu da beni daha çok ağlattı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Yavaş ama emin adımlarla, ağlayacak gözyaşlarım tükendi. Acınası bir şekilde burnumu çekmeye başladım.

Rico öne doğru eğildi ve bir avuç dolusu paket peçete alıp bana uzattı.

Burnumu sildikten sonra yavaşça ondan ayrıldım, utancım diğer her şeye karışıyordu.

"Tamam. Artık bu konu kapandığına göre," dedi ve rahat ses tonu neredeyse gülmeme neden olacaktı. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bir yerden başlamalısın."

"Eski sevgilimi öldürdüm," diye kaçırdım ve tepkisini izlemek için döndüm. Şok, inanmazlık, hatta dehşet bekliyordum.

Hiçbirini anlamadım.

Onun yerine başını salladı. "Öyle mi?"

Eminim bunu hak etmiştir."

Tepkisi karşısında kaşlarım çatıldı ama devam etmek zorundaydım. Ona gerçeği borçluydum.

"Tacizciydi," diye itiraf ettim. "Sürekli ayrılmaya çalıştım. Ama ... hiç işe yaramadı. Sonra işe yaradı. Bir süre için. Ta ki beni işte bulana kadar.

Çöpü dışarı çıkarırken ara sokakta beni köşeye sıkıştırdı. Ve ben... kendimi kaybettim" dedim.

"Güzel. Umarım acımıştır," dedi Rico.

"Bu yüzden Brooklyn'den kaçtım. Polislerin benim için gelebileceğini düşündüm. Ama sonra... hiç gelmediler. Birkaç hafta öncesine kadar onu öldürmediğim için gelmediklerini fark etmemiştim."

"Seni mi etti?" "Evet."

"Nasıl?"

"Sanırım işin karmaşık kısmı da bu."

"Zamanım var."

"Soygun gecesi..." "Öyle mi?"

"Bir adam... beni ofisine götürdüğünde, başka bir adam gelip onu uzaklaştırdı ve sessiz bir alarma bastığımı ve polislerin geldiğini söyledi."

"Tamam..."

"İkinci adam mı? Kolunda tanıdığım bir dövme vardı." "Eski sevgilin mi?"

"Kardeşim," diye açıkladım. "Onu aramaya gittim. Ama kayıptı. Bir süredir öyle görünüyordu. Sonra bir gece eve geldiğimde ofisteki o adamı dairemde buldum. Sonra eski sevgilim koridordan çıktı. Ve... Jake ellerindeydi."

"Kardeşin mi?"

"Evet."

"Ne demek vardı?"

"Kaçırılmak gibi. Ya da rehin tutulmak gibi mi? Bir video gördüm. Dayak yemişti." Tabii gece daha önce gördüğüm yüzüne bakılırsa hiç dayak yememişti. Sadece, ne bileyim, çok iyi bir makyaj yapılmıştı sanırım.

"Tamam," diye kabul etti Rico, bu şok edici haber karşısında garip bir şekilde sakindi. "Eski sevgilinin para istediğini varsayıyorum?"

"Evet. Kasadan para çekmeye ve her hafta ona ödeme yapmaya başlamam gerektiğini söyledi."

"Ne amaçla?" Rico öne doğru oturup dirseklerini kalçalarına dayayarak sordu. "Gerçekten bir sonu yoktu. Garipti. Benim bir şey yapacağımı düşünmüyor gibiydi. yakalanabilirdi. Kayıtların dengelenmesi gerekiyor."

"Devam et," dedi Rico, sesi biraz daha sertleşerek. "Hepsi bu kadar mı?"

"Yani, parayı almaya başladım. İstemedim, yemin ederim. İstemiyordum, yemin ederim. beni öldürüyor-"

"Bebeğim," diye sözümü kesti. "Şu anda gerçekler. Duyguları sonra konuşuruz." "O... tamam," diye kabul ettim, son zamanlardaki tavır değişikliğinden emin değildim.

Kendimi huzursuz hissederek biraz volta atmaya başladım. "Ama ben... Sonsuza kadar onun kontrolü altında kalamazdım. Bronx'ta onun olabileceğini düşündüğüm yerleri gözetlemeye başladım."

"Onu buldun mu?"

"Bu geceye kadar değil," dedim ona. "Ben sadece... şanslıydım, gerçekten. Bir Çin lokantasından çıkıyordu. Onu evine kadar takip ettim."

"Peki sonra?"

"Sonra gizlice içeri girdim ve bodruma indim. Kardeşimin orada doğrulayabilirsem polisi arayıp Kyle'ın Jake'i isteği dışında tuttuğunu söyleyeceğimi düşündüm. Ona işkence ediyordu."

"Ama polisi aramadınız," diye sözlerini tamamladı.

"Bodrum boştu. Bu yüzden aramadığıma sevindim. Kyle'ı Jake'i tuttuğu yere kadar takip edebileceğimi düşündüm. Ama... ama sonra..." Birkaç derin ve sakın nefes alarak konuşmayı kestim.

"Bitir. Ne oldu?"

Başını eğmişti, ben de ona baktım, kalbim göğsümde paramparça olmuştu, nadir ve değerli bir şeyi, bir daha asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi kırdığımı biliyordum.

"Çıkıyordum ve birini gördüm." "Eski sevgilin mi?"

"Hayır," dedim, metalik acı tadı ağzımı doldururken derin bir nefes çektim. "O benim kardeşimdi."

"Ne?" Rico başını kaldırıp karanlık bakışlarıyla beni kısıtırarak sordu. O bana bakarken olduğum yerde donup kalmıştım, hareket edemiyordum.

"Jake'ti. Kyle'ın binasından çıkıyordu," dedim ona, alt dudağım hâlâ taze olan öfkemle titriyordu. "Tam çıkarken kardeşimin oda arkadaşından bir e-posta gördüm, Jake'in ona kirayı ödediğini ve bazı eşyalarını aldığını söylüyordu. O asla kaçırılmadı. Birlikte çalışıyorlardı."

"Kardeşin ve *tacizci eski kocan*."

Tam olarak bir soru değildi. Ama yine de kendimi cevap verirken buldum.

"Evet."

Birdenbire Rico'nun o dikkatle koruduğu hava kayboldu ve beni bir adım geri attıracak kadar hızlı bir şekilde kanepeden uçtu.

"Benim kim olduğumu biliyorlar mı?" diye öfkelenerek benden uzaklaştı ve mutfığa doğru ilerledi. Sanki içinde hareketsiz kalamayacak kadar büyük bir öfke vardı. "Kiminle taşak geçtiklerini biliyorlar mı?"

Öyle mi *yaptım*?

Bu aylardır , haftalardır samimi olduğum Rico değildi.

Bu hiç de tanıdığım biri değildi.

"Rico," diye seslendim, sesim yumuşaktı, neredeyse titriyordu. Ses, o anda aklımdan geçen her neyse onu kırmış gibiydi ve geri dönüp beni izlemesini sağladı.

"Öyle mi?"

"Kimsin sen?"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Rico

, bunun şeytani bir plan olmadığını biliyordum. Beni samimiyetle oyalayıp sonra da soymak için.

Elbette, beni ya da ailemi sikip atarak beladan kurtulmak için gözyaşı döken ve yalvaran birkaç kişi görmüştüm.

Ama bu farklıydı.

Paramparça olmuştu.

Hissettiğim ihanete rağmen onun acı çekmesine, yerde öylece hıçkırarak ağlamasına izin veremezdim.

Onu kucağıma çektim. Benimle konuşabilmek için tüm o zehirli şeylerden arınırken ona sarıldım.

Bir şeyler , onu yaptığı şeyi yapmaya iten bir şey olduğunu biliyordum.

Öldürdüğünü sandığı tacizci eski sevgilisi ve onun pislik, sadakatsiz erkek kardeşi olmasını beklemiyordum.

Yani, Tanrı aşkına, ne tür erkek kardeş, kız kardeşini daha da korkutmak ve manipüle etmek için ona zarar veren adamla işbirliği yapar?

Bilmiyordum.

Ama o bok kafalıyla bu konuda biraz *sohbet* etmeyi planlıyordum.

Zihnim yarışıyordu, Kick'in adına beni beceren birine duyduğum öfke kendimi açık saçık hissetmeme ve bir şeyleri yumruklamaya hazır olmama neden oluyordu.

Tercihen Kyle ve Jake'in yüzleri.

Ta ki, Kick'küçük sesi düşünce kasırgasını yararak geldiğini göremediğim bir şey sorana kadar.

"Kimsin sen?"

Dürüst olmak gerekirse, bana aile hakkında hiçbir şey sormamasının çok garip olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Son birkaç haftadır konuştuğumuz diğer her şeyi düşününce.

Öte yandan, bu konu benim de açtığım bir konu değildi. Sanırım insanlar aile işleri hakkında soru sormayacaklarını düşünüyorlardı.

Kim olduğumu, neye bulaştığımı, dükkânın normal, meşru bir işten ziyade bir kara para aklama operasyonu olduğunu bilmediği aklımın ucundan bile geçmedi.

Yine de Kick değildi. Buralarda hiç arkadaşı yoktu.

Yani iş yerindeki adamlardan biri bahsetmediği sürece, bunu bilmesine imkân yoktu. Ve o adamların isteyken patronlarının diğer iş uygulamaları hakkında konuşacak kadar aptal olacaklarını düşünmemiştim.

"Gerçekten bilmiyor musun?" Herhangi bir şey söylemek için yüzünü izleyerek sordum.

"Hayır, yani... Kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama..." dedi bana el sallayarak.

Sertçe nefes vererek başımı salladım. "Lombardi ismi sana bir şey ifade mu?" diye sordum.

"Et dükkanının adı olması dışında, aslında soyadınız değil mi?" diye sordu.

"Evet, onun dışında."

"Hayır. Olmalı mı?"

"Lombardi *ailesi* mi?" Denedim.

"Ünlü falan mı bunlar?" diye sordu, kaybolmuş görünüyordu.

"Kötü şöhretli, belki," dedim. "Pekâlâ. Zaten bunaltıcı olan bu geceyi daha fazla uzatmayalım," dedim ve oturmasını işaret ettim. Oturdu, sehpanın ucuna , şüpheli gözlerle beni izliyordu. "Lombardi ailesi bir suç ailesidir."

"Bir suç ailesi mi?" diye tekrarladı. "Bekle... yani... mafya gibi mi?" sordu, kaşları çatılmıştı.

"Evet, aynen öyle," diye onayladım, bilgiyi işlerken gözlerini izliyordum. Sonra küçük bir kahkaha attı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"İş yerindeki çocuklar," dedi başını sallayarak. "Eskiden *The Sopranos* hakkında şakalar yaparlardı. Daha önce bana hiç mantıklı gelmemişti. Şimdi anlıyorum. Yani sen, bilirsin, onun içinde misin? Mafya mı?" diye açıkladı.

"Evet. Aslında oldukça yüksekte."

"Yani et dükkanı..."

"Mafya parası akıyor," diye onayladım. "Muhtemelen o bok kafalı eski sevgilin de bu yüzden kaymağını alıp kurtulabileceğini düşündü. Dükkândaki para... karmaşık. Sadece nakitle makbuzları eşleştirmek falan değil. Daha az hassas defterler tutsaydım, muhtemelen bu kadar çabuk ortaya çıkmazdı" diye ekledim.

"Rico, ben-" diye başladı.

"Biliyorum," diye kestim sözünü. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum," dedim, sık sık beni rahatsız eden o perili, uzak bakışını düşünerek.

"Sen... bana kızgın değil misin?" diye sordu.

"Öyleydim," diye itiraf ettim. "Aslında bu doğru bile değil. O kadar da kızgın değildim..."

Ben kelimeyi bulamayınca "Acı" diye tamamladı. "Evet," diye onayladım.

Bunun üzerine başını salladı ve gözlerindeki taze yaşları kırıştırdı. Sonra bakışları yere düştü, tekrar konuşurken ayakkabılarını inceliyordu.

"Beni... öldürmek zorunda mı ?" diye sordu.

Tanrım.

Yani, evet, biz acımasızlığıyla nam salmış bir aileydik. Ama erkekler? Kadınlara zarar vermezdik. Bununla birlikte, kadın komiserleri olan tek aile bizdik. Ve onlar kadınları incitmek ya da öldürmek konusunda bizim kadar çekingen . Yani, evet, geçmişte Lombardi adına bazı kadınlar ölmüştü.

Ama bunu ona yapacağımı düşünmesi beni rahatsız etti. İstemek bir yana, *yapabileceğimi* düşünmesi.

Birkaç hızlı adımla odanın diğer ucuna geçtim, çenesinden tutup bana bakmaya zorlamak için uzandım.

"Hayır," dedim, sesim kararlıydı. "Seni öldürmek zorunda kalmayacağım. Seni asla öldürmem. Sana elimi bile sürmem."

"Ama... patronun..."

"Senin bir piyon olduğunu anlayacak," diye kestim sözünü. "Suçlanacak tek kişilerin eski sevgilin ve kardeşin olduğunu. Ve belki de evimi soyan o pislikler."

"Onları öldürecek misin?" sordu, bana bakarken bakışları şaşırtıcı derecede netti.

"Jake konusunda kararsızım," diye itiraf ettim. "O senin kardeşin olduğu için. Ama o da bundan kurtulamaz. Ama senin şu eski sevgilin? Onu almaktan mutluluk duyarım."

onu bu dünyadan çıkaracağım. Bu sefer sonsuza dek," diye ekledim sırtarak ve boğuk bir kahkaha attı.

"Onu bıçakladım," diye itiraf etti, beni izliyordu. Eğer bir şok ya da dehşet tepkisi bekliyorsa, bunu benden alamayacaktı. Ben de insanları bıçaklamıştım. Hem de çok daha azı için. "Boğazından ve kalçasından," dedi. "Kyle beni dövdükten sonra biri beni iş yerinde gördü," diye ekledi. "Bana nasıl yapacağımı söyledi."

"Bronx'ta mı?" diye sordum. "Evet. Neden?" diye sordum.

"Esposito olup olmadığını merak ediyorum."

"Bu da başka bir suç ailesi mi?" diye sordu.

"Evet. O ilçeyi onlar yönetiyor. Onu boğazından o pisliğin yaşadığına inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi. "İnan bana, tekrar ortaya çıktığında bu konuda söyleyecek şeyleri vardı."

"Bir daha ondan bir bok duymak zorunda kalmayacaksın," dedim ona, sonra evine baktım. "Pekala, dinle," dedim, "Renzo ve... diğer herkesle konuşmam gerekiyor," dedim ona.

"Tamam," diye başını sallayarak kabul etti. "Ne yapmam gerekiyor? Onlara her şeyi anlatmamı ister misin?"

"Hayır, yapabilirim. Bu gece yeterince şeyle uğraştın sanırım. Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum," dedim. "Buraya zaten bir kez girdi, değil mi?"

"Evet."

"Pekâlâ. Seni evime götüreceğim," dedim. "Gidip bir şeyler toplamak ister misin?"

"Sen... senin evine gitmemi mi istiyorsun?"

"Bu karmaşa içinde güvende bilmem gerekiyor. Ve eğer buraya muhafızlar yerleştirirsem, eğer biri seni izliyorsa, bu onların dikkatini çekebilir. Bildiğimi bilmelerini istemiyorum."

"Beni evine götürmek zorunda değilsin. İyi olacağım," diye ısrar etti.

"Hayır, burada kalmayacaksın."

"Rico, bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi başını sallayarak. "Yaptığım şeyden sonra."

"Pekâlâ, şu saçmalığı aradan çıkaralım," dedim ve bana tekrar bakmasını bekledim. "Bildiklerimi bildiğim için sana kızgın değilim. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Yani hırsızlık aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, tamam mı?"

"Öyle olmalı."

"Öyle değil. Bak bebeğim, benim dünyamda bir sürü gri alan vardır. Bu da onlardan biri. Ama bunu başka bir zaman konuşabiliriz. Şu anda seni güvenli bir yere götürmek istiyorum. Sonra bunu zincire eklemeliyim. Plan hakkında konuşalım."

"Tamam," diye kabul etti ama hâlâ gergindi.

"Evander için bir taşıyıcın var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ben, şey, onun benim olduğundan emin değildim, bu yüzden böyle bir şeye inanmadım."

"İçine sığabileceği eski bir teslimat kutusu var mı?" Ben sordum.

"Sehpalarım mı?" dedi ve bu amaca hizmet eden karton kutulara doğru el salladı.

yaşıyordu, iş yerinde yırtıyordu, bok kafalı eski sevgilisi ise ondan alabildiği kadar çok şey alıyordu.

"Bu kadar yeter," dedim, yeniden yükselen öfkemi bastırarak. Eninde sonunda hıncımı Kyle'dan çıkaracaktım. Ama şu anda bu halletmem gerekiyordu. "Hadi git. Eşyalarını topla."

"Ne kadar?" diye sordu.

"Birkaç gün yetecek kadar. Evander için bir şeyler alacağım," dedim ve sonra başıyla beni onaylayıp yatak odasına doğru yürümesini izledim.

Yalnız başıma telefonuma uzandım ve kuzenime mesaj atarak ailenin arabalarından birini alıp benimle Kick'in evinde buluşmasını söyledim.

Bir süre sonra dışarı çıktık, öfkeli Evander miyavlıyor ve vücudunu kutunun kenarlarına vuruyordu.

Bastian'ın yüzündeki şaşkın ifade, işin içinde bir ceset falan olduğu için arabaya ihtiyacım olduğunu düşündüğünü düşünmeme neden oldu.

"Hey, Bass," dedi Kick küçük bir sesle, başını eğmişti.

"Tekmele," dedi ve kapıyı onun için açtı. İçeri tırmandı. Sonra da Evander'in kutusunu benden aldı.

"Bir dakika bebeğim," dedim ve kapıyı kapattım.

"Neler oluyor?"

"Uzun hikâye. Sadece bir kez tekrarlamak istiyorum, bu yüzden Kick'i evimize yerleştireceğim. Sonra da Renzo ve diğerleriyle konuşmaya gideceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bass, sürücü koltuğuna oturmak için arabanın etrafında dolanırken. Evime giderken, Bass ve ben yokken Kick'i güvende tutmak için iki askerimin binada hazır olduğundan emin oldum.

"O kutunun içinde bir iblis mi var?" Evander ılık atmaya devam ederken Bass sordu.

"Özür dilerim. O her zaman... çok inatçı olmuştur," dedi Kick, hiçbir şey yapmayan kediye şirin görünmeye çalışarak. "Komşularınızın şikayet etmemesi için onu apartmanda sessiz tutmaya çalışacağım."

Bass, "Apartmanda bir kedi ılığı grubu kurabilirsiniz ve kimse bir şey demez," dedi.

Kick'e baktım, o da başıyla onayladı.

"Doğru... doğru," diye ekledi, sesi daha yumuşaktı, hâlâ tüm bu mafya olayını sindirmeye çalışıyordu.

Bunu daha sonra tartışmak için zamanımız olacak.

Daha sonra pek çok şey için zamanımız olacak.

Ama şu anda onu güvenli bir yere götürmeliydim.

Sonra da bu bokla dek başa ıkmalıydim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tekme

Rico çok normal bir , ama en üst katta oturuyordu. Katta sadece dört daire vardı ve Rico beni kendi dairesine doğru götürdü, ben kıpırdayan kutuyu tutmaya çalışırken eli yol boyunca sırtımın alt kısmındaydı.

Bass , ama çantamı Rico'ya verdikten sonra, Rico beni dairesine götürürken o da asansöre geri döndü.

Rico'nun dairesini merak etmek için çok zaman harcadığımı itiraf etmeliyim. Özellikle de girişlerine kadar söküp sıfırdan başladığını duyduktan sonra.

Hayatım boyunca etrafımdaki erkekler dekor konusunda pek de iyi olmamışlardı. Yani, kardeşim ve Bobby içki kutularının sanat olduğunu düşünüyorlardı. Kyle'a gelince, dairesine ilk gittiğimde ne bir yatak başlığı ne de fazladan bir havlusu .

Yine de Rico'nun her zaman güzel bir şekilde bir araya getirilmiş olmasıyla ilgili bir şey, bana evinin etkileyici olacağını düşündürdü.

Sadece ne kadar etkileyici olduğunu bilmiyordum.

Ortak alanlar açık konseptli olup koyu gri duvarlar ve aynı derecede koyu parke zeminler hakimdir.

Oturma odasında büyük siyah tuğladan bir şömine ve zengin, yanık turuncu renkte uzun bir divan vardı. Karşısında iki sandalye vardı. Uzaktaki duvara dayalı bir bar arabası, siyah beyaz genel bir manzara resminin altına yerleştirilmişti.

Oturma odasının arkasında yer alan mutfakta arduvaz dolaplar, gri ve beyaz kuvarsit şelale adası ve yumuşak beyaz aydınlatmalı açık raflar bulunuyor.

Karanlık ve erkeksi ama yine de rahattı.

"Vay canına," diye nefes verdim, bir daire çizip her şeyi tekrar içime çekerken. "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye kabul ettim, pencere işlemeleri, oturma odasında vurgulu bir halı ve rahat etmek için kanepenin üzerine örtülmüş bir battaniye bile etkilendim.

Çerçevelerden birine bakarak, "Sanatın berbat olduğunu zaten duymuştum," dedi.

"Bu... berbat değil. Biraz genel olabilir ama berbat değil. Neden dairemde bu kadar çok vakit geçirmek istedin?" Etrafıma bakınırken sordum.

"Çünkü sen oradaydın," dedi kutuyu elimden alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra üstündeki kapakları açarken.

Evander dışarı fırladı ve oturduğu kanepeye doğru bir hamle yaparak bana ters ters baktı. En başta onu kutuya tıkan Rico olmasına rağmen.

"Bak, özür dilerim. Ama bak burası ne kadar güzel olmuş. Burada kanepeyi tırmalamak yok," dedim ona parmağımı sallayarak.

"İster misin?" Rico, Evander patilerini tımar etmeye başlarken beni izleyerek sordu.

"Elbette," diye kabul ettim, Rico beni koridora götürürken onu takip ettim, ana alanla benzer bir renk düzeninde tamamlanmış tam bir koridor banyosu ortaya çıktı. "Oraya girmeyeceğim. Orası Bass'ın odası," dedi kapalı kapıya doğru el sallayarak.

Sonra beni koridordaki son kapıya götürdü.

Yatak odasına.

Dairenin geri kalanından şaşırtıcı derecede daha parlak bir renk düzenine sahipti. Gündüz vakti, güneş büyük pencerelerden içeri girdiğinde, daha da aydınlık hissedeceğimi hayal ettim.

Duvarlar kısmen açık tuğlaydı. Yatak kral boyuydu, sıcak deve tonunda deri püsküllü bir yatak başlığı vardı ve lüks ve pahalı görünen nötr nevresimlerle kaplıydı.

Yatağa bakan pencerenin yanında yatak başlığıyla aynı renkte tek bir deri sandalye vardı. Yatağın karşısında da çerçeveli büyük bir sanat eseri vardı. Ama ben izledikçe sanat eseri değişti.

Çerçeveli bir televizyon o zaman.

Yatak odamın tamamından daha büyük görünen bir banyoya açılan kapıda büyük boy bir duş nişi, çift makyaj masası ve küvet bulunuyordu.

"Neden hiç buradan ayrılmıyorsun?" Elimi yatağın köşesine örtülmüş battaniyenin üzerinde gezdirerek sordum.

"Üzerinde çalışırken burada şimdi geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim," itiraf etti. "Rahatına bak. Hâlâ donuyorsun," diye ekledi ve uzanıp soğuk parmaklarıma dokundu. "Sıcak bir banyo yap. Biraz kahve yap. Evander'la takıl. Çok uzun sürmez," dedi.

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Bana bakmadan önce telefonunu kontrol etti.

"Burada iki adamım nöbet tutuyor. Koridorda birini görürseniz, o . Panik yapmanızı istemem. Al," dedi ve elini cebine atıp bir tomar parayı sehpanın üzerine bıraktı. "Biraz yemek sipariş et. Yemek yemeye vaktin olmamıştır."

Yapmamıştım.

Ama kendimi çok sallantılı hissediyordum.

"Bana da bir şeyler sipariş et. Buzdolabının yanındaki çekmecedeki bazı menüler var" dedi.

O anda çekip gitmesini bekliyordum.

Ama beni tutup kendine çekerek ve ardından dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

"Rahatla bebeğim," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Bununla birlikte, doğru yürüdü ve beni süslü dairesinde yalnız bırakarak dışarı çıktı.

"Sen hariç," dedim Evander'a, karton kutunun yanına gidip Rico'nun onunla birlikte içine attığı kum kabını çıkarıp koridordaki banyoya yerleştirirken. Nereye gideceğini bilsin diye onu kucağıma alıp oraya koyduğumda birkaç çizige katlandım.

Sonra biraz yiyecek ve sütle özür diledim.

Yıpranmış hissederek ve Rico eve geldiğinde yiyecek bir şeyler olmasını isteyerek menü çekmecesini buldum, yemek sipariş ettim ve gelmesini bekledim.

Sonra devam ettim ve önerdiği şeyi yaptım. Sıcak bir banyo yaptım, sonra içine girdim ve sıcaklığın boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliği yavaşça azaltmasına izin verdim.

Sonunda Evander odaya girdi, suyun içinde bana endişeli bir bakış attıktan sonra lavabo tezgahının üzerine zıplayarak etrafa göz kulak oldu.

"Burayı seviyor musun?" sordum. "Sanırım burada yaşıyor olabilirsin," diye ekledim.

Elbette, Rico bana karşı şaşırtıcı derecede nazikti. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyordu. Ama benim bunaltıcı duygularıyla karşı karşıya kalmıştı. Gerçekten düşünmek için biraz zaman bulduğunda, bana karşı bu kadar sıcak olmayacağını hissediyordum. Özellikle de kuzeniyle, patronuyla ve tüm bu durum hakkında konuşması gereken başka kim varsa onlarla konuştuktan sonra.

Gözyaşlarımın tekrar hissettim ama suyun yarısını boşaltıp daha da sıcak suyla tekrar doldururken gözyaşlarımınla savaştım.

Sonunda küvetten çıkarken Evander'e, "Eminim Rico sana kendi kendini temizleyen o süslü kum kabını bile alabilir," dedim. "Ve şu havalı kedi ağaçlarından birini. Bilirsin, belki kanepeyi tırmalamak yerine onunla oynarsın. Ama bir ev kedisi olman gerekecek çünkü yangın merdiveni yok."

Çantamı almaya giderken Evander beni takip etti, sonra da üzerimi giyindim.

Bir saat önce ikiye, sonra üçe çıkarken yorgunluk göz kapaklarımı çekiştiriyordu.

Sonunda kanepede yumuşak suni kürk battaniyenin altına kıvrıldım, televizyonda eski bir durum komedisinin tekrarı oynuyordu ve sonunda uyku beni ele geçirmeden önce dönüp duran düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

—

Kapının açılıp kapandığını duymadım. Ya da Rico'nun artıkları buzdolabına koyma .

Kolları altımdan kayana kadar bir başlangıçla uyandım, çırpınırken ve nefes alırken savaş ya da kaç durumum hâlâ devam ediyordu.

"Hey, hey, sorun yok," dedi Rico, yumuşak bir sesle. "Benim. Sadece seni taşıyorum," dedi ve sonra beni kollarına almaya devam etti.

" kaç?" Beni koridorda taşıırken göğsüne yaslanarak sordum.

"Geç oldu. Uyumaya devam et," dedi beni yatağa indirirken. Yorganı üzerime çekti, ama artık çok uyanıktım, patronunun ne söylemiş olabileceği konusunda çok endişeliydim.

"Nasıl geçti?" Karanlıkta ona göz kırparak sordum.

"Bu uyumak değil," dedi ve yatağın kenarına çöküp bana baktı.

"Daha sonra uyuyabilirim. Başım belada mı?"

"Sana hayır demiştim," dedi, lambayı yakmak için uzanırken başını bana doğru sallayarak.

"Ama patronun..."

"Kötü bir durumda olduğun için seni cezalandırmak istemiyor," diye sözümü kesti. "Ama eski sevgilin hakkında bir şeyler hissediyor."

"Sanırım hepimiz öyle," diye kabul ettim. "Peki ya kardeşim?" "Onun için de bazı sorular olacak."

"Ne tür sorular?"

"Yani, kiminle yattığını biliyor muydu?" diye açıkladı Rico. "Peki ya biliyorsa?" Ben sordum. Ağabeyimin en azından bu işi yaptığına inanmak istiyordum.

kısmen karanlıkta, bu konuda bazı makul inkar edilebilirliği vardı. Bununla birlikte, kardeşimi çok iyi tanırdım. Hırsının onu yönlendirmesine izin vermeye meyilliydi. Hatta sağduyusunu bile kullanmazdı. Eğer Kyle kimsenin onları anlayamayacağını söyleseydi, Jake oturmuş parasını sayarken buna inanırdı.

"Bunun sonuçları olur."

"Siz onu öldürür müydünüz?" Ben sordum.

Rico bunun üzerine omuz silkti. "Normalde, evet," diye itiraf etti. "Ama sanırım herkes bunun karmaşık bir durum olduğunu anlıyor. Kıçını kaldırıp şehirden gitmesi gerekecek. Tekrar geri gelirse, Renzo'nun ne yapmak isteyeceği konusunda kefil olamam."

"Bunu anlıyorum."

"Ayrıca, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem bebeğim, ama o pisliğe bir daha asla gün yüzü gösterme. Eskiden kız kardeşini döven bir pislikle bağlantı kurmaya razı olduysa ve sonra benim gibi birinden çalarak seni tehlikeye attıysa, o zaman sana tekrar erişme hakkına sahip değil."

"Onun yolunu çoktan kesmiştim," dedim ona. "Kyle beni son kez bulduğunda, kardeşimin ona beni nerede bulacağını söylediğini anlattı. Ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Siz ne zaman onlarla yüzleşeceksiniz?" diye sordum. "Yakında," dedi bana. "Ayrıntıları bilmesen iyi olur," diye ekledi. ayakkabılarını çözmek için eğildi.

Sonra ayağa kalktı, gömleğini çıkarmak için boynunun arkasına uzanarak gömme dolabına doğru yürüdü, bir an için içeride kayboldu, sonra üzerinde düşük belli siyah bir uyku pantolonundan başka bir şey olmadan geri geldi.

Günün çılgınlığına ve duygusal yoğunluğuna rağmen, arzusun sistemimi yakmaya başladığını hissettim.

Rico durakladı, muhtemelen gözlerimdeki ihtiyacı okumuştı. "Biraz dinlenmen gerekiyordu," dedi.

"Zaten dinlendim."

"Tamam o zaman," dedi, yatağa tırmanıp yorganı üzerimden çekerken bana küçük bir sırtış attı, sonra beni ısıtmak için üzerime geldi, ağırlığı beni yatağa bastırdı.

Dudakları saniyeler içinde dudaklarımdaydı, önce yumuşak ve yavaş, sonra daha sert ve daha talepkâr. Sertliği bana doğru bastırırken bacaklarım beline dolandı.

Kalçalarım sallandı ve içimden bir inilti çıktı.

Rico'nun yüzü onun yerine boynuma gitti, eli gömleğimin altından yukarı kayarken boynumu öptü, çıplak tenimle alay etti, göğsümü buldu ve sertçe sıktı.

Rico beni onun üzerine yuvarlamadan önce bir an için bu hissin içinde yükseldim.

Arkama yaslandım, gömleğimi çıkarmasına izin verdim, sonra da önümde hiçbir şey olmadan bana dokundu. Aletinin tekrar yarığıma bastırıldığını hissetmek için yer değiştirdim, sonra meme uçlarımla dalga geçerken, masaj yaparken ve yuvarlarken ona karşı sallanmaya başladım.

Elleri yanlarımda gezindi, sonra beni dizlerimin arkasına bağladı, çekti ve sırtüstü çevirdi.

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı göğsüme bastırdıktan sonra pantolonumu ve külotumu çıkarmak için uzandığında bir nefes alışım kahkahaya dönüştü.

Sonra alçaldı, kalçalarımın arasına yerleşti, dili çoktan üzerimdeydi, beni çalıştırıyor, beni tahrik ediyordu.

"Hayır," diye , tam orgazm zirveye ulaşmak üzereyken uzaklaşırken başını tutmak için uzandım.

"Henüz değil," dedi, dudakları yukarı kalkmış, hayal kırıklığının tadını çıkarıyordu.

Sonra beni karnımın üzerine çevirdi, sonra da dört ayak üzerine düşene kadar geri çekti.

Komodinin çekmecesinin kayarak açıldığını, sonra da prezervatifi çıkarırken folyonun kırıştığını duydum.

hareket ettiğini hissettiğimde, ağrıyor ve sızlanıyordum.

"Rico, lütfen," diye yalvardım, kıcımlı geriye doğru ona doğru sallayarak. "Sikim için yalvarma sesine bayılıyorum," dedi, eli bir saniyeliğine kıcıma masaj yapıyor.

Sonra yaklaştı ve siki girdi, ben haykırırken parmaklarım çarşafı yumrukluyordu.

O zaman benimle dalga geçmiyordu. Elleri kalçalarımın gömüldü ve ileri doğru hamle yaparken beni tekrar kendisine doğru itmek için kullandı. Beni uçurumun kenarına kadar sürükledi, sonra beni uçurdu, öne doğru eğilmeme neden olan orgazmın içine düştü, çılgınlıklarımı boğmak için yüzümü yatağa bastırdı.

Rico'nun eli saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni yukarı çekti.

"Duymak istiyorum," dedi, beni becererek, . "İşte iyi bir kız," diye mırıldandı, beni tekrar sikmeye başlarken göğsüne doğru çekti. Bu sefer daha yavaş, kolları beni sarmış, dudakları boynumda.

Parmakları tekrar meme uçlarımı buldu, kalçalarım titreyene ve nefesim göğsümde sıkışana kadar beni yukarı çekmeye devam ederken onları sıkılaştırdı.

"İşte bu, benim için gel," dedi, ellerinden biri karnımdan aşağı kayarak orgazm içimde yükselene kadar klitorisimi çalıştırdı, bu sefer çılgınlıklarımı boğacak hiçbir şey yoktu. Çılgınca nefes alış verişimi yavaşlatır yavaşlatmaz, "Bir tane daha," dedi.

"Yapamam," dedim.

"Yapabilirsin," diye bana güvence verdi. Sonra hareket etti, kucağına oturana kadar beni kendisiyle birlikte çekti, ama yüzü ona dönüktü. Ellerimi dayayıp kaldıraç olarak kullanmam için dizlerini yukarı kaldırırken "Sür beni" dedi. Kalçalarımı sallamaya başladığımda " bu," dedi. "Bana nasıl sevdiğini göster," dedi.

Cesaretlendirme ve yeni aç, baskı bir ateş perdesine ulaşana kadar ona daha sert ve daha hızlı binmemi sağladı, sonra orgazm içimden geçti, nefesimi yakalayan ve vücudumu titreten derin, sert bir titreşim.

"Siktir, bebeğim," diye inledi Rico, kalçalarını doğru sallayarak, benimkinin kuyruk ucunda kendi serbest kalışını buldu.

Sonra beni yanına çekti, bacaklarını benimkilerin altına kıvırdı, kolunu kalçalarıma doladı.

Ve midem boşluğuna itiraz etmek için tam da o anı seçti. "Neden yemek yemedin?" diye sordu, eliyle karnımı okşarken.

"Aç değildim," dedim, kulağımın arkasına bir öpücük kondurduktan sonra benden uzaklaştı, bir süreliğine banyoya girdi ve dışarı çıktı, hala muhteşem bir şekilde çıplaktı.

", " diye , ayak bileklerimden tutup beni yatağın dibine sürükledi.

"Kıyafetlerime ihtiyacım var," diye itiraz ettim, en azından gömleğimi almak için yatağın uzanmaya çalıştım. Ya da onunkini.

"Hayır, ," dedi, onun yerine bileklerime uzandı ve beni ayağa kaldırdı.

"Ama Bass..."

"Onlara bu gece kalacak başka bir yer bulmalarını söyledim," dedi.

"Buna gerek yoktu," diye ısrar ettim, çünkü eli benimkine kaydı ve beni kendisiyle birlikte çekmeye başladı.

", " diye ısrar etti. "Ne sipariş ettin?" diye sordu beni mutfağa , sonra buzdolabının kapağını açtı.

"Spagetti ve köfte ile biraz lazanya aldım," dedim. "Yarı yarıya mı?" diye sordu, tabaklara uzanırken.

"Her zaman," diye kabul ettim ve yemeği bölüp bir tabağı mikrodalgaya koymadan önce bana yumuşak bir bakış atmasını izledim. "Gerçekten oturup çıplak mı yiyeceğiz?" diye sordum.

"Yatakta," diye açıkladı. Evander mutfağa girip vücudunu Rico'nun bacaklarına yaslarken, "Hey, dostum," dedi.

"gibi görünüyor," dedim kedi Rico'ya sürtünmeyi bitirip tezgahın üzerine zıplayarak ona sevgiyle bakarken.

"Güzel," dedi Rico. "Madem burada kalacaksınız." "Birkaç günlüğüne," dedim başımı sallayarak.

Rico bir tabağı mikrodalgadan çıkarıp diğerini yerleştirirken bir saniye bile konuşmadı.

"Umarım bundan daha uzun sürer," dedi. "Seni burada kalmaya zorlayamam. Ama kalmanı istiyorum," dedi bana.

"Belki de bunu biraz düşünmelisin," diye önerdim tabağı ondan alırken.

Çatal ve bıçakları almak için döndü ve bir takımı tabağıma koydu. "Bir süredir bunu düşünüyordum," diye itiraf buzdolabına gidip iki şişe su alırken. "İkimiz için daha büyük bir yer almayı düşünüyordum," diye devam etti, suyumu bana uzattı, sonra da tabağını almaya gitti.

"Ne? Burası çok büyük," dedim tekrar etrafa bakarak.

"Bir ya da iki yatak odası daha kullanabiliriz," dedi. "İleride çocuk sahibi olmaya karar verirsek diye."

"Sen... böyle bir şey mi düşünüyordun?" Temkinli bir umutla sordum.

"Haftalarca," dedi. "Her şeyin yeni olduğunu biliyorum ve diğer daha ciddi bir şekilde düşünmeden önce bir süre aramızda sırlar olmadan bunu keşfetmemiz gerekiyor. Ama sen varsan ben de varım."

"Emin misin?" İhanetimi kadar kabullenmesine hâlâ inanmakta güçlük çekerek sordum.

"Evet, bebeğim, eminim. soru... var mısın?" Ben varım.

Tanrım, ben de .

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Rico

Kick'in, Renzo'nun onun aile parasıyla oynamasına sinirleneceğini biliyordum. Mesele şu ki, Renzo ile uzun süredir o kadar yakın çalışıyordum ki, ikimiz hemen hemen her konuda aynı fikri paylaşıyorduk.

Hayır, eski sevgilisi ve erkek kardeşinin üzerimize gelebileceklerini, çalışanlarımızdan birini kendileri için çalışmaya zorlayabileceklerini düşünecek cesarete sahip olmalarından memnun değildi.

Ama evet, Kick'in içinde bulunduğu imkânsız durumu anlıyordu. Kardeşiyle araları açık olsa da ve Jake'in eski sevgilisinin tarafını tutmaya karar verip ondan kurtulduğunda onu kendisine yönlendirmesi nedeniyle aralarında kırgınlık olsa da, onun zor durumda olduğunu fark ettiğinde yine de bazı sorumluluk duyguları vardı.

"Tüm gerçeği söylediğinden emin misin?" Cinna beni izleyerek sordu. "Eminim."

"Kick'i gerçekten tanımıyorum bile," diye girdi Bass. "Ama o hatun güvenlik kamerası görüntülerinde yaptıklarından dolayı dehşete düşmüş görünüyordu. Bir şeylerden paçayı kurtarmanın heyecanını falan yaşamıyordu."

Cinna başıyla onayladı.

"Emin olmak istiyorsan ona yaslanabilirim," diye gönüllü oldu Saff.

"Kesinlikle olmaz," dedim ve herkesin bana dönmesini izledim, Kaşlarını kaldırdı.

Çünkü evet, kafa karışıklıklarını anlıyordum. Ben her zaman taş taş bırakmak istemeyen, bir durumla ilgili her bir faktörü bilmemiz ısrarcı olan biriydim. Bu ister yorucu olsun

Sorgulama ya da düpedüz işkence, aile için en iyisi buysa benim için sorun değildi.

Ama Kick söz konusu olduğunda değil.

"Görünüşe göre tebrikler sıraya girmiş," dedi Dav, bana alametifarikası olan sırtışını atarak.

Elian, "Bir adamın elini kıyma makinesine sokmakla tehdit ettiği günden beri bunun olacağını tahmin ediyordum," dedi.

Saff, "Yaşadığı onca şeyden sonra kendini için ona hakkını vermek lazım," dedi.

"Herifi boynundan bıçaklamak da fena olmazdı," diye onayladı

Cinna. "Şu Kyle denen herife dönersek... Şu anda Bronx'ta mı yaşıyor?"

Renzo sordu.

Ne düşündüğünü biliyordum. Şehirdeki Beş Aile'nin düzeni göz önüne alındığında, başka bir aileye ait olan bir ilçeye elimizi kolumuzu sallayarak girip istediğimiz her şeyi yapamazdık. Özellikle de bir cinayet. Ya da birkaç cinayet, çünkü etkisiz hale getirilmesi gereken sadece Kyle değildi. Jake dışında üç kişi daha evimi soymuş ve bu sırada çalışanlarıma zarar vermişti.

"Evet, öyle. Tam adresini bilmiyorum ama evet, kesinlikle Bronx'ta."

Renzo başını sallayarak, "Öyleyse bir sonraki adım Primo ile görüşmek," dedi.

Bu bizim için önemli bir şey değildi. Costa, D'Onofrio ve Morelli aileleriyle aramızda bir ateşkes yaratan Renzo'nun Lore Costa ile evliliğinden önce bile Primo Esposito ile aramız hep iyiydi.

Bir süre önce yaşanan güç değişimi, her bir ailenin sahip olduğu gücü sarsınca, bizim ailemiz ve Espositolar kısa devre yaptı. Bu da bizi daha fazla ateşkes yapmaya zorladı ve diğer ailelere karşı biraz güç sahibi olmamızı sağladı.

Bu yüzden Primo'yu aramak ve ona çimlerinde bazı işler yapmamız gerektiğini söylemek büyük bir mesele olmayacaktı.

"Ona ulaşıp yarın beni dükkânda görmesini isteyeceğim," diye teklif ettim.

"Güzel. Peki ya kardeşi?" Renzo sordu. "Onu öldüremeyiz."

"Neden olmasın ki?" Saff yüzünü sordu. "Çünkü o Kick'in kardeşi," dedi Dav.

"Yani? O bir pislik. Yani, kim kız kardeşini böyle manipüle eder ki? Hudson'ın dibine bir yolculuğu hak ediyor."

Aynı fikirdeydim. Ama aşık olduğum kadının kardeşini de öldüremezdim. İlişkiler konusunda uzman olmayabilirdim, ama böyle bir kara bulut üzerinizdeyken bir ilişkiye başlamamanız gerektiğinden oldukça emindim.

"Bence ona biraz akıl vermekte fayda var," diye önerdim. "O zaman ona şehirden defolup gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini, Kick ile temas kurmaya çalışmamasını söyle."

"Benim sorun olmaz. Uzak durduğu sürece. Ama yine bir bok yemeye başlarsa..." Renzo ellerini açarak şöyle dedi.

"Katılıyorum," dedim.

"Sanırım bu adamlarla ellerini kirletmek istiyorsun?" diye sordu bana bakarak.

"Eğer sorun olmazsa, evet."

"Evet," dedi, Lore'un üst sahanlıkta yere baktı, elinde bir kitap açtı, muhtemelen biri onunla seviştiğinde ellerinin ne kadar kirli olmasını istediğini düşünüyordu. "Sorun değil. Pekâlâ. En azından bu halloldu."

"Kömür'ün atlatılması konusunda bir gelişme var mı?" Elian sordu.

"Cage bu konuda bir ipucu bulabileceğini düşünüyor," dedi Renzo, bu benim için yeni bir haberdi. Kick yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki aile işlerini gözden geçiriyordum. "Ama henüz kesin bir cevabımız yok."

"Kurşun ne?" Ben sordum.

"Pekâlâ," dedi Renzo, ensesini ovuştururken sertçe iç çekerek.

"Cage'in Slick'in iki küçük oğlu olabileceğine inanmak için sebepleri var."

"Kaygan mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bu ismi yıllardır duymamıştım. Renzo başa geçtiğinden ve onu derhal aileden kovduğundan beri değil, sadece hayatını bağışladı çünkü ilgilenmesi gereken bir sürü çocuğu ve onsuz asla başa çıkamayacak 'kırılğan' bir karısı vardı.

"En küçük ikisi sadece yirmi bir ve üç yaşında," diye açıkladı Renzo.

"Aileyi ele geçirmeye çalışmakla akıllarını mı kaçırdılar?" Bastian sordu.

Renzo, "Bence bu daha çok onlara olan kinlerinden kaynaklanıyor," diye açıkladı. "Coal aileden bile değil ve onlar kovulurken o bizim için çalışıyor."

Çünkü babaları bok kafalının tekiydi. Ve, yani, . Bizim da berbattı. Bu onların günahları için acı çekmeyi hak ettiğimiz anlamına gelmiyor."

"Onları içeri davet etmeyi düşünüyor musun?" Ben sordum.

Renzo sert bir adamdı, katı bir liderdi, ama yönlendirilmeye ihtiyacı olan kayıp çocuklara karşı yumuşak bir noktası var gibi görünüyordu. Bu yüzden Cinna, Dav ve Saff aile için çalışmaya başladılar.

"Bilmiyorum. Cage'in ne bulduğuna bağlı. Onlar ve neyin peşinde oldukları hakkında tam rapor istiyorum. Ağabeyleri hakkında da. Ve Slick. Son duyduğumda tamirci olarak çalışıyordu ama durumun böyle olduğundan emin olmak istiyorum. Bizde işler nispeten yolunda. Belaya davetiye çıkarmak istemiyorum. Ama babaları bir pislik olduğu için miraslarının ellerinden alınmasına duydukları öfkeyi anlıyorum."

Hepimiz yola çıkmadan önce bir süre başka, daha küçük meseleler hakkında konuştuk.

Kick'e gitmek üzere eve dönmeden önce Primo'yu aradım.

Sadece bu düşünce bile göğsümde garip bir sıcaklık hissi yarattı. Bu, onun yanındayken ya da onu düşünürken çok sık yaşadığım bir şeydi.

Benden hâlâ emin olmadığı belliydi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, aramızdaki duruma verdiğim tepkiden.

Benim evimde geçireceği birkaç günle, aramızın iyi kanıtladıktan sonra, her şeyin yolunda olduğuna ve onu hâlâ yanımda istediğime dair onay istemeyi bırakacağını umuyordum.

"Ne yapıyorsun?" sabah, bütün geceyi onunla geçirdikten sonra, hala bana sarılmış bir şekilde uyandığımda sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, nemli saçlarını at kuyruğu yapmış, Lombardi Premium Meats tişörtünü giymiş bir halde mutfağa girerken.

"Neden böyle giyindin?" Ben sordum.

"İş mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bilirsin, haftada beş ya da altı gün yaptığım şu şey," diye ekledi, benden bir fincan kahve kabul ederek.

"İşe gitmek zorunda değilsin."

"Öyle sayılır," dedi başını bana doğru sallayarak. "Ödemem gereken faturalar var. Beslemem gereken çok pahalı zevkleri olan bir kedi..."

Sanki bir işaretmiş gibi, Evander mutfağa girdi ve onun için hazırladığım yemeği yemek için tezgâha zıplamadan önce kendini bana vurdu.

Ona artık faturalar konusunda endişelenmesine gerek olmadığını çünkü benimle yaşayacağını söylemek istedim. Evander'in yiyeceklerini, oyuncaklarını ve ihtiyacı olan ya da istediği her şeyi alacağımı söylemek istedim.

Ama her şey hâlâ yeniydi.

Onu istemedim.

"Tamam," diye kabul ettim. "Her şeyin bir statükoda kalması muhtemelen iyi olur," diye ekledim.

Bunun üzerine başını salladı. "Peki ya işten sonra?" diye

sordu. "Ne demek istiyorsun? Buraya geliyorsun."

Bunun üzerine gözleri ısındı. "Yani... ya Kyle ya da adamları izliyorsa?"

Bu iyi bir noktaydı.

"İşten sonra bir taksiye atla. Senin evine gitmesini söyle, ama oraya varınca buraya getir."

"Bunu yapabilirim," diye başını sallayarak kabul etti. "Ama ya fark ederlerse?"

Bunun için yeterince uzun süre hayatta kalamayacaklarını düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemek .

"Önemli değil. İş yerinde, güvende, benimle ve Bastian'la olacaksın. Sonra da burada güvende olacaksın. Kimsenin sana bir daha şansı olmayacak."

Bundan tatmin olarak kahvesine geri döndü.

Sonunda Bass kahvaltı sandviçleriyle geldi ve işe gitmeden önce hepimiz yedik. Ben Bass'la, Kick takside.

Bizden birkaç dakika sonra kapıdan içeri girene kadar midem düğüm düğümdü.

Yaklaşık yarım saat sonra, açılışa birkaç dakika kala bazı çalışanlar hâlâ akın ediyordu ki Bass ön kapıyı iterek açtı ve Primo Esposito içeri girdi.

Patronların her zaman sahip bir hava vardı. Bir tür dokunulmaz güven ve gücün alt akımı.

Kosta'lı bir kadını kaçırarak ve iki aile arasında ateşkes sağlamak için onu zorla evlendirecek kadar cesur adam olan Primo için de aynı şey söylenebilir.

Bakışları dükkânda gezindi, bir an için her şeyi kavradı. Bana başıyla bir selam verdi ama bakışları Kick'e kaydı, ikisi birbirlerine bakarken başını yana eğdi, gözlerinde açık bir tanıma vardı.

Primo ona karanlık bir gülümseme vererek, "Kıcının iyi olmadığını biliyordum," dedi. "Kardeşini hiç buldun mu?" diye sordu.

Bu, hikâyenin atladığı bir kısmıydı. Muhtemelen önemli olduğunu düşünmüyordu. Ama içinde sıkışıp kaldığı duruma son vermek için izin almamız gereken kişiyle yollarının ilginçti.

Tekme hâlâ hamdı. Gözyaşı dökmesini ya da benzer bir şey yapmasını bekliyordum. Ama Primo'ya eşit bir bakış attı ve "Maalesef" dedi.

Buna karşılık Primo alçak sesle kıkırdadı.

"Kötü kardeşler hakkında bir iki şey bilirim," dedi.

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Ama bu onun hikâyesiydi, benim değil.

"Bunu nerede yapıyoruz?" Primo bana bakarak sordu.

Onu arka tarafa götürdüm, ona tüm durumun iç yüzünü anlattım ve bu işi sonsuza dek bitirmek için onun bölgesine gitmek için izin istedim.

"Yapman gerekeni yapmalısın," dedi Primo, başını sallayarak. "Şimdi, düğüne bir davetiye bekliyorum," dedi, ayağa kalktı ve ön taraftan çıkmadan önce takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi.

Ama Kick'in yanında durdu ve ona uzun, bilgili bir bakış attı.

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, aile kurmak kan bağından daha iyi olabilir," dedi ona.

Sonra, o da gitti.

Kapanıştan birkaç dakika sonra arka kapıdan bir ses geldi ve Bass ile birlikte neler olduğunu görmek için dışarı çıktık.

Sonra Vissi vardı. Primo için benim Renzo için olduğum şeydi. Sağ kolu.

Kapüşonlu bir adamı ara sokakta yere itti.

"Teslimat," dedi ve başını salladı. "Primo en iyisini gönderdi. Diğerlerini de hazır olduğunda içmen için buza koyduğunu söyledi."

Daha azını beklememeliydim.

Primo Bronx'u demir yumrukla yönetiyordu. Bir grup aptalın burnunun dibindeki bir mafya ailesini mahvetmesine kalmayacaktı.

Bass telefonunu çıkararak, "Coal' bir araba getirteceğim," dedi. "Onu senin için buza koymamızı ister misin?" diye sordu ve Kick'in her an dışarı çıkıp eski sevgilisini yere yığılmış halde görmesini bekliyormuş gibi kapıya baktı.

Çelişkideydim.

Bir yanım evet demek, Kick'i alıp eve gitmek ve onunla vakit geçirmek istiyordu.

Ancak diğerk yanım, bunun başımızın üzerinde asılı durmasının yaşanacak bir şey olmadığını biliyordu.

"Hayır. Saff'ı çağırıp Kick'i eve götüreceğim. Sonra da bu işi bitireceğiz. Bu gece," dedim, Kyle'a doğru yürüdüm ve bir araba sokağın ağzında dururken karnına sert bir tekme attım.

Bass başıyla onayladı. "Serano, Cinna ve Dav'i toplayacağım ve diğerlerini almaya gideceğiz."

"Güzel," diye kabul ettim. Bu gece sona erdi.

O zaman Kick ve ben gerçekten birlikte yaşamaya başlayabiliriz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Tekme

"Rico nasıl bu kadar zevkli olabiliyor?" Saff, Rico'nun dairesine bakarken sordu. "Yani, önce et dükkanının tadilatı ve şimdi de bu..." "Buraya hiç gelmediniz mi?" Mavi saçlı kadını izleyerek sordum. elini şelale adasında gezdirdi.

"Hayır. Rico her zaman biraz muamma olmuştur. Beni yanlış anlamayın, o ailenin her zaman var olan bir parçası. Neredeyse patron rolünü Renzo ile paylaşıyor. Ama özel hayatını hep gizli tuttu. Gidip çekmecelerini karıştırmak istiyorum," diye itiraf etti. "Beni ispiyonlar mısın?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye itiraf ettim.

"Fiiiine," dedi. "Muhtemelen en iyisi bu. Yani, komodininin penis halkaları ya da uzaylı dildolarıyla dolu olduğunu öğrensem adamın yüzüne bakabilir miyim bilmiyorum. Yani, herkes kendi başına. Ama iş arkadaşlarım hakkında bilmem gereken bazı şeyler var. Ama... uzaylı dildoları var mı? Geçenlerde bir uzaylı müstehcenlik kitabı okudum ve şimdi aklıma bir sürü fikir geldi..."

"Uzaylı müstehcenliği mi?" Kaşlarım çatık bir şekilde sordum.

"Evet. Kitap kulübümüzün seçimiydi," dedi ve Rico'nun seks oyuncaklarını bulamayacağı yerlere göz atmak için buzdolabını açtı. Tabii eğer varsa. "Bana göre bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama uzun dilleri ve üzerlerinde küçük çentikler olan sikleri olan iki metre boyundaki adamlar? Sevilmeyecek ne var?"

"Uzaylı müstehcenliğinin varlığından bile haberim yoktu," diye itiraf ettim. Şimdiye kadar pek okuyan biri olmamıştım. Yani, elbette, küçük bir gençlik distopya

Benim yaşımdaki çoğu kız gibi romantik bir dönem geçirdim ama sonra ilgimi kaybettim. Saff, "Asla doğrudan uzaylı müstehcenliğine dalmıyorsunuz," dedi.

"Büyülü öğeler içeren bir romantizmle başlar. O zaman belki de Fae'lerle uğraşıyorsun. Muhtemelen

biraz vampir. Sonra, şeytanlara, şekil değiştirenlere ve canavarlara girmeye başladığınızda tüm bahisler kapanır. Lore, Elizabeth ve Islah'ın da benim kadar ilgisini çekip çekmediğini merak ediyorum. Uzaylılar biraz fazla sahipleniciydi.

Ki bu benim favorim değildi. Ama sevişme ateşliydi. Adamlar kadınları kaldırıp sikecek kadar büyüktü. Ateşli."

"Lore Renzo'nun karısı değil mi?" Hala herkesi bir arada tutmaya çalışarak sordum.

"Evet. Elizabeth de Elian'ın kızı. Islah Elian'ın kız kardeşi. Yani ona kız kardeşine uzaylı pornosu okuttuğumu söylemezsen harika olur."

"Sırrın benimle güvende," dedim, Saff'ı zaten gerçekten sevdiğime karar vererek. Bu kadar açık olması çok ferahlatıcıydı. Kendinden ne kadar emindi.

"Gelecek ay bize katılmalısın. Bu Lore'un seçimi, yani daha romantik, sadece arada küçük olay örgüleriyle düzüşmek değil. Bir kopyasını buraya gönderirim," diye karar verdi ve ben itiraz edemeden telefonuna uzandı bile. Evander içeri girip ona şüpheyile baktığında o hâlâ telefonunu bir kenara koyuyordu. "Vay anasını. Bu bir kedi. Renzo'nun kedisi mi var?"

"Şey, o benim. . Ama kalbi Renzo'ya ait. Bana zar zor tahammül ediyor."

"Adı ne?"

"Evander," dedim ona. "Evcil hayvanınız var mı?"

"Çok fazla çalışıyorum," diyerek kediye sevmeye çalıştı, kedi ona temkinli bir şekilde baktı ama tıslamaya başlamadan önce küçük bir tırmalama yapmasına izin verdi.

"Capo olarak mı?" Ben sordum. "Evet."

"Bu yaygın bir şey mi?" diye sordum. "Kadın kaptanlar," diye açıkladım. "Televizyon ve filmler öyle gösteriyor-"

"Sosis festivali mi?" diye araya girdi. "Evet, genelde öyledir. New York'ta beş aile var. Kadın kaptanları olan tek aile biziz. Şimdilik. Belki diğerleri de bizi takip eder. Ama onlar farklı aileler."

"Nasıl yani?"

"Biz burada biraz dağınık bir ekibiz. Normalde *aile* gibiyizdir. Kan bağı olan bir aile gibi. Ama Renzo başa geçtiğinde Lombardi ailesi darmadağın olmuştu. Kan bağı olan pek fazla adam yoktu.

içeri. Bu yüzden yabancıları getirdi. Başından beri biraz asi bir patrondur, bu yüzden kuralları daha fazla çiğnemek ve kadınları getirmek önemli bir şey değildi."

"Yani diğer tüm ailelere ancak içinde doğduysan girebiliyorsun?"

"Espositolar hariç sanırım," dedi başını sallayarak. "O bir aileydi. Birkaç yıl önceki boktan durum. Renzo'nun yaptığı gibi yeniden inşa etmek zorunda kaldı. Bu yüzden o da daha fazla yabancıya sahip."

O gece sokakta tanıştığım adamın bir mafya olmasına şaşırmamıştım. Öyle bir havası . Güçlü. Göz korkutucu. Kontrollü.

"Tamam. Bu kadar mafya muhabbeti yeter. Ne yiyoruz?" Saff tekrar buzdolabına sordu. "Belli ki burada bir şey yok," diye karar verdi.

Menü çekmecesini gözden geçirdik, bir restoran seçtik, sonra kendimiz, Rico ve Bass için yemekler seçtik.

"Muhtemelen eve gelmeyecektir, ama yemekten arta kalanları yemenin bir zararı olmaz." "Bass burada yaşamıyor mu?" diye sordum.

"Şu anda bulabildiği kadar çok kadının kalçaları arasında yaşıyor," dedi Saff. "Bu kadar uzun süre kilit altında kaldıktan sonra kimse onu suçlayamaz. Ama sanırım bunun bundan çok Rico'nun seninle yalnız kalmak istemesiyle ilgisi var."

"Yine de onu söndürmek istemiyorum." Bir gece önce Rico'nun evinde çıplak dolaşmak, o gece yatakta ve sabah ilk iş istediğimiz kadar gürültü yapmak garip bir şekilde özgürleştirici olsa bile.

"İnan bana, bu konuda üzgün değil," dedi Saff, endişelerimi elinin tersiyle iterek. "Yani... alkol?" diye sordu, cevabımı beklemeden arabaya doğru yürürken. Beklemesine gerek yoktu. Gerçekten bir içkiye ihtiyacım varsa, o da buydu.

Rico'nun neden evde benimle olmadığını biliyordum. Kyle ile işleri hallediyordu.

Daha iyi bir insanın, *iyi* bir insanın onun planına itiraz edeceğini biliyordum.

Yani hangi düzgün insan cinayete göz yumar?

Ama aylardır Kyle'ı öldürdüğümü düşünerek yaşıyordum.

Başka birinin onu öldürmesine üzülme aptalca olurdu. Ve yıllarca onun emrinde olduktan sonra, dünyanın o olmadan daha iyi bir yer olacağını herkesten daha iyi biliyordum.

Ayrıca, tecavüz girişiminde bulunan kişinin cehenneme hızlı bir yolculuk yapmasını da kendime yediremedim.

Ve kardeşimin eski sevgilimle çalıştığını öğrendikten sonra, kalan tüm aile sevgisi veya yükümlülük duyguları buharlaştı.

Ölmesini istemedim. Ama

gitmesini istiyordum.

Onu bir daha görmek istemedim.

Primo Esposito'nun sözleriyle inancımı tazelemek istedim.

Bulunan aile kandan daha iyi olabilir.

Çünkü, lanet olsun, kesinlikle daha kötü olamazlardı, bu kesindi.

Rico, Bastian ve Saff'ı çoktan tanımıştım. Hepsi de beni kendi kanımdan ve canımdan daha çok önemsiyordu.

Saff zaten beni kitap kulübüne davet ediyordu.

Rico ekstra odalı evlerden bahsediyordu.

Primo Esposito bile düğüne gelmek istediğini söylemişti.

Umut etmek ürkütücüydü ama buraya uyum sağlayabilmek, sonunda tüm bu insanlara "benim" diyebilmek için dua . Bir daha yalnız tatiller yaşamak zorunda kalmamak ya da her zaman sadece kendime yaslanmak zorunda olmamak için.

"Kalmak zorunda değilsin," dedim Saff'a, on dakika içinde dördüncü kez uyuyakaldığında, her seferinde saatler ilerledikçe havayı yumuşatmak için koyduğumuz aptal komedi filmine gözlerini dikerek uyandı. Gökyüzü gecenin en karanlık kısmından şafağın en aydınlık kısmına geçerken.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Saff.

"Dışarıda muhafızlar var," diye hatırlattım ona. "Burada güvendeyim."

"Ben..." diye başladı ama kalçasındaki telefon bip sesiyle kesildi. "Beyaz Atlı Prens eve geliyor," dedi, sonunda koltuktan kalktı, bir kedi gibi gerindi ve boynundaki çatlakları yuvarladı. "O yüzden ben . Kitabı aramayı unutma," dedi çantasını alırken. "Sabah burada olur."

Bununla birlikte vedalaştık ve Rico'nun anahtarının kapıda olduğunu duymak için endişeyle bekledim.

Birkaç dakika içinde kapı itilerek açıldı. Ve işte oradaydı.

Her zamanki kıyafetlerinin üzerine siyah kapüşon giymişti ama boynundaki kan lekesini hâlâ görebiliyordum.

"Yaralandın mı?" Öne koştum, kollarımı kaldırdım, görebilmek için gömleğini çekmeye hazırdım.

"Yapma," dedi, sesi biraz sertti. "Bana dokunma," diye ekledi, sesi daha yumuşaktı. "Üstümü değiştirip duş almam lazım," dedi bana. "Ve sana ihtiyacım var."

Bana ya da kıyafetlere dokun, tamam mı?"

Bunun bir tür adli tıp olayı olduğunu fark ettim. O korumaya çalışıyordu Ben.

"Tamam," diye kabul ettim, ama o koridorda ilerlerken ben de arkasından gittim.

İçeri girdiğinde ayakkabılarının zaten kayıp olduğunu fark ettim.

Çoraplarını çıkardı, onları aldı ve küvetin içine fırlattı. Ardından kapüşonunu, kanla ıslanmış gömleğini, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Sonra tamamen çıplaktı ve duş boşluğuna doğru yürüdü, dirseğiyle suyu açtı, sonra içeri adım attı.

Orada durdum, sabunlanmasını ve fırçalanmasını izledim. Bir kere. İki kez. Tırnaklarının altını, saçlarını. Sonunda sabunlamayı bıraktığında her santimi gıcırıyor olmalıydı.

O zaman tereddüt etmedim.

Kıyafetlerimi yatak odasında bıraktıktan sonra banyodan geçip nişin içine girdim.

Kollarım ona dolandı ve onu kendime çektim, sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım sıcak tenine karşı, sıcak su Sırtımdan aşağı sıçradı.

"Seni koruduğum için bana teşekkür etmene hiç gerek yok," dedi, kollarını doladı, bunu yaparken omuzlarından binlerce kiloluk bir baskı düştü.

Yüzü yanağıma yaslanırken derin bir nefes verdi. "Akşam yemeğini ısıtmamı ister misin?" diye sordum.

"Hayır bebeğim," dedi derin bir nefes alarak. "Sadece yatağa gitmek istiyorum. Ve geç saatlere kadar uyumak. Yani, yarın dışarı çıkacaksın ve burada benimle kalacaksın."

"Bana uyar," dedim daha fazlasını istemeyerek.

Uzun bir süre orada kaldık, sadece yakınlığın tadını çıkardık. Ama geçmeden ikimiz de esnemeye başladık.

Sessizce çıktık ve havluyla . Dişlerimi fırçalamak için lavaboya gittiğimde, Rico çamaşır dolabına gidip bir galon çamaşır suyu aldı, sonra küveti durdurup kaynar sıcak suyla doldurmaya başladı. Ve galonun tamamını.

"Bu kapıyı kapalı tutacağım," dedi dişlerini de fırçaladıktan sonra, egzoz fanını açıp beni yatak odasına kadar takip etti. "Bunun birkaç saat pişmesi gerekiyor."

Bununla birlikte, ikimiz de yatağa doğru ilerledik, yuvarlandık ve kıvrıldık.

Belki de gecenin olaylarının ahlaki yansımaları üzerine yorarak, dönüp durarak uyanık kalmalıydık.

Ama ikimiz birbirimizden ve önümüze serilen tüm olasılıklardan etkilenerek kolayca uykuya daldık.

EPİLOG

Rico - 1 Gün

Kick'in benden daha fazla uykuya ihtiyacı vardı. Haftalardır yaşadığı stres ve korku belli ki onu çok yormuştu. Ve tüm bu saçmalıklar halledildiği için bebek gibi uyuyordu.

Saat on gibi yataktan kalktım, küveti boşalttım ve kıyafetleri duruladım. Siyah kapüşonlu ve pantolon artık açık gri ve çamaşır suyunun seyreltilmeden önce doğrudan temas ettiği yerlerde beyaz lekeler vardı. Her şey kokuyordu. Ama tişörtü ve kapüşonluyu yanından geçtiğim evsiz bir adama vermeden önce hepsi çamaşırhanede yıkanacaktı. Pantolonlar bir çöplüğe gidebilirdi.

Hiçbir zaman pahalı bir gardırobum olmamasının ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacak olmasının başlıca nedeni hepsini elden çıkarmaktı. Yıllar boyunca elden çıkarmam gereken kıyafetlerin sayısı gülünçtü. Ama, hey, bazı muhtaç insanlar bunun için daha iyi giyindiler.

Gerçi o sabah giysileri götüren Bass'tı, çünkü kendi giysilerinden kurtulması gerekiyordu.

Kyle'a ve neredeyse terapist olan arkadaşına yaptıkları hatayı gösteren ben olurken, Bastian da odada bizimle birlikteydi. Ve evet, sonunda canıma tak edip o sefil kışlarına bir son vermeden önce kan her yere bulaşmıştı.

Diğer ikisini saf dışı bırakan Coal olmuştu. Renzo resmi olarak kemiklerini çıkarma zamanının geldiğini hissetti.

Bu yüzden önümüzdeki birkaç ay içinde Kömür'e asker yerine eşitim, kaptanım diyebileceğimi düşündüm.

"Hey, beni neden uyandırmadın?" Kick, koridordan zar zor giydiği şortu ve ince tişörtüyle çıkarken sordu; saçları yatakta dağınıktı, gözleri uykudan hâlâ kapalıydı.

"Çünkü uykuya ihtiyacın vardı," dedim ve dolaba uzanıp ona bir kupa getirdim.

"Saat on bir buçuk," dedi.

"Bu da kahvaltıdan daha iyi bir öğün olan öğle yemeği sipariş edebileceğimiz anlamına geliyor."

"Oh, hadi ama. Pudra şekerli güzel bir Fransız tostı mu? Hayır. *Sandviç* bunu yenebilir" dedi.

"Belli ki hiç İtalyan Dondurması yememişsin," dedim ona. "İtalyan Dondurması nedir?" diye sordu elindeki dondurmaya yudumlarken. Kahve.

"İçi köfte, peynir ve sosla doldurulmuş oyuk bir İtalyan ekmeği parçası," dedim dudaklarının aralanışını izleyerek.

"Tamam. Fransız tostundan daha iyi olabilir," diye kabul etti. "Belli ki onları alacağız. Ne zaman açılıyorlar?"

"Şu anda açıklar. Birinin onları sağlayabilirim... değil mi?" O surat asarken ben sordum.

"Onları gidebilir miyiz?" diye sordu. "Evander için de biraz daha ödül maması ve kedi kumu kullanabiliriz," diye ekledi.

Çok fazla *biz vardı*.

Ve bu tahmin edebileceğimden çok daha fazla hoşuma gitti. "Elbette," diye kabul ettim. "Kulağa hoş geliyor.

Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Apa'ma geri dönmem gerekecek."

"Hayır, ," diye kestim sözünü.

Bunun üzerine küçük bir attı. "Biraz daha kıyafet almak ," dedi.

"Ne için?" diye sordum. "Onlara ihtiyacın olmayacak."

"Bastian eninde sonunda eve dönecek, biliyorsun," diye ısrar etti. "Ona bir süreliğine Coal'la kalmasını söylersem olmaz."

"Bunu ona yapamazsın," dedi başını bana doğru sallayarak. "onun da evi."

"Pekâlâ. Tamam. Taşınacağız. Bu öğleden sonra ev aramaya çıkmak ister misin?" diye sordum, sadece yarı şaka. Bu benim öncelikler listemde üst sıralara çıkmıştı. Bastian istiyorsa, alabilirdi. Ben de Kick ve kendim için istediğimiz kadar çıplak ve gürültülü olabileceğimiz bir yer bulacaktım.

Gülüp geçti ama gözlerinde bir umut ışığı vardı. "Haftayı birlikte geçirmekle başlayalım," diye önerdi.

Tekme - 1 hafta

Rico'nun evinde geçirdiğim bir haftanın, evimde geçirdiğim aylardan daha çok evim gibi hissettirmesi komikti.

Kıyafetlerim dolabında asılı olmadan ve banyo duş ve lavabo dolaplarının etrafına dağılmadan önce bile, bilmiyorum, doğru hissettiriyordu.

Bastian'ın etrafta olmasından bile hoşlanıyordum. Yine de, evet, onun evde olduğu ve Rico ile benim yatakta gecelerde varlığının acı verici bir şekilde farkındaydım.

Birlikte yemek yiyebileceğimiz, kahve içip sohbet edebileceğimiz ya da dizi izleyebileceğimiz insanların olması çok güzeldi.

"Ee, okudun mu?" Saff dükkânda yeni sildiğim tezgâhın üzerine oturmuş, morarmış gözleriyle bana bakarken bacaklarını sallıyordu.

İtiraf etmeliydim ki, bir zamanlar birlikte yürüdüğüm kadın kaptanların yaralarını görmeye alışmak biraz zaman alacaktı. Ama hissettiğim tüm o zihinsel ve duygusal acılar olmadan. Anlayabildiğim kadarıyla Saff ve Cinna çürüklerini ya da kesiklerini gururla taşıma eğilimindeydiler.

"Ben... yaptım," diye itiraf ettim, o uzaylı kitabındaki bazı baharatlı sahneleri hatırlayınca boynumdan yanaklarıma doğru bir kızarıklık hissettim.

Hâlâ gerçek kitap kulübü için dev romantizm kitabını bitirmeye çalışıyordum ama uzaylı müstehcenliği bir gün kapıma geldiğinde, kendimi gecenin bir yarısı ışık Rico'yu uyandırmasın diye yataktan sürünerek çıkarken ve Evander tembel tembel kedi ağacındaki sallanan topa vurarak bana eşlik ederken kitabın geri kalanını oturma odasında yutarken yakaladım.

Kesinlikle olay örgüsü bakımından zayıf, buhar bakımından ağır ve tamamen ve tamamen bağımlılık yapıcıydı.

"Bu sifon bana yarın benimle kitap alışverişine çıkıp tüm devam kitaplarını almak istediğini söylüyor."

"Kaç tane var?" Ben sordum.

"On iki," dedi bana gülümseyerek. "Hey, Rico," dedi ve Renzo'yla konuştuğu ofisten içeri girdiğini görmek için dönmemi sağladı. "Yarın senin kızı kitap alışverişine götürmek istiyorum. Ona bir yığın kitap ver."

"Ne? Hayır. Kendi kitaplarımı kendim alabilirim," diye ısrar ettim, Rico bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Yani, tabii ki *yapabilirsin*," diye kabul etti Saff. "Ama bir adam senin için onları satın almaya hazırsa neden alasın?"

Rico, "Saff bir keresinde sırf telefon numarasını almak için bir adama kirasını ödetmişti," dedi.

"İmkânı yok," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Saff başını sallayarak, "Sonra ödeme gönderilir gönderilmez numaramı değiştirdim," dedi.

Rico, "kötüsü, muhtemelen o adamın bir yılda kazandığının on katını kazanmıştır," dedi.

"Hey, bu adil."

"Nasıl anladın?" Rico sordu.

"Asla bir kutu tampon almak zorunda kalmayacak. Hayatınız boyunca cebinize birkaç bin dolar girecek ama bizim cebimizde yok. Ağda, makyaj, sütyen gibi şeyleri hesaba katmıyoruz bile. Ya da aynı olan ama kadınlara yönelik pazarlandıkları için daha pahalı olan şeyleri."

"Senin kitaplarını da alabilir miyim, Saff?" Rico sordu, parmakları bir an için kalçamı gıdıkladı.

"Kitap satın alma planlarımı misiniz bilmiyorum," dedi Saff ön kapının zilleri şingirdarken.

Hepimiz dönüp baktığımızda Cage'in içeri girmeye başladığını gördük. Ama Saff'ı görür görmez geri döndü ve dışarı çıktı.

"Hey!" Saff beni sarsacak kadar yüksek bir sesle bağırarak üzerinde dönmeye başladı, sonra da aşağı atladı. "Buraya gel, seni pislik," diye seslendi ve geri çekilmekte olan Cage'e yetişmek için dükkândan dışarı fırladı.

"Bu da neydi böyle?" Yalnız kaldığımızda sordum.

"Saff'a gelince mi? Kim bilir. Bir anlaşmada ona kazık atmış olabilir. Brunch'ta son çöreği yemiş de olabilir. Saff'la kızlar günü mü yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Beni kitap kulübünün bir parçası olmaya davet etti," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Uzun kız arkadaşım olmamıştı," diye ekledim. "Dahil olmak çok güzel."

"Peki, ne tür kitaplar alıyorsun?" diye sordu, ben dükkânı sabaha hazır hale getirmek için yüzeyleri silmeye geri .

"Oh, sadece Saff'ın tavsiye ettiği birkaç tane," dedim, tam olarak yalan söylemiyordum ama ona tüm gerçeği söyleme fikri kulaklarımı tırmalıyordu.

"Çentikli penisleri olan yedi ayaklı uzaylılarla ilgili daha fazla kitap olabilir mi?" diye sordu ve gözlerimi kocaman açarak dönmemi sağladı. "Kitabı kanepede bir yastığın arkasına saklanmış olarak buldum. Saklıyor muydun?" diye sordu.

"Ben sadece... bilirsin işte..."

"Uzaylı pornonu saklamana gerek yok," dedi. "Aslında, sanırım birinci sayfadaki o sahneyi yeniden canlandırmak istiyorum," dedi, beni omzunun üzerinden atmak için eğildi, bir eliyle kırımını tokatladı ve beni arkaya taşıdı.

Aslında, birinci sayfadaki sahneyi yeniden canlandırmıştık. Gerçek hayatta kurgudan çok daha iyiydi.

Tekme - 3 ay

"Kahretsin!" Daire kapısı açıldığında alyen anahtarı fırlatarak tersledim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Rico anahtarlarını kaseye fırlatıp kapıyı arkasından kapatarak sordu.

"Dönen bir kitaplık inşa etmek. Ya da daha çok, dönen bir kitaplık inşa edememek," dedim yere yayılmış olan parça dağınıklığına el sallayarak. İçinde geldiği kutu hariç. da birkaç adım ötede duruyordu ve Evander içinde mutlu bir şekilde uyuyordu. Sadece arada bir kafasını çıkarıp yargılayıcı gözlerle bana beni ve yeteneklerimi ne kadar az düşündüğünü hatırlatıyordu.

Bakkaldan aldığım basit bir örümcek bitkisinden sonra aldığım küçük bitki standını bir araya getirmeye çalıştıktan sonra bu konuda başarılı olamayacağımı bilmeliydim.

monstera. Ve böyle devam etti. Bu gidişle yakın gelecekte bir ormanda yaşıyor olacaktık.

Ama yetişkin hayatımda ilk kez geride bırakma endişesi olmadan gerçekten bir şeyler satın alabiliyordum. Hayatımda istikrar vardı. Bir şeyler biriktirmeye başlamak güvenliyd. Bitkiler, kitaplar, sevdiğim ve Rico'nun evde bulunmasından mutlu olduğuy eşyalar.

Her zaman , gerçekten taşınmamı, burayı kendime ait hale getirmemi sağlamaya çalışıyordu.

Rico'nun devreye girip benim için o bitki standını inşa etmesi gerekti. Tüm öğleden sonramı onun on beş dakikasını alan bir şey için harcadığım için beni utandıran bir rahatlıkla.

Rico yanıma gelip yere oturdu ve alyan anahtarına uzanarak, "Beni beklemeliydin," dedi. "Ben bunları toparlarken sen de kitapları alsan nasıl olur?" diye önerdi.

Şu anda gömme dolabımızda hüzünlü küçük bir yığın halinde duruyorlardı. "Belki de daha baharatlı kitapları yatak odasında tutmalıyız," dedi.

dedi ve rafın bazı parçalarına uzanırken bana hınzırca bir sırıtış fırlattı.

O bir uzaylı müstehcen sahnesini okuduktan sonra, et dükkanındaki ofiste bunu canlandırarak hayatımızın en güzel zamanını geçirdikten sonra, buharlı kitap sahnelerini yatakta onunla paylaşmaya başladım. Bazen, parmakları külotumun içine girip beni kızdırmaya başlarken bana yüksek sesle okuyordu.

"İyi fikir," diye kabul ettim ve Lore'un Renzo'yla onun evindeyken bana hep tavsiye ettiğ kalın, ağır romantik kitapları almaya gittim.

İlk kitap kulübü toplantısından sonra, Saff ve sonunda Cinna ile olduğ kadar yakınlaşmıştık. Lore'un benimle kitaplarını paylaştığı ve Rico'ya yemek pişirmek istediğimi itiraf ettikten sonra bana temel yemek pişirme dersleri verdiğ, Saff'ın apartman dışına çıkıp Brooklyn'i keşfetmek için eğlenceli geziler düzenlediğ ve Cinna'nın bana temel savunma dersleri verdiğ yer.

Etrafımda benimle vakit geçirmek isteyen, nazik, destekleyici ve her şeyden önemlisi sadık olan bu kadar çok insanın olması tuhaf ve harikaydı. Çünkü kendimi bir parçası olarak bulduğum bu büyük ailede en önemli şey buydu.

Kitaplarım dikkatimi dağıttı, onları ayıkladım ve yığın yığın dışarı taşıdım. Son gidişimde Rico yuvarlak, döner kitaplığı bitirmiş ve yeni evine yerleştirmişti.

"Onları düzenlemek için yardım ister misin?" diye sordu, sehpanın üzerine yığılmış kitaplara doğru el sallayarak.

"Aslında önce, tüm sıkı çalışman için *sana teşekkür etmeliyim*," dedim, ona doğru yürüdüm, önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi uyluklarımdan yukarı kaydırırken gözlerinin kıızışmasını izledim.

Sonra masanın üzerindeki kitaplardan birinde okuduğum yeni tekniğı ona gösterdim.

Rico - 8 ay

Satın almayı düşündüğüm apartman dairesine doğru yürürken Kick'e "Açık olmalısın," dedim.

"Tamam..." dedi, kaşları çatılmıştı.

Binaya yaklaşırken, "Bu potansiyel ile ilgili," diye ekledim. "Bana buranın tam bir enkaz olduğunu söylemenin dikkatli bir yolu mu bu?"

diye sordu, beni zaten çok iyi tanıdığı belliydi.

Emlakçı bizi içeri almak için dışarı çıkarken, "Buranın... biraz ihtiyacı ," diye itiraf ettim.

Binanın kendisi güzeldi. Yeni zemin, yeni boya, güvenlik ve olanaklar söz konusu olduğunda tüm ziller ve ışıklar.

Ancak çatı katının önceki sahipleri büyük tadilatlar yapmaya başlamış, ancak paraları tükenmişti. Sonra da içeriden öğrenenlerin ticareti yüzünden hapse girmişler.

"Sırf beni şaşırtmak için yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum," dedi Kick asansörden inip iki çatı katının bulunduğu en üst kata çıkarken, 3D duvar kâğıtlarına ve bronz apliklere bakarak.

Emlakçı anahtarı kilide sokarken bana bilmiş bir gülümseme attı, sonra da kendi başımıza içeri girmemize izin verdi.

"Oh... vay canına," dedi Kick, dağınıklığı görünce gözleri doldu.

Duvarlar çivilerine kadar sökülüştü. Zeminler , içeri girdiğimizde ayaklarımızın altında sadece kontrplak kalmıştı.

"Seni uyarmıştım," dedim. "Ama bir de şu açıdan bakın, her ayrıntıyı biz seçebiliriz. Duvarların nereye gideceğini bile" diye ekledim. "İki büyük yedek oda yapabiliriz. Ya da biraz daha küçük üç tane," dedim ona, alanı gezdirirken. "Evander için bazı gömme dolap fikirleri bile sakladım. Senin için de kitap rafları."

"zorunda değilsin-"

"Biz," diye kestim sözünü, "orayı *bizim* için mükemmel bir yer haline getireceğiz ve buna kitaplarınızı koyabileceğiniz bir yer de dahil. Ama tamamen bitmiş bir yer seçmeyi tercih ederseniz, bunu yapabiliriz. Buranın inşaatı sekiz ila on iki ay sürecek." Costa inşaat şirketine onları teşvik etmek için istediğim kadar para versem bile.

"Acelem yok," dedi. "Bass'la vakit geçirmeyi seviyorum," diye ısrar etti. Bastian'ın çoğu geceyi dışarıda geçirmesinin, eve sadece sabahın erken saatlerinde duş almak ve biraz uyumak için yardımı olduğuna emindim. "Her şeyi kendimizin seçmesi fikri hoşuma gidiyor. Yani, bu tür şeylerde iyi olduğumdan değil. Ama sen iyisin."

Aylarca onunla birlikte yaşadıktan sonra, sevdiği ve ihtiyaç duyduğu şeyleri görmeye başlamıştım, böylece bu tür şeyleri de yapıya dahil edebilirdim. Banyo dolaplarında daha fazla yer. Daha fazla çamaşır dolabı. Kitap okumak için rahat bir sandalye. Gün geçtikçe büyüyen bitki koleksiyonu için yer.

"En iyi kısımlardan birini görmek ister misin?" Elini uzatarak sordum.

"Kesinlikle," diye kabul etti ve onu sonunda ana yatak odası olacak yere götürmeme izin verdi. Sonra sürgülü cam kapılardan ve büyük balkona çıktık.

"Oh, vay canına," diye soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buraya bitkiler koyabiliriz! Gerçek bir bahçe. Ve mobilyalar. Açık havada partiler düzenlemeye başlayabiliriz," dedi binanın kenarından dönerken. Balkonun bizim tarafını diğer çatı katınıninkinden ayıran uzun bir çimento duvar vardı.

O geri , kutuyu cebimden çıkarıp elime almıştım bile.

"Ne..." diye başladı, sonra bakışları mavi kadifenin içine yerleştirilmiş yüzüğe gitti.

"Evlen benimle," dedim, gözlerinin cam gibi olmasını izleyerek. "Ve söz veriyorum sana kendi kütüphaneni kuracağım."

"Üzerinde kaymak için bir merdiveni olan mı?" diye sordu burnunu çekerek. "Ve tepesinde bitkiler için yer var," diye kabul ettim.

"Evet," dedi, yüzümü tutup çekti ve ben daha yüzüğü parmağına takamadan dudaklarını dudaklarıma mühürledi.

"Artık ikimizin de üzerinde çalışacağı projeler var," dedi sonunda ayrıldığımızda ve ona sunduğum şeyin ağırlığını hissederek elması parmağına taktım.

Benim
geleceğim.
Sonsuza
kadar.

Onsuz ikisini de hayal edemiyorum.

"Sen evimizi inşa et," dedi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurdu.
"Ve ben de düğünü planlayacağım."

Tekme - 2 yıl

"Düzgün olduğuna emin misin?" Dükkânda tezgâhın üzerinde oturan Saff'a sordum.

Et dükkanı değil.
Benim dükkanım.
Bir bitki dükkanı.

Rico aşırı korumacı olduğu ve beni kendisine ve askerlerine yakın istediği için et dükkanının hemen yanındaydı elbette, ama benim girişimim.

Ellerim duvardaki tabeladan uzaklaşırken Saff başını bana doğru sallayarak, "Dokunmayı kes," dedi.

Küçük bir dükkândı.

Ağırlıklı olarak evdeki kendi koleksiyonumdan çoğalttığım bitkilere yer verdim.

Ama ilçelerde ziyaret ettiğim diğer bitki dükkânlarının hiçbirinde görmediğim bir şekilde kurmuştum. Bitkileri kolay ya da zor olmalarına göre ayırmıştım.

Pothos, kalp yapraklı filodendronlar, yılan ve ZZ bitkileri gibi şeylerin yer aldığı 'Bunları Öldüremezsiniz' bölümü ve çok daha titiz eğreli otları, alocasias, kemanlar ve inci dizilerinin yer aldığı 'Muhtemelen Kalbinizi Kıracak' bölümü vardı.

Yerel zanaatkârlar tarafından yapılmış saksılarım, özel kalın ev karışımımı, gübrelerimi ve bazı ticari ürünleri stoklayabileceğiniz bir 'toprak bar' vardı.

"Biliyorum," dedim tabelaya tekrar dokunduğumda başını sallayınca. "Sadece biraz gerginim," diye itiraf ettim. "Bunun işe yaramasını gerçekten istiyorum."

"Duymadın mı?" Saff sordu. "Eskiden köpeklerin yeni çocuklar olduğunu söylerlerdi, ama şimdi bitkiler yeni köpekler. Bugünlerde herkes bir ormanda yaşamak istiyor. Bu çok popüler olacak."

Bir boşluğu dolduruyor değildim. Brooklyn'de bir sürü bitki dükkânı vardı. Ama bu mahallede hiç yoktu. İlk geçit bitkimi aldıktan sonra benim gibi bitki takıntısı olan genç nesle hitap etmek istediğim için mekânın görünümü üzerinde çok düşündüm.

"Tamam. Aç kapıyı artık," diye bağırdı tezgâhın üzerinden atlarken.

Yarım saat erken ama kapının kilidini açıp tabelayı çevirirken bunu umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Bir yanım bütün gün orada öylece durup, kimse içeri girmeden kalbimin kırılmasından endişe ediyordu.

Ancak tabelayı çevirdikten on beş dakika sonra, ellerinde kahveleriyle oradan geçen iki genç kadın, 'hayallerindeki' bitkilerden satışa çıkardığımı görmenin heyecanıyla koşarak içeri girdi.

Bitki dükkânını sosyal medyada ve el ilanları aracılığıyla tanıtmak için kıcıımı yırtıyordum, et dükkânına astıklarım da dahil.

Gün ortasına geldiğimizde Lombardi Living Roots'şimdiden başarılı olduğunu söyleyebilirim.

Hayır, bitki satarak asla *zengin* olamayacaktım. Ama buna ihtiyacım da yoktu.

Rico bizi rahat ettirecek kadar çok para kazanıyordu. Ben sadece bana keyif veren bir şey yapmak istiyordum. Ve ailemiz her zaman biraz para kazanmanın başka bir yolunu kullanabilirdi.

Saff, özellikle gergin bir görüşmenin ardından gün ortasında dışarı çıktı ama gün boyunca ailedeki bir grup kadın beni ziyaret ederek dükkânıma neden bu ismi verdiğimi hatırlattı.

Çünkü *kökler* tam da bu ailenin bana verdiği şeydi. Hayatımda bir kez olsun, köklerimin her an sökülüp atılabileceği korkusu olmadan, iyice ve derinlere uzanmasına izin verecek kadar güvende ve istikrarlıyım. Ve bu da nihayet gelişmeme, kendi potansiyelime ulaşmama olanak sağladı.

Kapıdaki ziller yerine, kuş gibi cıvıldaayan bu küçük şirin kapı zilini tercih ettim.

"Hemen geliyorum," seslendim, annesi özellikle muhteşem bir Pembe Prenses filodendronuyla oyalanırken meraklı üç yaşındaki bir çocuğun devirdiği bir bitkinin saksısını değiştirdikten sonra ellerimi yıkıyordum.

"Kısa öğle yemeği molası veriyorsun," dedi Rico'nun sesi, benimle birlikte arka odaya girerken.

Dönmememe fırsat vermeden arkamdan lavaboya doğru ve beni vücuduyla lavaboya yasladı. Eğildi, dudakları boynuma gitti, kulağımın hemen arkasında çok sevdiğim o noktayı öptü.

"Burada meşguldüm," dedi ve onun beni izlemesi fikri karnımı .

Tüm süreç boyunca bana çok destek oldu. Binayı kiraladı, dükkanın içini planlamama yardım etti, benimle birlikte bitmek bilmeyen paketleri içeri taşıdı, her şeyin büyük bir başarısızlık olduğuna dair gece geç saatlerde geçirdiğim panik ataklarımı dinledi ve hatta benim için dükkanın tanıtım resimlerinin bir kısmını çekti.

O olmasaydı açılış gününe yetişemezdim.

"Öyle," diye kabul ettim, ona karşı eriyerek. "Bence iyi geçecek."

"Biliyorum," dedi, dişleri kulak mememi ısıtırken eli kulaklarımdan yukarı doğru kayıyordu.

göbek.

Aşağı baktım ve parmağında sadece dört ay önce taktığım yüzüğü gördüm. Onu gördüğümde hâlâ içim sıcacık ve yapış yapıştı. Ve nişanlılığımız boyunca neden sürekli elimi çevirip parmağımdaki nişan yüzüğüme baktığımı nihayet anlamıştım.

Muhteşem bir düğün olmuştu.

Bir sürü çiçek.

Tüm sevdiklerimiz.

Diğer Beş Aile üyelerinden bazıları bile gelmişti.

İçlerinden biri, apartmanımızdaki işlerin çoğunu yapan Anthony Costa, neredeyse düğün pastamızı devirecekti ama karısı tarafından son anda kravatından çekilerek uzaklaştırıldı.

Ama bunun dışında hiçbir aksama olmamıştı. Saff elimden tutup beni oraya sürükleyene ve Rico'nun bana neler olduğunu anlatmasını isteyene kadar tüm kaptanlar endişeli gözlerle, kısık seslerle konuşuyorlardı.

O da çiçeklerin kardeşim tarafından gönderilmiş olmasıydı.

Rico ve diğerleri onu şehir sürdüğünden beri hiç temas kurmamıştı. Açıkçası onu takip etmek, neyin peşinde olduğunu bilmek umurumda bile değildi. Geçmişimde yaptıklarından sonra, geleceğim üzerindeki hakkını kaybetmişti.

Çiçekler papatyaydı, çocukken en sevdiğim çiçektir. Ve kart da basit *bir özürdü. Sen daha iyisini hak ediyordun. Umarım mutlusundur.*

Jake'ten nefret etmiyordum. Her şeyden sonra bile. Ama bu affedildiği anlamına gelmiyordu.

Bu onun bir daha hayatıma girmesine izin verileceği anlamına gelmiyordu. Artık gerçek bir ailem vardı.

Beni korumak, bana destek olmak ellerinden gelen her şeyi yapanlar. Beni gerçekten sevenler.

Rico'nun elleri gömleğimin altından kayarak sütyenimin kuplarının altına girip beni avuçlarken, "Bu hiç profesyonelce değil," dedim.

"Bu bizi ne zaman durdurdu ki?" Rico sertliğini kıcıma dayayarak sordu.

"Bu doğru," dedim, et dükkanının ofisinde böyle olduğumuz tüm zamanları düşünerek. İş günlerinde. Mesai saatleri dışında. Ellerimizi asla birbirimizden uzak tutamazdık.

Ben de kocamla küçük bir öğle yemeği molası verdim.

Yedi hafta sonra, iki hafta geciktiğimde, o küçük buluşmayı ilk çocuğumuza hamile kaldığımız an olarak belirleyebileceğimizden oldukça emindim.

Rico - 3 yıl

"Onu kırmayacaksın," dedi Renzo bana, Lore banyoda Kick'e yardım ederken huysuz kızımızı odadaki kuvözden çıkarmak için tereddüt ettiğimde.

"Küçük amına koyayım," dedim, içine tıklandığı dar düz ceket şeyine karşı sertçe izlerken.

Ona yakındım, parmağımı yüzünde gezdirmiştim, parmağımı küçük eline sokmuştum. Ama henüz onu kucağıma almamıştım.

Sanki beslenmek için Kick'e yakın olması gerekiyormuş davranmaya çalıştım. Ama gerçek şu ki, onu kucağıma almaya korkuyordum, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için onu ezebileceğimden ya da düşürebileceğimden emindim.

"İşte," dedi Renzo, yeni doğmuş bebeğimi kucağına aldı, onu sakinleştirmek için biraz salladı, sonra onu göğsüme bastırdı, bana kollarımı ona sarmaktan başka seçenek bırakmadı.

Hiçbir ağırlığı yoktu.

Evander'ın onun iki katı ağırlığında olduğundan emindim.

"Sonunda," dedi Kick, başımı kaldırdığımda onun Lore'un kolunu tuttuğu halde banyodan ağır adımlarla çıktığını gördüm. "Bass amcasını babası sanacak diye endişelenmeye başlamıştım."

Evet, Bastian'ın vermeliyim, hiç korkusu yoktu.

Kick bebeği doğurduktan birkaç saat sonra içeri girmiş, onu kucağına almış ve ikisinin birlikte anne babasının hayatını nasıl zorlaştıracaklarını anlatmaya başlamıştı. Şarkı söyleyen oyuncaklarla başlayan ve bir davul setiyle biten bir plandı bu. Ve potansiyel olarak bir sürü yavru köpek.

Muhtemelen çocuklarla benden daha az zaman için çocuklarla olan rahatlığının nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama onun kitabından bir sayfa almam ve incelik konusunda rahat olmam gerekecekti.

Lore ve Renzo kendi ailelerine dönmek için izin istediler ve ben de bebeği emzirmesi için Kick'le birlikte yatağa getirdim.

"O mükemmel," dedi Kick.

"Bunu senden alıyor," dedim.

"Burada üzerimde buzlu külotum ve iki günlük yağlı oturuyorum," dedi burnunu kıvrarak. "Mükemmel olmaktan çok uzağım."

İşte burada yanıliyordu.
Çünkü bebeğimizle birlikte yatakta yatarken, onun hiç bu kadar muhteşem olmadığından emindim.

Tekme - 20 yıl

Rico, "Kasıklar, dizler, gözler ve burun," dedi.

Bastian, "Ve bir kulağı kafadan koparmak için sadece altı pound basınç gerekir," diye araya girdi.

Rico, "Boğaz yumruğu da her zaman iyi bir fikirdir," dedi.

"Anne!" Joss, en büyük kızımız, bağırdı.

"Ne ?" Neye bu kadar sinirlendiğini bilmiyormuş gibi davranarak sordum. Çünkü Rico ve Bass'ın en endişeli halleriyle uğraşmak zorunda kaldığı için onunla empati kursam da, kızlara karşı aşırı korumacı olmalarının onları kızların yanında izlemenin en sevdiğim yanlarından biri olduğunu itiraf etmeliydim.

Tabii, bu muhtemelen yansıtmamdı çünkü beni gerçek bir tacizciden korumaya çalışan hiç kimsem olmamıştı, bırakın yeterince saygılı olan ya da olmayan bir çocukla ilk buluşmayı.

Joss için üzüldüm, gerçekten.

Son birkaç yıldır sağlıklı bir erkek çılgınlığı yaşayan genç bir bayandı. Çok güzel olduğu için oğlanlar da ona ilgi duyuyordu.

Ama ona elini süren bir çocuğun kollarını koparabilecek ve koparacak babası vardı.

Amcalarından bahsetmiyorum bile.

Ve belki de daha kötüsü, Saff ve Cinna gibi teyzeleri. "Yine yapıyorlar," dedi Joss, Rico ve Bass'a el sallayarak.

Bastian, "Biz sadece ona kendini savunması için en iyi yolları hatırlatıyoruz," diye ısrar etti.

"Bass Amca, ben tam anlamıyla siyah kuşağım. *Seni* dövebilirim," dedi Joss ukala bir tavırla çenesini kaldırarak.

"Çakınız ve topuzunuz yanınızda, değil mi?" Küçük çantasına sordum.

"Gerçekten mi? Senden de mi?" Joss iç çekerek sordu.

"Güvende olmanı istiyorum," dedim ona, kahverengi saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırarak. O da hemen çözdü.

"Bir kafede onlarca tanıgın önünde olacağım. Ve eminim ki, babam yarım düzine askerini buradan oraya konuşlandıracak."

Rico'nun uzanıp ensesini okşamaması bunun doğru olduğunu gösteriyordu.

"Tamam, tamam. Pekâlâ. Sizi yalnız bırakacağız."

"Yeterince paran var mı?" Rico arka cebine uzanıp ona bir tomar para uzatarak sordu.

"Bana zaten para verdin," dedi Joss. "Ve benim kendi var," diye ekledi omuzlarını geriye çekerek.

Okul beri, kendi kazanmak için bitki dükkanında çalışıyordu. Rico'nun ona sürekli para saçmasına rağmen.

"Burada biraz daha var. Taksi için," dedi ve kadın alana kadar uzattı.

"Bu iki yüz dolar. Taksiyle nereye gideceğim? Jersey'ye mi? Tanrım," diye homurdanırken Rico'nun gözleri büyüdü. "Gitmiyorum! Sokağın aşağısında kalıyorum."

"Bebeğim, git," dedim kapıya doğru el sallayarak, "babam sana eşlik etmekte ısrar etmeden önce."

Joss aceleyle çıktı ve koridora çıkmadan önce bana gergin bir gülümseme verdi.

Rico, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Bass, "On sekiz yaşındaki hiçbir aptal çocuk onun için yeterince iyi değil," diye araya girdi.

"Yani, siz iki deli ensesinde solurken ve onu Hudson'a atmak için bir neden ararken bile onu dışarı çıkarmayı kabul ettiği için çocuğun hakkını vermelisiniz," dedim.

"Biriyle çıkmayacaksın, değil mi?" Rico ortanca kızımız oturma odasına girerken sordu, kitabından başını kaldırmadığı için bacağını sehpaye çarpmıştı.

"Kitaplardaki erkekler daha iyi," dedi Della, inek baskılı giyilebilir battaniyesiyle kanepeye çökmeden önce, kapüşonu saçlarını ve yüzünün yarısını örtecek şekilde yukarı kalktı.

Rico başını sallayarak, "Doğru," dedi.

Devam ettim ve Rico'ya kitaplardaki bazı erkeklerin ve kızların özel anlarında neler yaptıklarını hatırlatmadım.

Ama Della o kitaplardan birkaç yıl uzaktaydı.

Umuyordum.

Saff'ın onu henüz bozmadığından emin olmalıydım.

"Baba!" diye seslendi en küçüğümüz, melek yüzlü, sekiz yaşında tatlı bir çocuktü. Stassy, artık çocuk sahibi olmayacağımızı düşündüğümüz bir anda dünyaya gelen bebeğimizdi. Birdenbire onun için daha da minnettar oldum. Babasının Joss ve Della'nın büyümesini kabullenmesine yardımcı olacaktı, hem de hala onun masumiyetine sarılabilecekken.

"Hey, Stass," diyerek resmi elinden aldı. "Şimdi bana ne yaptın?" diye sordu, resmi birkaç kez çevirerek kendi kendine anlamaya çalıştı.

Bir mini-Picasso değildi. Ama Rico her zaman küçük bir dahiymiş gibi davranırdı.

"Joss'un düğünü," dedi Stassie, az önce onu kalbinden vurduğunun farkında olmayan babasına gülümseyerek.

"Stass," dedi Bastian. "Seni ve kız kardeşini dondurma götürmeme ne dersin?" Bass sordu.

"Evet!" Stassie tezahürat yaptı.

"Git ayakkabılarını al, bebeğim," dedim, bir elimi uçuşan saçlarında gezdirerek.

Dondurma vaadi antisosyal Della'yı bile giyilebilir battaniyesinden çıkarıp ayakkabılarını giydirdi ve amcası ve küçük kız kardeşiyle birlikte kapıdan dışarı çıkardı.

Rico kapalı kapıya bakarak, "Joss olayını nasıl bu kadar kolay atlattığını bilmiyorum," diye homurdandı.

"Ah, Rico," dedim, ellerimi karnında ve göğsünde gezdirdikten sonra boynuna doladım. "Dondurmacı, Joss ve sevgilisinin gittiği kafenin hemen karşısındaki sokakta."

Rico, "O bir dahi," diye karar verdi.

"Kızlarının birileriyle çıkmasını sorun etmemelisin," dedim ona.

"Hayatta olmaz."
"Doğru insanları bulacaklar."
"Benim kızlarım için öyle bir şey
yok."
"Doğru kişiyi buldum," diye hatırlattım ona.
"Sen de daha iyisini yapabilirdin," dedi ve bana küçük bir gülümseme
verdi.
"Hayır," dedim, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim. "Hayır,
gerçekten yapamazdım."

XX

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, kartal gözleri ve nazik önerileri için Fern'e.

Ayrıca Gabi, Ashley, Sonya ve Cherie'ye de bu kitabın parlamasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabı beğendiyseniz, NAVESINK BANK UNIVERSEdeki diğer serilere ve kitaplara göz atın:

Navesink Bank Henchmen MC

Reign
Cash
Wolf
Repo
Duke
Renny
Lazarus
Pagan
Cyrus
Edison
Reeve
Sugar
V Adler'in
Düşüşü
Roderick
Virgin
Roan
Camden
Batı
Colson

Henchmen MC Yeni Nesil

Niro
Malcolm
Fallon
Rowe
Cary
Valen
Dezi
Voss
Seth Finn
Brooks

Callow

Vahşiler

Canavar

Katil

Kurtarıcı

Mallick Kardeşler

İyi Vakit Geçirmek İçin

Shane'i Arayın

Ryan

Mark

Eli

Charlie & Helen: Başlangıca Dönüş

Araştırmacılar

367 Gün

14 Hafta

4 Ay

432 Saat

Karanlık

Gizemler

Karanlık Sırlar

Karanlık At

Profesyonelle

r Hayalet

Haberci General

Bebek Bakıcısı

Aracı Adam

Müzakereci

Müşteri

Temizlikçi

İnfazcı

Rivers Brothers

Seni Yukarı
Kaldır Seni
Aşağı Kilitle
Seni İçeri Çek
Seni Yakın Tut

Grassi Ailesi

Rıhtımdaki Kadın
Kapsamdaki Kadınlar
Yanlış Yerdeki Kadın
Geçmişten Gelen Kadın Zarar
Gören Kadın
Sırtında Hedef Olan Kadın Uyarı Alan
Kadın

Golden Glades Henchmen MC

Huck
Che
McCoy
Remy
Seeley
Donovan
Cato
Alaric

Shady Valley Henchmen MC

Judge
Crow
Slash
Sway
Detroit
Riff

STANDALONES MITHIN NAVESINK BANK:

Vigilante Kin
Maçı
Ferryn'in Yükselişi
Yılanların ve
İnsanların Sahte
Aşkı

Survivor Deja
Brew

DIĞER SERILER VE BAĞIMSIZLAR:

Yıldızlar İnişı

Kalbin Neye İhtiyacı Var
Kalbin Ne İstediği
Kalbin Ne Bulduğu
Kalbin Ne Bildiği
Yıldızlar İniyor Sapkın Kalp Ne
Öğrenir

Taşıyıcı Anne
Seks Taşıyıcı
Annesi Dr. Chase
Hudson

Yeşil Seri

Yeşilin İçine
Yeşilden Kaçış

Yedi Günah

MC Kurban
Şifacı Kölelik
İblis Avcısı
Profesör

Costa Ailesi

Sandıktaki Kadın Arka
Odadaki Kadın
Yara İzi Olan Kadın Muayene
Masasındaki Kadın Çiçekli
Kadın
Sırrı Olan Kadın Jürideki
Kadın Ormandaki Kadın
Depodaki Kadın

Lombardi Ailesi Onu
Su Gibi Sevin Oksijen
Gibi İhtiyaç Duyun
Sığınak Gibi Arayın
Yerçekimi Gibi Tutun

BORÇ
Muhalefet
Doldurulmuş: Açılmış Bir Şükran Günü
Romantizmi
Barış, Sevgi ve Makaronlar
Bir Navesink Bankası Noel'i
Don't Come
Fix It Up
N.Y.E.
faire l'amour
İntikam
Turta Olsa İyi Olur
Çirkin Kazak Havası
İzlenmeyi Seviyorum
Yüzüklü Kadın Aşk ve Diğer
Kabuslar Zombiler Zamanında
Aşk Primal
Scarlet'i Evcilleştirmek
Tembel Cadı'nın Vampirler ve Kötülük Rehberi

JGALA takma adıyla:
Görünen Varis Kış
Kraliçesi

Jessica Gadziala, her türden dolambaçlı ve çalkantılı olay örgüsü, güçlü kadın kahramanlar, sevimli yan karakterler, buhar ve destansı HEA'lar içeren 100'den fazla buharlı aşk romanının USA TODAY Bestselling yazarıdır.

New Jersey'de papağanları, köpekleri, tavşanları, tavukları, ördekleri, Ravioli adındaki sakallı ejderhası ve çok fazla ev bitkisiyle birlikte yaşıyor.

Jessica ile bağlantı kurun:

Facebook: <https://www.facebook.com/JessicaGadziala/>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/314540025563403/>

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/13800950.Jessica_Gadziala

Instagram:

<https://www.instagram.com/jessicagadziala/>

Twitter: - devre dışı bırakıldı 2023

İplikler:

<https://www.threads.net/@jessicagadziala>

BlueSky:

jessicagadziala.bsky.social

Web sitesi (ve haber bülteni):

JessicaGadziala.com

AMZ:

<https://amzn.to/3Cwa5ei>

TikTok:

JessicaGadziala

Bookbub:

<https://www.bookbub.com/profile/jessica-gadziala>

Discord:

<https://discord.gg/TprtYPpnAJ>

Spotify (kitap çalma listeleri için)

<https://open.spotify.com/user/jessiegadz?si=f636a0e5e19b4b1a>

<3/ Jessica

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

